

เกษตรศาสตร์

□ ฉบับประจำภาคกลาง ปีการศึกษา 2510 □

สารบัญ

	หน้า
สวรงค์ฮาวาย	๑
แต่เธอผู้รักขอ	๗
ข้อคิดบางประการสำหรับคุณผู้หญิง	๘
ขอคำรัก-ขอของขวัญ	๑๐
จงอย่าพ่นเพิ่มโทษกับเศษคน	๑๒
วันหนึ่งในหมันต์	๑๗
ฝากจันทร์	๒๐
ทางโค้ง	๒๑
สงสัย	๒๕
น้ำ ๑ นาที	๒๘
ทั้งหมดคนเพื่อเธอ	๒๙
ลำานัน ไม่มีชื่อ	๓๒
ครุภารดี	๓๔
รักที่ผ่านขยับไปกับเท้า	๓๘
แมวน้ำออชญา	๓๙
แต่ความเศร้า	๔๑
รักแรกพบ	๔๒
คนอย่างฉัน	๔๖
ที่รัก	๔๗
ปริทรรศน์กนกันคร	๔๘
อาลัย "แม่ขงทอง"	๕๔
บันทึกรักจากลูก	๕๕
ไอ้ควายแก่	๕๗
พ่อของฉัน	๖๐
เธอ	๖๒
เขา	๖๓
ใครลิขิต	๖๔
สังคมปี ๑-๓	๖๘
ชีวิตการเรียนในวิทยาลัย	๗๑
สังคมปี ๒-๔ ป.ป.	๗๔
ลาที่บ่เก่า	๘๐
อวยพรปีใหม่	๘๑
สวัสดิ์ปีใหม่	๘๒

แถลง

พบกันอีกหลังจากป่าอุปสรรคที่ออก
มีไม่ได้ จึงปรากฏวารสารเทพสตรีฉบับที่
สองประจำปีนี้อีกครั้ง ข้อบกพร่องต่าง ๆ
พวกเราซึ่งยังไม่สิ้น ทักจัดเจน ทางด้านนี้นัก
ยินดีน้อมรับคำตำหนิจากท่าน และขออภัย
ในความผิดพลาดที่เกิดขึ้น

วารสารเทพสตรี ฉบับนี้ ได้รับ
ความ กรุณา จากท่าน อาจารย์ บุญ มี เสริม-
ทรัพย์ ท่านอาจารย์ ประทีป พุกชากิจ ท่าน
อาจารย์ สุรัตน์ วรารักษ์ตัน I.M. Stewart
จึงขอแสดงความขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ.
ที่นี้ พร้อมกันนี้ขอขอบคุณเพื่อนนักเรียน
ที่ช่วยให้เรื่องมาหลาย ๆ ท่านด้วยกัน เรา
มีความยินดีที่จะสนับสนุนผลงานของท่าน

ขอขอบพระคุณท่าน อาจารย์ฤกษ์ดี
จินตสนธิ และท่านอาจารย์อัมภา พิษิตการ
คำ ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำและร่วมจัดการจน
สำเร็จเป็นรูปเล่มดังที่ท่านถืออยู่ขณะนี้

คณะผู้จัดทำวารสารเทพสตรี

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์อัมภา พิษิตการคำ

อาจารย์ ฤกษ์ดี จินตนสนธิ

สภาราณียกร

นายนิรันดร์ ปราสาททอง

ผู้ช่วยสภาราณียกร

น.ส. พรรณีพา แซ่ตั้ง

เลขานุการ

น.ส. ลัดดา บุญศรีภักดิ์

เหรัญญิก

น.ส. สุวรรณี เนตรงาม

ธุรการ

น.ส. สำรวย ใจสนิท

ประชาสัมพันธ์

นายชำนาญ สอนชื่อ

ช่างภาพ

นายประเทือง แก้วสาคร

ศิลปิน

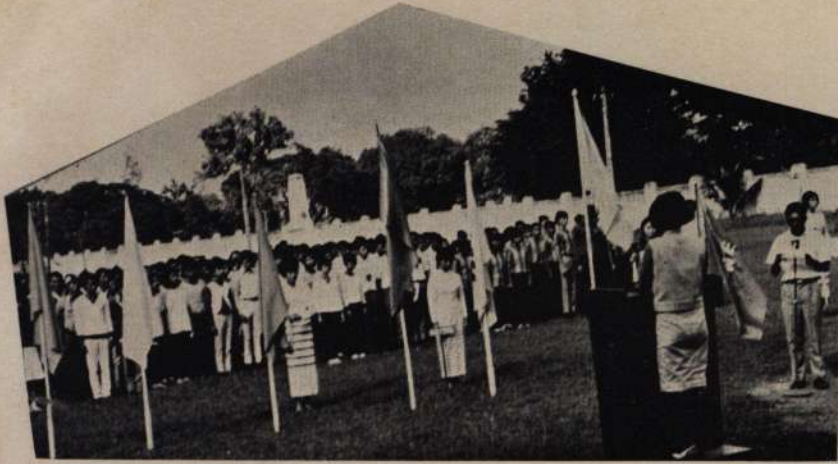
ถวิล จันทร์ศรีคำ

คำ ข าว ญ

ถึงคราวเรียนเพ่งเพียรเรียนให้รู้
เป็นเครื่องชูเชิดหน้างานทำ
คราวทำงานสามารถเพียรพากจำ
จะช่วยนำชีวิตประสิทธิผล

จรินทร์ ชาติศรี

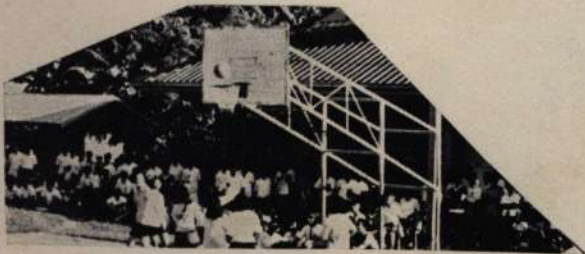
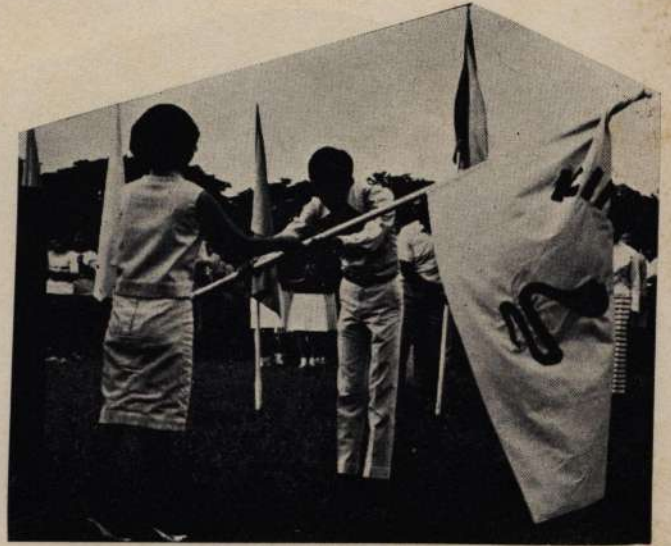
3 พ.ย. 2510

เครื่องจริง

King Cobra

มา.....สู้กัน

◀ ขบวน

▶ 1555

▶ นักร้อง

ตกลงเรือ

เรือ
14

เหล็สนก

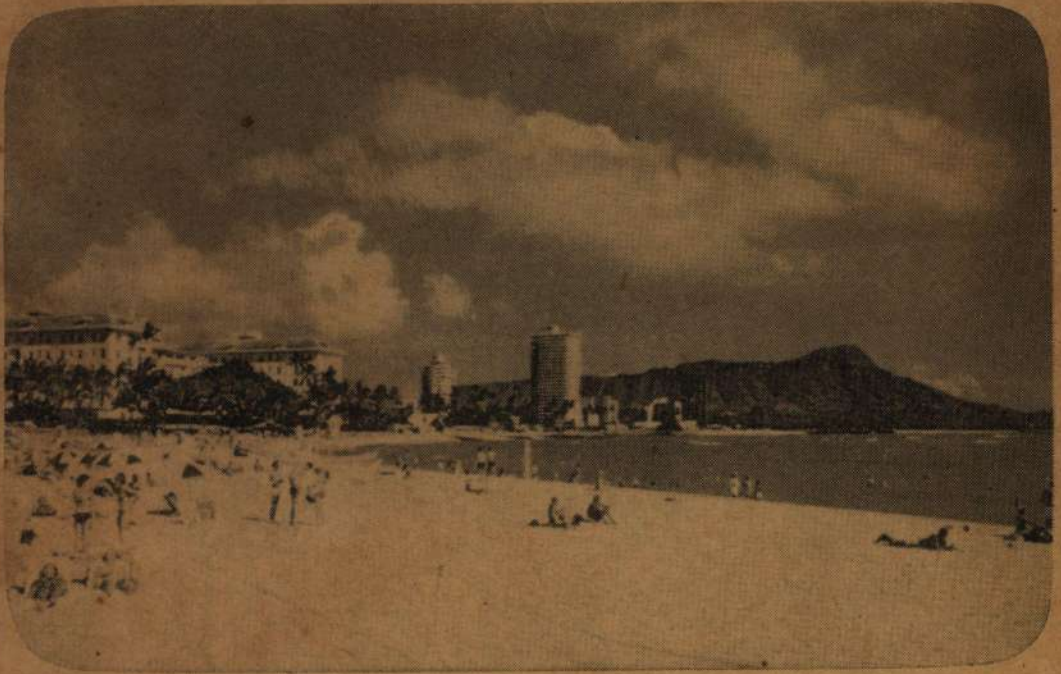
มาลानุสรณ์

ขอรประณต

ปรากฏสามัคคี

หาดไวคิกิและ Diamond Head ที่ฮาวาย

สวรรค์ฮาวาย

บ เสริมทรัพย์

ตั้งแต่เกิดมาข้าพเจ้าไม่เคยคิดเคยฝันเลยว่าจะได้มีโอกาสไปเยือนฮาวายเกาะสวรรค์ แต่เห็นจะเป็นเพราะโชคช่วยอันวยชัยมากกว่าที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ไปพักรับการปฐมนิเทศก่อนที่จะเข้าไปเรียนในแผ่นดินใหญ่ของอเมริกาเป็นเวลาถึง ๑ เดือนเต็ม ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาพักผ่อนและท่องเที่ยวหาความรู้และประสบการณ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ จึงใคร่จะขอเล่าสู่ท่านฟังดังต่อไปนี้

๑. ข้ามเส้นวัน วันนั้นเป็นวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่สนามบินกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เวลาประมาณ ๔ ทุ่มเศษ เครื่องบิน Pan American ได้บินทุกผู้โดยสาร

เต็มเปี่ยมผิดปกติ เพราะว่าเป็นเครื่องบินเที่ยวที่จะพานักเรียนทุนฟูลไบรท์จากหลายประเทศ
ในเอเชียไปสู่เกาะฮาวาย มีนักเรียนญี่ปุ่นอยู่ถึง ๖๐ กว่าคน นักเรียนเกาหลี ๕ คน
ฟิลิปปินส์ ๒ คน จีนชาติ ๗ คน มาเลเซีย ๓ คน และคนไทยอีก ๗ คน ที่สนามบิน
เนื่องแน่นไปช่วยพวกญาติพี่น้องของชาวอาทิตย์อุทัยที่มาส่งลูกหลานของตน พวกเราได้
เห็นความใจแฉงของผู้คนที่สนามบินไปนั่งสงบนิ่งถึงคุณพระคุณเจ้าให้คุ้มครองอย่าให้ลูกต้อง
ตกน้ำทะเลเลย อยู่บนเครื่องบิน จนได้เวลาตามหมายกำหนดการแล้ว แม่นกเหล็กของเรา
ก็ตรงกระหึ่มและเห็นชั้นสู่ท้องฟ้าในยามราตรีที่มีทัศนียภาพ มองผ่านกระจกออกไปก็มองเห็น
แต่การระยิบระยับการตาช้เต็มท้องฟ้าไปหมด ส่วนเบื้องล่างนั้นเรามองไม่เห็นอะไรเลย
แต่ก็คิดว่าคงเป็นน่านน้ำมหาสมุทรแปซิฟิก ข้าพเจ้ากวาดสายตามองไปรอบ ๆ ข้างก็เห็น
สหายต่างแดนมากหน้าหลายตา ที่รูปร่างผิวพรรณก็เหมือนกับเรา เพราะเป็นชาวเมืองไกล
เหมือนกับเรา ต่างกันแต่ว่าเขาพูดภาษาแตกต่างจากเราเท่านั้น เรายังไม่ได้ทักทายกันเท่า
ไหร่ เพราะเพิ่งได้พบประสพพัทธ์ซึ่งกันและกัน เมื่อเบียดต่อการชมดาวและหน้าขาว ๆ
ของสาวต่างแดนแล้ว ข้าพเจ้าก็สงบสติอารมณ์ ไปจกดจอยู่บนจอทีวี ซึ่งกำลังฉายหนังให้
ชมฟรีบนเครื่องบิน ข้าพเจ้าเพลิดเพลินต่อการดูหนังจนเคลิ้มหลับไปเมื่อไหร่ไม่ทราบ เห็น
จะเป็นเพราะเห็นคเห็น้อยจากการตระเวนกรุงโตเกียวก่อนจะมาขึ้นเครื่องบินนั่นเอง ข้าพเจ้า
ลืมหืมตาขึ้นมารองหนึ่งจำได้ว่าได้เห็นดวงสุริยันดวงกลมสีแดงสโผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า แต่มัน
ก็ไม่อาจจะปลุกให้ข้าพเจ้าตื่นจากความเห็นคเห็น้อยและง่วงงัวเงียได้ ข้าพเจ้าจึงยังนั่งหลับอีก
ต่อไป ข้าพเจ้ามารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งเมื่อรู้สึกว่เครื่องบินได้ลดต่ำลง ต่ำลงไปเรื่อย ๆ และ
เสียงประกาศจากกัปตันประกาศว่าขณะนี้เรากำลังจะร่อนลงที่สนามบิน Honolulu Interna-
tional Airport แล้ว ข้าพเจ้าตื่นตื่นด้วยความดีใจรีบมองลงไปเบื้องล่างก็เห็นเกาะน้อยใหญ่
เรียงรายอยู่กลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล ในไม่ช้านกยักษ์ก็จอดหนึ่งอยู่บนเกาะโออาฮู
(Oahu) ซึ่งเป็นเกาะที่๕ของเมือง Honolulu เมืองหลวงของฮาวาย พวกเรารีบก้าวออก
จากเครื่องบินเพื่อสูดอากาศและชมวิวของเมืองสวรรค์กันด้วยความตื่นใจ เมื่อมาถึงที่
Aieport พวกเราต้องประหลาดใจที่เวลาที่ท้องถื่นขณะนั้นคือ เวลา ๔ โมงเช้าของวันที่ ๓
สิงหาคม วันเดียวกับที่เราออกเดินทางจากญี่ปุ่นตอนสี่ทุ่มเศษ ก็เป็นอันว่าเราเดินทางจาก
วันที่ ๓ เวลา ๔ ทุ่ม ไปสู่วันที่ ๓ เวลา ๔ โมงเช้า ของอีกซีกหนึ่งของโลกแล้วนั่นเอง

๒. การต้อนรับท้าวาย เนื่องจากพวกเราเป็นนักเรียนทุนฟูลไบรท์ที่จะไป
ฝึกรับการปฐมนิเทศที่ University of Hawaii เป็นเวลา ๑ เดือน ทางมหาวิทยาลัยจึงจัด
เจ้าหน้าที่และรถบัสไปรอรับพวกเรา พอไปถึงและผ่านการตรวจหนังสือเดินทางและข้าว
ของที่เขากลัวพวกเราจะลักลอบเข้าไปแล้ว พวกเราก็ได้รับการสวมพวงมาลัยดอกกลั่นทม
และแถมจุกจากสาวท้าวายกันคนละหนึ่งพ็อคตามประเพณี (ข้าพเจ้ายังจำไอรุ่นของรอยจุกที่
ประทับไว้ไม่หาย) ข้าพเจ้ากวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณสนามบินด้วยความชื่นชมค
ุดอกไม้หลากสีบานสะพรั่ง และจัดตกแต่งไว้อย่างเป็นระเบียบสวยงาม ลมเย็นจากทะเลพัด
มาเอื่อย ๆ จนข้าพเจ้าต้องสูดลมเข้าปอดหลายครั้ง เพื่อเตือนตัวเองให้สำนึกว่าขณะ
นี้ข้าพเจ้ามายืนอยู่บนดินแดนท้าวายเกาะฮาวายแล้ว เสียง Aloha, Hawaii, ซึ่งเป็นคำกล่าว
ทักทายและแสดงความยินดีต้อนรับตั้งอยู่ทุกแห่งหน ในขณะนั้นเหมือนกับคำกล่าว
ว่า "Welcome to Hawaii" ซึ่งชาวฝรั่งมักจะใช้พูดจากัน คำว่า Aloha เป็นคำ ๆ เดียวที่ชาว
ท้าวายพูดกันจนติดปากเหมือนกับกรกล่าวคำว่า "สวัสดี" ของคนไทยเรา หรือแม้จะกล่าว
ทอนจากกันเขาก็จะพูดว่า "Aloha" เช่นเดียวกัน

หลังจากที่พวกเราวมกลุ่มถ่ายรูปร่วมกันแล้ว รถบัสคันงามของมหาวิทยาลัยก็พา
พวกเราเดินทางเข้าสู่ตัวเมืองฮอนโนลูลู ยิ่งใกล้เมืองเข้าไปก็ยิ่งเห็นบ้านเรือนตึกสลัซซึบซึอน
กันอยู่ตามไหล่เขาสูงมากชันตามลำดับ ตลอดจนบ้านเรือนตึกรามสูง ๆ หลาย ๆ สิบชั้นก็
ตั้งตระหง่านมากยิ่งขึ้น พวกเราซึ่งโน่นชมนี้ให้กันและกันชมด้วยความตื่นใจ จนกระทั่งมา
ถึงหอพักของมหาวิทยาลัยโดยไม่รู้สึกลัว ต่างก็พากันแบกหัวสัฆภาระของตนเอง ขึ้นลิฟท์
ไปสู่ห้องพักตามที่เขาจัดไว้ให้ ปรากฏว่าข้าพเจ้าได้พักอยู่บนชั้นที่ ๘ และมีเจ้าผู้ป็นผู้คงแก่
เรียนเป็น roommate จากชั้นที่ ๘ ของหอพัก ข้าพเจ้าสามารถมองเห็นทัศนียภาพต่าง ๆ
ของเมือง Honolulu ได้อย่างฉับตนา มองเห็นหาด Waikiki และ Diamond Head ที่มีชื่อเสียง
ตลอดจนย่านการค้าต่าง ๆ ของเมือง ทั้งนี้เพราะบริเวณ Compus ของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่
บนเชิงเขาที่สูงกว่าตัวเมืองทั่ว ๆ ไป

ณ ที่มหาวิทยาลัยท้าวายนี้เป็นที่ตั้งของสำนักงาน East West Center ซึ่งนับเป็นศูนย์
กลางของโลกตะวันออกกับโลกตะวันตก หมู่เกาะท้าวายประกอบไปด้วยเกาะใหญ่ ๆ ที่สำคัญ
๖ เกาะ คือเกาะ Hawaii ซึ่งเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุด เกาะ Oahu ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมือง Honolulu
เมืองหลวงของรัฐท้าวาย เกาะ Maui, เกาะ Kauai, เกาะ Molokai และเกาะ Lanai นอกจาก

นั้นยังมีเกาะเล็ก ๆ อีกมากมาย ซึ่งเกาะเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเกาะที่มีธรรมชาติสวยงาม มีนักท่องเที่ยวจากเกือบทั่วโลกชอบไปทัศนารกัน ธรรมชาติของหมู่เกาะฮาวาย นอกจากจะสวยงามเพราะเต็มไปด้วยต้นไม้ดอกไม้ ภูเขาและน้ำทะเลแล้ว ภูมิอากาศยังเป็นสิ่งที่น่ารื่นรมย์อีกด้วย เพราะอากาศในฮาวายไม่ร้อนและไม่หนาวจนเกินไป โดยปกติมักจะมีฝนปรอย ๆ ทำให้มีความชุ่มชื้นตลอดเวลา และเวลาฝนตกก็ตกไม่นานจนเกินไป มันจะตกอย่างหนักเพียง ๔-๕ นาทีแล้วก็หยุดไป รายได้ส่วนใหญ่ของชาวฮาวาย นอกจากจะได้มาจากการปลูกสัปรดและอ้อยแล้ว ยังได้มาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอีกเป็นจำนวนมาก

มาในปีหนึ่ง ๆ ชาวฮาวายเขามีความภูมิใจในความสวยงามของธรรมชาติของเกาะของเขา มาก เขาจะร่วมมือช่วยกันตกแต่งบ้านเรือนของเขาให้มีระเบียบสวยงาม มีต้นไม้ดอกไม้ประดับประดาสวยงามมาก

ชาวฮาวายในปัจจุบันนี้ส่วนมากเป็นพวกเลือดผสม คือไม่ใช่ชาวพื้นเมืองเดิมของเขาเอง พวกชาวพื้นเมืองเดิมเป็นพวกที่มีรูปร่างใหญ่โต บึกบึน ผิวดำ และทำทางแข็งแรงมาก ส่วนผู้คนที่อยู่ในขณะนี้มีหน้าตาคล้าย ๆ ชาวญี่ปุ่นมีรูปร่างขนาดเดียวกันกับพวกเราชาวไทย ที่ต่างกันก็คือภาษาพูดเท่านั้น พวกชาวฮาวายพูดภาษาอังกฤษแบบชาวอเมริกันทั่วไป ในเกาะบางเกาะยังมีชาวพื้นเมืองอาศัยอยู่มาก แต่ก็พูดภาษาอังกฤษได้คล่องเหมือนกัน

๓. ตะเวนฮาวาย หลังจากที่เราได้คร่ำเคร่งต่อการฝึกฝนอบรมเกี่ยวกับวิธีเรียนในมหาวิทยาลัยในอเมริกา เพื่อเตรียมตัวที่จะเข้าไปเรียนจริง ๆ แล้ว ในเวลารว่างเช่นเสาร์-อาทิตย์ พวกเราต่างก็พากันตะเวนเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ บนเกาะ Oahu ซึ่งเป็นศูนย์กลางของหมู่เกาะฮาวายจุดแรก ที่พวกเราชอบไปเที่ยวกันมากคือ หาดไวคิกิ (Waikiki Beach) ที่หาดนี้ นอกจากพวกเราจะพากันเดินชมร้านรวงขายของต่าง ๆ และการเดินรำฮูลาฮาวายและ Tahitian Dence แล้ว สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือการชมสาวทั้งสาวฝรั่งและสาวฮาวายในชุดบิกินี่นอนอาบแดด, เดินกรี๊ดกราย, ว่ายน้ำ, หรือบางคนก็เล่นกระดานโต้คลื่น ดูชายคลื่นลานตาไปหมด สาวเจ้าบางคนในชุดอาบน้ำอย่างนั้นพากันเดินเตร่เล่นในตลาดร้านค้าก็ยังมี จากหาดไวคิกิมองออกไปจะมองเห็นยอดเขาหัวเพชร (Diamond Head) ซึ่งเป็นเขารูปวงกลมมีหัวเหมือนแหวนเพชร

นอกจากนี้พวกเขายังชอบพากันไปเที่ยวที่อลาโมนา (Ala moana) ซอปปิงเซน-
เตอร์ ซึ่งเป็นแหล่งการค้าที่สำคัญ มีร้านขายของที่ใหญ่โตมาก เราจะซื้ออะไรก็ได้ทั้งนั้น
ในเขตนี้ และยังมีแหล่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวไปเสียเงินอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ การขึ้นไปร้าน
อาหารบนหอคอยที่หมุนรอบตัวได้ ทั้งนี้เพื่อว่าขณะที่เรานั่งรับประทานอาหารอยู่นั้นเรา
จะมองเห็นวิวของเมืองได้อย่างรอบทิศรอบทางทีเดียว สำหรับค่าอาหารก็คงจะไม่ต้องห่วง
ละว่ามันจะราคาแพงกว่าปกติ เพราะเป็นการแน่นอนเหลือเกินที่เขาคงต้องบวกค่าหอคอย
หมุนเข้าไปด้วย

สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์โลก เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองอีกแห่งหนึ่งก็คือ
Pearl Harbor เราไม่สามารถจะเข้าไปดูอย่างใกล้ชิดได้ เพราะเป็นเขตหวงห้ามทางทหาร
แต่เราก็สามารถมองเห็นได้ในระยะทางไกล ๆ ซึ่งมีถนนตัดไปตามไหล่เขาไปจนถึงยอดแล้ว
มีลานกว้างสำหรับเป็นที่ชมวิวของ Pearl Harbor ของนักท่องเที่ยวโดย เฉพาะการนั่งรถร่วม
กับคณะที่ศานาจรอื่น ๆ เพื่อเดินทางชมธรรมชาติรอบเกาะนี้เป็นสิ่งที่เพลิดเพลินมาก ทำให้
เราได้เห็นสภาพบ้านเรือน การทำไร่สัปรด ไร่อ้อย และทิวทัศน์ต่าง ๆ ของเกาะได้อย่างดี
จากนั้นมาเราก็อาจถือโอกาสไปเที่ยวที่ Polynesian Center ซึ่งเป็นหมู่บ้านจำลองของชาว
เกาะเล็ก ๆ ต่าง ๆ เช่นชาวเกาะเผ่า Samoa, Tahiti, และ Fiji ซึ่งเป็นหมู่เกาะทะเลใต้ เรา
จะได้เห็นสภาพบ้านเรือนความเป็นอยู่และการเดินรำของชาวเกาะ ซึ่งเขามีไว้สำหรับให้
นักที่ศานาจรได้ชมกันอย่างน่าดู โดยที่เราไม่ต้องเดินทางไปถึงเกาะเล็ก ๆ เหล่านั้นเลย ใน
บริเวณของ Polynesian Center นี้ เราจะต้องเสียค่าผ่านประตูเข้าชม มีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับ
ค่าผ่านประตูก็คือ ถ้าเรามีกล้องถ่ายรูปเข้าไปด้วย เราจะเสียเพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้นเอง คือ
เพียง ๕๐ เซนต์ แต่ถ้าเราไม่มีกล้องเราจะต้องเสีย ๑ เหรียญเต็ม

๔. สู้อูเออาวาย ข้าพเจ้าได้มีโอกาสบินออกจากเกาะ Oahu ไปพักผ่อนกับ
Family ที่เกาะ Kanai ครั้งหนึ่ง การคมนาคมระหว่างเกาะที่รัฐฮาวายนี้มีได้ ๒ ทางคือ ทาง
เรือกับทางเครื่องบิน ข้าพเจ้าได้จับเครื่องบินเล็ก ๒ เครื่องยนต์ ไปลงที่เมือง Lihue ซึ่งเป็น
เมืองหลวงของเกาะนี้และได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากครอบครัวของชาวฟิลิปปินส์ ซึ่ง
ตั้งหลักฐานอยู่ที่นั่น พ่อบ้านของครอบครัวนี้เป็นนายตำรวจใหญ่ จึงทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
อบอุ่นใจเป็นพิเศษ นอกจากนี้เขาจะให้ข้าพเจ้าอยู่กินฟรีและฝึกมารยาทเกี่ยวกับการรับ

ประทานอาหารฝรั่งแล้ว เขายังได้พาข้าพเจ้าเดินทางทะเลรอบเกาะ ซึ่งกินเวลาถึง ๒ วัน
ชีวิตความเป็นอยู่ของเขาก็เหมือนกับบ้านนอกของเรา แต่เขามีบริการในเรื่องน้ำและไฟฟ้า
ดีกว่าของเรามาก อาชีพสำคัญของชาวเกาะก็คือ การทำไร่สัปรด และปลูกอ้อย เขาพา
ข้าพเจ้าไปชม Hanalei ซึ่งเป็นแหล่งที่ภาพยนตร์เรื่อง South Pacific ได้ใช้เป็นฉากถ่ายทำที่
นี้ จากนั้นก็ไปชมสถานที่เขาใช้ถ่ายทำภาพยนตร์ Blue Hawaii ของ Elis Presley ด้วยเกาะ
สวยงามนี้ใคร่ชื่อว่าเป็นเกาะแห่งอุทยานดอกไม้ เพราะมีธรรมชาติสวยงามและมีหุบเขา (Con-
yon) สวยงามสำหรับนักทัศนอาจรไปพักผ่อนชื่นชมอีกหลายแห่ง อธยาศัยของคนในเกาะนี้
เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมมาก เพราะพวกเขาใช้ชีวิตใจและยินดีมากที่สุดที่ได้คนจากถิ่นอื่นไปเยี่ยมเยียน
เขา เขายู่กันอย่างสุขสบายและมีความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวต่อครอบครัวเป็นอย่างดี
เพราะพื้นที่ของเกาะนี้เล็กมาก เขามักจะใช้เวลาในระหว่าง Weekends ไป Camping บ้าง
Fishing บ้าง แต่เขาไม่ชอบ Swimming เพราะเขาบอกข้าพเจ้าว่ามีปลามากมายคอยเล่นงาน
คนอยู่เยอะแยะเลย

๕. UN Good bye, Hawaii เป็นเวลา ๑ เดือนเต็ม ๆ ที่ข้าพเจ้าได้พักอยู่ที่
ฮาวายเมืองสวรรค์ ดูเหมือนเวลาผ่านไปรวดเร็วอย่างไม่รู้สึกรู้สึกร้าว พอถึงเวลาที่จะต้องจาก
ไปก็อึดใจใจหายและอาลัยไม่ได้ ครั้งหนึ่งในชีวิตที่ข้าพเจ้าได้ไปเยือนถิ่นนี้ และแล้ว
ข้าพเจ้าก็ต้องจากไป ไม่ทราบแก่ใจเลยว่าจะได้กลับมาอีกหรือเปล่านั้น ลาแล้วฮาวายสิ่งที่จะ
เตือนให้ข้าพเจ้าคิดถึงฮาวายอยู่ในขณะนี้ก็คือเสียงกีตาร์ ยอคมะพร้าวและน้ำทะเล ตลอดจน
น้ำใจแห่งความเอื้ออารี และใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของเขาจะฝังจารึกอยู่ในความทรงจำของ
ข้าพเจ้าอย่างไม่รู้ลืมเลย ข้าพเจ้ายังจดจำ Kiss Good bye และพวงมลัยดันทมพวงสุดท้าย
จากสาวสวยฮาวายก่อนจะก้าวขึ้นเครื่องบินเพื่ออำลาว์นนั้นอย่างไม่ลืม

ความระแวงในความจริงจากรัก
จบลงด้วยทำให้เราระแวงสงสัยในทุก ๆ สิ่ง
(เฟรดเดอริก อางมัต)

ข้อคิดบางประการสำหรับคุณผู้หญิง

โดย ... ดอกไม้

เมื่อท่านมีเพื่อนชายที่น่ารัก ช่างเอาอกเอาใจ ใฝ่อาหารต่อทุกซุซของ ท่านอยู่ เสมอท่านคงจะคิดว่า ท่านคือหญิงที่เขารัก ชัก่อน ! อย่าเพิ่งด่วนเข้าใจเช่นนั้น มีอะไร เป็นหลักฐานที่แสดงว่าเขารักท่าน ? สายตาที่มองอย่างชื่นชม หรือกิริยาอ่อนโยนที่เขาแสดง ต่อท่านใช่ไหม ? ถ้าเพียงแต่เท่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่ายังเป็นเหตุผลที่น้อยเหลือเกิน เพราะอะไรที่ข้าพเจ้าจึงพูดเช่นนั้น ขอเชิญท่านอ่านต่อไปอีกสักหน่อยเถิด แล้วท่านจะเข้าใจ

การที่เพื่อนชายให้ความสนิทสนมกับท่านนั้น อาจเป็นเพราะท่านและเขามีรสนิยม ตรงกัน เขาจึงคบท่านไว้ในฐานะเพื่อนสนิท หรืออีกอย่างหนึ่ง เขาอาจจะเอาใจท่าน เพราะความเป็นสุภาพบุรุษของเขาเท่านั้น ไม่ได้มีความคิดพิเศษอื่นใดแอบแฝงอยู่เลย ท่านอาจจะค้านว่า ถ้าไม่รักจะมานั่งเอาใจกันทำไม นั่นก็ถูก แต่ลองคิดให้กว้างกว่านั้นซิ เขาเคยบอกหรือเปล่าว่า ท่านคือหญิงที่เขารัก ถ้าไม่เคยท่านก็จะคิดว่าเขารักท่านไม่ได้เป็น อันขาด ไม่ว่าเขาจะแสดงกิริยาชื่นชมในตัวท่านสักเพียงใดก็ตาม เพราะว่าในมุมกลับเขาก็ คงแสดงกิริยาเช่นนี้กับหญิงอื่นได้เหมือนกัน อาจเป็นด้วยเจตนา หรือด้วยความเคยชิน ในความเป็นสุภาพบุรุษของเขาก็ได้ ในเมื่อเขาไม่เคยบอกว่ารักท่าน เขาก็มีสิทธิ์จะทำ "หวาน" กับผู้หญิงคนไหนก็ได้ ท่านไม่มีสิทธิแม้แต่น้อยที่จะหึงหวงหรือห้ามเขาไม่ให้รัก คนอื่น ลองคิดดูถ้าท่านแสดงความเป็นเจ้าของในตัวเขาอย่างเปิดเผย แล้วถูกเขาขอยกยอน ให้ว่า "ผมไม่ไ่รักคุณ" ท่านจะหาอะไรไปโต้เถียง ? คำพูดต่าง ๆ ที่เขาเคยพูดกับท่าน นะหรือ จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อเขายังไม่เคยเอ่ยสักคำว่ารักท่าน ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา ว่า "ความรักของผู้ชายเข้าทางดวงตา ความรักของผู้หญิงมักเข้าทางหู" เพราะผู้ชายเห็น รูปสวยก็รักเรื่อยไป ส่วนผู้หญิงนั้นเชื่อง่าย จึงใคร่จะขอเตือนท่านสักหน่อยหนึ่งว่า อย่า หลงเชื่อคำหวานของผู้ชายนัก เขาอาจจะพูดอะไรก็ได้ที่สามารถทำให้ท่านเข้าใจว่าเขารัก ท่านโดยยังสงวนคำว่า "รัก" เอาไว้เพื่อว่าจะได้มีโอกาสเลือกผู้หญิงได้หลาย ๆ คน !

แต่.....

เธอผู้รักขอ

“ข้อขัณฑ์”

สังกัดเรียบเหลือใจกระไรเอ๋ย
ลมรำเพยพัดแผ่วแผ่วแผ่วหู
เป็นเพลงซอล้อลมจากโคมครุ
นีกหกหูหทัยคึกจิตร้าวรอน

เป็นเพลงซอซอกซอนซอนดวงจิต
มันมีฤทธิ์ทิ่มแทงใจให้สุกถอน
ปวดแปลบแปลบในดวงจิตพิชอารณ์
เมื่อยินกลอนเพลงซอล้อทวงมาน

กิดถึงเธอเพื่อฝันถึงวันก่อน
เธอเคยอ่อนขับเพลงนี้ให้พี่ชาน
มีแต่สุขไร้ทุกข์เข็ญเย็นอรุณ
เราสมานใจสมัครเพราะรักขอ

แต่เดี๋ยวนี้รักมาร้างหมางดวงจิต
รู้สึกนึกเถอะนะเจ้าพี่เฝ้าขอ
ให้เทพช่วยคลใจใต้เกล้ากลอ
พี่จะรอวันที่จักรักเข้าใจ

หนึ่งทวนน้อยพร้อยพร่างสว่างหา
พี่เห็นเจ้าลอยฟ้ามาจากไหน
ทวนตกวูบแสงวับดับทันใด
ร่างเจ้าไซ้รักก็หายลับไปกับตา

เทพจะช่วยชักนำหรือกรรมเก่า
จึงแกลังเราให้ซำคร่ำครวนหา
ถ้าเทพช่วยจริงใจใฝ่ นำพา
ไปรบบัญชาใจภักดิ์รักเข้าใจ

ด้วยเหตุนี้ ทางที่ดีที่สุดก็คือ พยายามทำให้หนักแน่น อย่าปล่อยให้ใคร
เที่ยว เพราะได้ฟังคำบอกเล่าจากเพื่อนของเขาหรือของท่านเอง เพราะคนอื่นไม่ใช่เขาใจ
คนอื่นก็ไม่ใช่ใจเขาค้วย หากเขารักท่านจริง ก็คงมีสักวันหนึ่งหรือที่เขาจะต้องบอกท่าน
ซึ่งย่อมจะเป็นการแน่นอนกว่าที่จะได้รับฟังจากคนอื่น อย่างนั้นไม่ใช่หรือ ?

เรื่องนี้ เขียนขึ้นจากความคิดเห็นของผู้เขียนเพียงคนเดียวอาจไม่ตรงกับความเห็น
ของบางท่านก็ได้

มีเพื่อนที่ขอสัตย์อยู่ ๓ พวกคือ
เมียแก่ สุนัขแก่ และเงินในมือ
(เบนจามินแฟรงคลิน)

ยอดรัก-ยอดฝัน

โดย... สรวาทิต

ท่ามกลางแสงแดดอันแผดจ้าที่ฉายแสงลงมายังพื้นพิภพแห่งเมือง
ลพบุรี ผู้คนพากันเดินพลุกพล่านส่งเสียงจ้อแจ้ไปทั่วบริเวณ บางคนก็หน้าตา
ยิ้มแย้มแจ่มใส คือกตใจที่จะได้คืนสู่ถิ่นกำเนิดของตน บางคนก็จิตใจที่ได้พบ
หน้าผู้เคยรู้จักกันมาก่อนโดยไม่คาดฝัน แต่...บางคนซี...อย่างฉัน กำลังจะ
ระเหว่ร้อนพลัดพรากจากถิ่นกำเนิดมาเพื่อก้าวเข้าสู่การผจญของชีวิตในถิ่น
ใหม่ ท้องถนนในยามนี้ เต็มไปด้วยรถนานาชนิดวิ่งกันขวักไขว่ไปหมด ฉัน
ก้าวเดินไป...เดินต่อไป เพื่อให้ถึงจุดหมายปลายทางแห่งนั้น และในที่สุดสิ่งที่ฉันเคยฝันไว้
มาเป็นเวลานานก็กลับกลายเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ถึงฉันจะจากถิ่นกำเนิดอันเป็นที่รักยิ่ง
มาไกลแสนไกลอย่างไร แต่เมื่อฉันได้ก้าวเข้ามาในสถานที่นั้นแล้ว ฉันมีความรู้สึกว่.....นี่
แหละนะ...คือบ้านของเราเอง

แต่นั้นเป็นแต่เพียงความคิดที่เกิดขึ้นในใจของฉันเท่านั้น สำหรับคนอื่น ฉันไม่
สามารถจะหยั่งได้ว่าจะเป็นเหมือนฉันหรือไม่ เวลาผ่านไป.....ผ่านไป ไอนอนจากสถานที่นั้น
ทำให้ฉันมีความสุข แต่.....จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อมีความสุขอยู่ก็ต้องมีความสุขทุกข์เข้ามาปะ
ปนเป็นเรื่องธรรมดา และแน่นอนที่สุด ขณะนี้ความสุขอันยิ่งใหญ่ก็เริ่มเข้ามาคุกคามจิต
ใจให้เริ่มเจ็บปวดวันละน้อยๆ ฉันได้ตกเป็นทาสทางใจของเธอเสียแล้วอย่างไม่น่าเชื่อ เพียง
วันแรกที่ได้ยินน้ำเสียงอันพรังไพเราะของเธอ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้พบดวงหน้าและ
เรือนร่างของเธอก็ตาม อนิจจา ! เวรกรรมอันใดนะที่ทำให้ฉันไม่ได้พบเธอ ทำไมโชคจึง
ไม่เข้าข้างฉันบ้างเลย กลับแต่คอยซ้ำเติมตลอดเวลา

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้มาเนิ่นนาน ทุกครั้งที่ฉันได้ยินเสียงของเธอ เวลานั้นฉันจะ
มีความสุขมากที่สุด ฉันคิดถึงเธอทุกลมหายใจเข้าออก ในจิตสำนึกของฉันเปรียบเสมือนว่า
มีเสียงของเธอมากกระซิบอยู่ข้าง ๆ ฉันตลอดเวลา ฉันเริ่มมองหาหนทางที่จะพบเธอและจะ
ใคร่ขอเป็นกรรมสิทธิ์เสียเพียงผู้เดียว เพื่อทดแทนหัวใจที่มันเรียกร้องมาเป็นเวลาแรมเดือน

โอ !.....ฉันเริ่มมองเห็นความจริงมาลง ๆ แล้วเมื่อฉันได้ทดลองด้วยการไปพูดทาบตาม
กับผู้หญิงฝ่ายเธอ เหมือนได้เพชรเม็ดงามเลิศล้ำซึ่งคุณค่ามาเป็นเจ้าของ เมื่อได้ยินคำว่า
“ตกลง” จากผู้หญิงฝ่ายเธอ แน่ละ.....ในที่สุด.....ฉันก็พบหน้าเธอจนได้ ฉันและเธอเริ่ม
มีความสนิทสนมกันเรื่อย ๆ มา จน...กลับกลายเป็นความรัก...ที่ไม่สามารถแยกออกจากกัน
ได้ ฉันมีความรู้สึกที่ “ในชีวิตของฉันจะขาดเธอไม่ได้เลย” เธอจะต้องเป็นยอครรัก—ยอด
ขวัญของฉันเพียงผู้เดียวในชีวิตนี้ จิตใจของฉันเฝ้าแต่คิดถึงเธอเสมอในบทกลอนบทหนึ่ง
ว่า:—

ยอครรัก.....

จิตฉันฝากใฝ่กึ่งถึงเสมอ

อยากพบพักตร์สนทนาพาละเมอ

อยากใกล้เธอไ้อยอครรักบักชีวิตัน

ยอดขวัญ.....

ทุกคืนวันฝันรักอยากพบขวัญ

ไ้อยอครรักยอดบุชาข้า ๆ จันทร

จะรักขวัญไปตราบจนชนม์วางวาย

วันเวลาล่วงเลยไป ถึงแม้ในบางวันฉันจะไม่พบเธอก็ตาม ฉันก็ยังได้ยินน้ำเสียง
ของเธออยู่เสมอ เสียงของเธอคุยบอกฉันได้ทราบที่ “อย่าลืมฉันนะ” แน่นอน.....ฉันรัก
เธอเพียงใด ฉันก็ยากที่จะลืมเธอได้ฉันนั้น ถึงแม้ว่าร่างกายของฉันจะสูญสลายไปจากพิภพ
นี้แล้วก็ตาม แต่ดวงวิญญาณของฉันก็ยังรักและยังระลึกถึงเธอเสมอ ณ สถานที่แห่งนี้.....
วิทยาครูเทพสตรี ให้ทั้งความสุขและความรู้ และเป็นสถานที่ที่ทำให้ฉันได้พบกับ.....
เจ้าชอด้วงอันเป็นที่รักยอครรักยอดขวัญของฉัน สิ่งสุดท้ายที่ฉันไม่สามารถจะลืมพระคุณของ
ท่านผู้หญิงผู้นั้นได้ ก็คือ ท่านอาจารย์ขุน พงษ์ผล นั้นเอง

จงอย่าพุนเพิ่มโทษกับเศษคน

.....ภควดี

มือสั้นพร้อมนิ้วกริทธิคติ
หลังจากกิตติครองถวัลนครเช่นนั้น
ใจยิ่งหวิวสยิวทั่วด้วยกลวัมมัน
ตัวก็สั้นพ่นบคกคกรามนูน

แต่ก็แพ้พายยับอ้ออายเหลือ
ไม่น่าเชื่อความแกร่งกลายลับหายสูญ
เหลือรอยเศร้าร้าวใจให้อาตุร
จงอย่าพุนเพิ่มโทษกับเศษคน

กริธนำตาลงทิ้งหนึ่งอยู่นาน
จึงค่อยขานลิติตใหม่ได้เป็นผล
“สั้นกันที่ที่รัก” ตอบจากมน
ปัญญาชนอย่างฉันทันเหลี่ยมเธอ

CHRISTMAS FOR ENGLISH CHILDREN

Christmas is celebrated on 25th. December every year and it is one of the happiest days for English children. They talk about it for many weeks beforehand and become more and more excited as it comes near.

For the younger children, the most important thing about Christmas is the coming of Father Christmas (or Santa Claus) with presents. They believe that Father Christmas is a good, old man, with a long white beard, who lives somewhere in the Arctic region. He wears a cap, long coat and trousers all made of red woollen cloth, trimmed with white fur, and black riding boots, and rides in a sleigh pulled by four reindeer with jingling bells on their harness. In the sleigh are the presents for children. During the night, between Christmas Eve and Christmas Day, he rides through the air on his sleigh and lands on the roof of the house where the children live. Then he comes down the chimney into the children's bedroom and puts presents inside the long stockings or pillow-cases which the children hang up at the foot of their beds before they go to sleep on Christmas Eve.

Parents tell their children that Father Christmas only brings presents to good boys and girls and, during the weeks just before Christmas, if the children are naughty, their parents will say, "Father Christmas won't bring you any presents if you're not a good boy (or girl)". The children then try to behave better.

Sometimes, children write a letter to Father Christmas, telling him what presents they would like, and post it to him by throwing it up the chimney, or they put the letter in an envelope addressed to "Father Christmas, North Pole" or "Father Christmas, Greenland", and post it in the ordinary mail-box.

A week or so before Christmas, English people begin to send Christmas Cards to their relations and friends and, in the schools, the younger children often make their own Christmas Cards during Art and Craft lessons and are very proud to send them to adults.

At this time, also, groups of children go round their neighbourhoods in the evening, singing Christmas carols. They stop at each house and, after singing one or two carols, they knock at the door of the house and the house-owner usually gives them a little money,

The Christmas cards which are received in each house are put up on the shelf above the fireplace or joined together with sellotape and hung round the walls of the living-room. The living-room is also decorated with brightly-coloured paper chains and bells and, in most houses there is a Christmas tree. This is a small evergreen fir tree decorated with coloured electric lights or shining ornaments.

On Christmas morning, the children waken very early because they are very excited and, at once, they open the presents that have been brought to their bedroom during the night by Father Christmas (really their parents, of course). They play with their new toys during the morning and then, in the middle of the day, the family has its Christmas dinner. This special dinner usually consists of roast turkey with different vegetables and then Christmas pudding which is made from bread-crumbs, eggs, dried fruit and sugar.

In the early evening of Christmas Day, there is usually a party for the children at which they eat and drink more good things and play indoor games such as "Musical Chairs", "Blind Man's Buff" and "Hunt the Thimble" until it is time to go to bed at the end of another "Merry Christmas".

I. M. Stewart

Tom: Here is a riddle for you, Sally: What is the difference between a mailbox and an elephant?

Sally: I don't know.

Tom: You don't! Then I'll never trust you to mail my letters.

CHRISTMAS SONG

We wish you a Merry Christmas,
We wish you a Merry Christmas
We wish you a Merry Christmas
And a Happy New Year
Good tidings we bring to you and your kin
We wish you a Merry Christmas
And a Happy New Year

NEW YEAR SONG

Should auld acquaintance be forgot, and never
brought to mind ?
Should auld acquaintance be forgot,
and days' o' lang syne.
For auld lang syne, my dear
For auld lang syne,
We'll take a cupo' kindness for auld lang syne.

ON CHRISTMAS NIGHT

Sharp Sussex

Canol Srremged by R. Vougham Williams

On Christ mas night all Christ-ians sing, To hear the
news the an-gels bring, News of great Joy, news of
great mirth, News of our mer-ci-ful King's birth.
Then why should men on earth be so sad, Since our
Redeemes made us glad, Then made us glad When from
ous Sin-He set us free, All for to gain our liberty
When sin de-ports before His grace, Then life and
health come in its place. When in its place An-gels and
men-with Joy may sing, All for to see the new-born King
All out of derk-ners we-have light, Which made the
ongels sing this night, All sing this. "Glory to God-and
peace to men, Now and for ever-mor A-men"

THE HOLLY AND THE IVY

English Carol

Collected and arranged by Cecil Sharp

The hol-ly and the i-vy,
When they are both full grown, Of-all the tree that
are in the wood, The holy-ly bears the crown.
The hol-ly bears a blos-som,
As white as the li-ly flower, And Mar-ry bore sweet
Je-sus Chrsit, To-be our sweet Sa-viour,
The hol-ly bears a ber-ry
As red as-an-y blood, And Ma-ry bore sweet
Je-sus Christ, To-do poor sin-ners good.
The ri-sing of the sun, And the running of the deer,
The playing of the mer-ry or-gan, Sweet sing-ing in
the choir.

Mr. Saw: Doctor, will I be able to read with these new glasses
you made for me?

Doctor: Certainly you will, Mr. Saw.

Mr. Saw: That's wonderful! I've never known how to read.

วันหนึ่งในเหมันต์

พ. พงษ์บัญชา

กลีบชมพูบางทิวพรวระริกอยู่กับชิวคอก.....ค้ายแรงลมพัดผ่านในสายลมนั้น
แผ่ความหนาวเย็นไว้อย่างทารุณ กลีบพฤกษ์มาพร้อมกับสายลมตะวันออกเฉียงเหนือโชน
ต้นคงมีแต่ใบเคลื่อนไหว...เหมันต์เพิ่งเริ่ม กลีบชมพูของมันยังสถิตใจแน่นอยู่กับคอก

ภายใต้ภูมิภาพเหล่านี้ยังมีร่างหนึ่งยืนสงบนิ่งอยู่โคนต้นไม้นามนี้ ลักษณะบอก
ความเป็นผู้ชายเต็มตัว เครื่องแต่งกายชุดสีดำช่วยให้เขาสง่าขึ้น...ลมยังคงพัดผ่าน บาง
ครั้งลำแขนท่อนอกถูกยกขึ้นกอดประทับกับทรวงอก.....นัยน์ตาทั้งคู่เหม่อมองสีชมพู ของ
กลีบพฤกษ์ที่พรวไหว ในดวงตาคู่นั้นแผ่วไว้ด้วยแววมั่น...ท่าทางของเขาเหมือนคอยใคร
สักคน...และก็จริง!

ครู่เดียวที่ชายหนุ่มก้มลงมองพื้นดินเบื้องล่าง ร่างน้อย ๆ ที่ถูกคลุมด้วยเสื้อ
ไหมพรมสีแดงสดนั้นก็มาขึ้นข้างหลังเขา กระซิบอย่างแผ่วเบาและอ่อนหวาน

“สุคะ” เขาเหลียวกลับไปดูพร้อมกับยิ้มเศร้า ๆ ปรากฏบนใบหน้าและดวงตา
คู่นั้น

“วรินทร!” เขาเรียกชื่อผู้เข้ามาใหม่เหมือนเป็นเสียงกระซิบ รอยยิ้มเลื่อนไป
จากใบหน้า คงทิ้งให้ความนิ่งเฉยเข้าคลุมคลุม เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงซึ่งเป็นปกติต่อไป

“ขอบคุณที่กรุณามาเพื่อการพบกันเป็นครั้งสุดท้ายระหว่างเรา” สุจริต เน้นคำ
ว่า ครั้งสุดท้ายอย่างหนักแน่น

“คุณจะไม่พยายามเข้าใจอะไรให้มากกว่านี้อีกสักนิดหรือคะสุ” หญิงสาวหยุด
สะอื้นในอก น้ำตาไหลซึมปรึ่มขอบตาทั้งคู่ ก้มหน้าหลบตาอย่างจงใจ ทว่าฝ่ายตรงข้ามก็
ยังคงมีอากัปกริยาเช่นเดิม

“เราเข้าใจกันดีแล้วตั้งแต่วันนั้น...ไม่มีอะไรอีกที่ผมจะยังไม่เข้าใจ”

“คุณเข้าใจผิดค่ะสุ รินกับวิทย์ไม่มีอะไรต่อกันมากไปกว่าเพื่อน...กินนั้นเราพบกันด้วยความบังเอิญเท่านั้น วิทย์เคยเป็นเพื่อนเก่าของริน และเราก็จากกันมาถึง ๓ ปีแล้ว” หญิงสาวพยายามกลืนน้ำตาไว้ในส่วนลึก เมื่อตัดสินใจพูดกับชายหนุ่มด้วยดวงใจบริสุทธิ์

“ริน” เขาเรียกชื่อเธอเสียงแผ่ว

“ผมเข้าใจคุณดีพอ...เข้าใจทุกอย่าง....ขอให้เราจากกันแค่นี้.....จากกันเสียก่อนก่อนที่จะมีอะไรเกิดขึ้น คุณเข้าใจไหม ?...” หญิงสาวยังคงนั่งเงยบ...เขาทำท่าจะกลับพร้อมกับคำพูดที่ร้าวรานใจ

“ลาก่อน...รวรินธรคนดี...ลาก่อน...คนเราพูดกันเช่นนั้น ไม่ใช่หรือเวลาจะจากกันขอให้คุณมีความสุข...ลืมสุจิตคนที่คุณเคยรู้จักเสีย...ลืมผมเสีย...ลาก่อน”

“สุ !” หญิงสาวร้องออกมาได้คำเดียวก็ซบหน้าลงกับฝ่ามือสะอื้นอย่างเด็ก ๆ เสียงของเขายังคงก้องสะท้อนเข้าไปในความรู้สึก แต่ที่นั่นปราศจากร่างของเขาเสียแล้ว

“ลาก่อน...รวรินธร คนดี...ลืมสุจิตคนที่คุณเคยรู้จักเสีย...ลืมผมเสีย ลาก่อน ลมหนาวคงพัดมาประหนึ่งจะซ้ำเติมให้เจ็บซ้ำ ส่วนเขา...สุจิตคนนั้นเล่า.....ยิ้มกับตัวเองอย่างหยัน ๆ...ซาก้าวไปข้างหน้าด้วยอารมณ์อันโลดลิว เว้งว้าง...ว่างเปล่า...ลมเย็นคงพัดผ่านยึดเยือกความหนาวเหน็บเข้าไปในทุกช่องว่างของเนื้อผ้า แต่ร่างนั้นดูเหมือนไม่มีความรู้สึกอะไรเหลืออยู่เลย

“รวรินธร” เขาพิมพ์กับตัวเอง

“ความเป็นผู้หญิง...น้ำตา...อะไรทำให้เราต้องมาพบ มารู้จักกับเธอด้วยพบกันเพื่อจาก...แล้วจากกันเล่า...เพื่ออะไร ? คำถามคำเดียวก้นตังก้องอยู่ในโสตประสาท

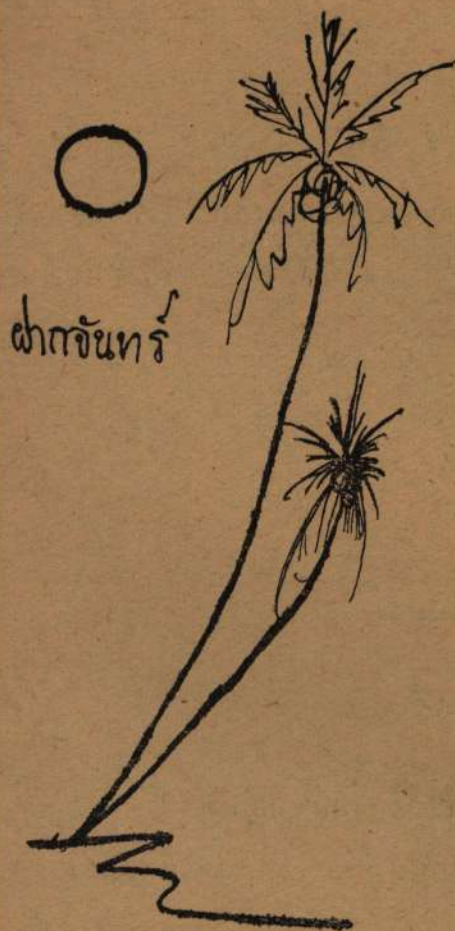
“อ้อ.....ก็เพื่อให้เธอได้พบกับเขาคคนใหม่ล่ะซี” เขาตอบตัวเองอย่างหยิ่ง ๆ “ถมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็ม...ใจผู้หญิง”

ด้านหญิงสาว...เธอค่อย ๆ มีความรู้สึกตัวขึ้น ความแค้นใจ...น้อยใจ เสียใจ...ประดังเข้ามาในความรู้สึก น้ำตาที่ซึมอยู่มือครู่เหือดแห้งไปสิ้น เธอขมปลอบใจตัวเองอย่างปวกว้าวและขมขื่น

“ผู้ชายจะมีอะไรนอกจากความเข้าใจผิด...ความหึงหวงและการไม่ให้ภัย เรา
จะไม่พูดอะไรทั้งนั้นรอคุณผลของความเจ็บช้ำบ้างซิ...” หญิงสาวคิด คิด คิด จนกระทั่ง.....

หญิงวัยกลางคนๆหนึ่ง พลิกหนังสือในมือไปมาพร้อมกับเหม่อมองกลับไปพฤษ
ที่ร่อนกลีบชมพูจาง ๆ ลงสู่พื้น พิมพ์อะไรบางอย่างออกมา จับใจความได้ถึงคนชื่อ สุริต
และวรินทร์ ซึ่งลาโลกไปแล้วทั้งคู่เมื่อ ๔ ปีก่อน สุจริตประสบอุบัติเหตุทางเครื่องบิน
ระหว่างเดินทางไปต่างประเทศ ส่วนวรินทร์ถูกกลืนหายไปด้วยสายธารของสวาริกาในปีเดียวกัน
กันนั่นเอง และสุดท้ายวิทย์.....ไม่มีใครทราบอีกเลยว่า เขาอยู่ที่ใด ! สิ้นสุดกันที่กับอดีต
วันหนึ่งในหมันต์

เมื่อใดที่ท่านเป็นทั้ง ท่านจงอยู่นิ่ง
แต่เมื่อใดที่ท่านเป็นข้อน ท่านจงดิให้สุดแรง
(ของจ้ เฮอร์เบิร์ต)

ฝากจันทร์

หลงเมือง

.....เดือนลอยฟ้า
 กระจ่างจ้า แจ่มส่อง ท้องเวहन
 จันทรเจ้า สาดสว่าง กลางสกล
 คาวน้อยยล พรายแสง แข่งจันทร์ธา

เห็นดาวเดือน เยือนหล้า นำเป็นสุข
 แต่ฉันทุกข์ ไร้ใหม่เล่า จันทรเจ้าชา
 ฝ้าซึมเศร้า โศกหมอง นอนน้ำตา
 ฝากวาจา จันทรไป ข้าให้วิวาน

ถ้าเขาจ้อง มองจันทร์ เหมือนฉันจ้อง
 จันทรจรงร้อง ตามเขา ให้เล่าชาน
 จำได้ไหม ใครคนหนึ่ง ซึ่งไม่นาน
 เขาเคยจรรณ ค่ำรัก ฝากกับจันทร์

บัดนี้ใจ เขาลอยวน อยู่ไหนไหน
 เป็นอย่างไร เหมือนเก่า หรือเปล่านั้น
 เมื่อเขามอบ ทอบความ ตามจันทรจ
 จันทรจรงหัน มาทอบเรา ให้เข้าใจ

เดือนลอยฟ้า คราใด ดวงใจหมอง
 ฝ้าแต่่มอง ดวงจันทร์ จิตหวนไหว
 เพื่อพูดพรั่า รำพัน ฝากจันทร์ไป
 ฝากถึงใคร คนหนึ่ง ซึ่งฉันคอย

ทางโค้ง

“จิตรานันท์”

ฝนเจ้ากรรมปรอยลงมาไม่ขาดสาย ถนนที่แลเห็นเบื้องหน้านั้น คบข้างต่ำบ้าง สูงบ้าง แล้วไฟหน้ารถสาดกระจายต้องละอองฝนที่กระเซ็นอยู่ทั่วท้องถนนและสองฟากทาง ฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ผมดื่มเข้าไปเมื่อออกจากบาร์ “นางสวรรค์” ชั่วครู่ทำให้ประสาทสัมผัสลือไปบ้าง...เฮอ...เพลงเบา ๆ...เหล้าบาง ๆ...นางตี๋ ๆ...และแสงสีสลัวมัวชั่วในสถานที่นั้น ทำให้คนหนุ่มอย่างผมเคลิบเคลิ้มไปกับมันจนลืมกลับบ้านกลับช่องหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ รุหนุ นั้นเอง คิดแล้วก็ทำให้ภยตัวเองอยู่บ้าง...เพราะผมขาดแม่บ้านแม่เรือน...บ้านก็เช่าเขาอยู่ ค่าย ราคาถูก ๆ อาหารก็ผูกปิ่นโตหรือข้าวราดแกงหน้าตรอก...แสนจะน่าเบื่อหน่าย ผมเช่าบ้านอยู่กับเพื่อนคนหนึ่ง เจ้านี้ก็พอ ๆ กับผมนั่นแหละ ออกไปทำงานแต่ไก่ให้ กลับเอาตีหนึ่งตีสองแทบทุกวัน ต้นเดือนเงินงามหน่อยก็ไม่กลับเลยก็มี จะเข้าทำอยู่นิดก็คือ ไร่รถคันที่ผมนั่งนี้แหละ เมื่อเงินที่ได้มาจากหยาดเหงื่อแรงงานของตนเอง แต่มันก็ไม่ใหม่ เยี่ยมเหมือนนอกจากอยู่หรือ กีบอัฐซื้อค่อเขอีกทีหนึ่งด้วยเงินไม่กี่พันบาท สำหรับผมแล้วภูมิใจนักหนา...เออ.....ผมคงสุขใจขึ้นอีกโข ถ้าหากว่ามีแม่สาวทรงงามสักคนมานั่ง เคียงข้าง.....

จากแสงไฟเบื้องหน้าหลังม่านผ่นนั้น ถ้าตาของผมไม่ฝาดเพราะฤทธิ์เมรัยแล้ว ละก้อ ผมก็คงถูกเทวดาสงสาร บันดาลความเพื่อผ่นของผมให้เป็นความจริงขึ้นมา เพราะสายตาของผมมันบอกแก่ตัวเองว่ามีหญิงสาวผมยาวปะบ่า แต่งชุดดำ ยืนโบกมืออยู่ใต้ร่มเงาของจามจุรี ถ้าผมขับผ่านหล่นไปเสียอย่างไม่แยแส แน่ละผมก็คงจะตกนรกขุมอเวจี แน่ เพราะปล่อยให้สภาพสตรียีนสันสะท้านอยู่ท่ามกลางสายฝนและความเปลี่ยวแห่งราตรี และก็คงเฝ้าอย่างบรมในเมื่อผ่นทั้งที่ลืมตาอยู่เมื่อกั้นเอง..... พอผมชลอรถและเปิดประตูคาน หน้าหล่นก็ผวเข้ามานั่งปากคอสน้อยข้างผม ไบหน้างามนั้นชี้คขวาราวกับกระต่ายฟาง ผะยอปากขอบคุณผมเบา ๆ ผมหันไปถามเธอว่า “ขอโทษ คุณจะไปไหนครับ ?”

“ที่ไหนก็ได้ค่ะ...ขอให้ฉันพ้นจากที่นี่โดยเร็วที่สุด ฉันหนีเขามาค่ะ...ฉันกลัวค่ะ” ผมเหลือบมองหล่นอย่างสนเท่ห์ ภายในดวงหน้ายาวรีนั้นแฝงความหวาดกลัวประ-

หัวนพรันพริงจนเห็นได้ชัด หล่อนหันไปหลังรถบ่อยครั้ง ผมอยากจะถามเธอเหลือเกินว่า...เธอตกใจอะไร?...เธอกลัวใคร?...และเธอหนีอะไรมา...ไม่ทันจะอ้าปากถาม...หล่อนก็พูดขึ้นเสียงสะท้อน

“เขาตามฉันมาค่ะ...เขาจะฆ่าฉัน.....คุณต้อง.....ช่วยฉันนะคะอย่าให้เขาฆ่าฉันฉันกลัวค่ะ เอ้อ...ฉันชื่องามชื่นค่ะ”

หล่อนบอกชื่อเสียงเสรีจรรยา แล้วหันไปข้างหลังอีก คราวนี้หล่อนพามาเกาะแขนผมแน่น หน้าที่ซีตอยู่แล้วกลับซีตหนักลงไปอีก มือที่เกาะแขนผมนั้นเย็นเยียบราวกับน้ำแข็งจนผมอดที่จะสะอึกเพราะความตกใจมิได้ “เขาตามมาแล้วค่ะ...ช่วยฉันด้วยนะคะ”

“ครับ ผมต้องช่วยคุณ อย่างลับไปเลย” ผมปลอบหล่อนพลางมองไปที่กระจกเงาหน้ารถสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาของผมคือ โวทสวาแก่นสีครีมกลางเก๋กลางใหม่ แล่นตามมาอย่างกระชั้นชิด ออกจะแปลกใจอยู่บ้างว่า...เจ้ารถคันนี้มันโผล่มาจากไหนกัน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีทางแยกที่ใดอีกเลย...ตอนที่ผมขับรถมาคนเดียววนนี้ ก็แทบจะเรียกได้ว่าถนนสายนี้มีรถผมแล่นอยู่คนเดียวเท่านั้น.....ไม่ทันคิดอะไรอีกต่อไป เจ้าหล่อนผู้ใช้นามว่างามชื่นก็หวีดร้องสุดเสียง...กระตุกมือผมโดยแรงจนรถเอียงวูบ...ว้าย.....!

มารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง เมื่อลืมตาพบเพดานและผนังสีฟ้าอ่อน จิตสำนึกบอกกับตัวเองว่า นี่ไม่ใช่บ้านเช่าหรือไนท์คลับที่คุ้นเคย ผมหลับตาลงอีกครั้งหนึ่งอย่างพลัยใจนึกล้าต๋ับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น.....แต่แล้วผมก็ต้องใจวูบเหมือนตกหลุมอากาศตาโพล่งขึ้นทันทีเมื่อนึกถึงหญิงสาวที่ติตรรถมาด้วย ผมพยายามจะยันกายลุกขึ้น แต่มันหนักอึ้งไปทั้งตัว.....โอศัรชะของผมถูกพันธนาการด้วยผ้าก็อตอย่างหนาแน่น ส่วนที่เท่านั้นเข้าเฝือกทั้งสองข้าง.....ผมถอนใจยาว

ผีเท่าตังขึ้นเบา ๆ ทำให้ผมผงกศัรชะขึ้นนิตหนึ่ง ผู้ที่ก้าวเข้ามาในห้อง คือนางพยาบาลสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์สะอาดตา เธอยิ้มให้ผมอย่างอารี ผมรีบปล่อยคำถามที่อัดแน่นอยู่ในใจออกมาทันที

“คุณพยาบาลครับ ผู้หญิงสาว ๆ ที่มากับผมเป็นอย่างไรบ้าง”

“ผู้หญิงที่ไหนคะ ?” เธอฉงน ทำให้ผมใจเสียยิ่งขึ้น

“กรุณาอสักครู่นะคะ” นางพยาบาลก้าวออกไปจากห้องของผม แล้วกลับมาอีกครั้งพร้อมด้วยพงษ์สันต์เพื่อนร่วมบ้านเช่าของผม

“เออ ฟันแล้วหรือเจ้าต้อง เห็นคุณพยาบาลบอกกันว่าแกฟ่วงใครมาด้วย แต่กันเห็นแกคนเดียว แล้วก็กันจนทั่วแล้วด้วย”

“ฮ่า!” ผมอุทานอย่างตื่นเต้น “แกเองหรือที่ขับรถสีครีมตามกันมา”

“อะไรกันรถสีครีม” พงษ์สันต์จ้องหน้าผมอย่างงุนงง “กันไม่เข้าใจ รถสีครีมอะไรกัน” ผมมองหน้านางพยาบาลสาวเห็นเธอมองพงษ์สันต์และผมเหมือนจะค้นหาอะไรบางอย่าง

“กันนั่งแท็กซี่มา ห่างจากแกราว ๆ ๒ กิโลเมตร พอผ่านทางโค้งกันก็เห็นรถแกกลิ้งโคลี่อยู่ในคู ก็เลยช่วยแกไว้แหละ ไม่ยั้งนี่ก็งนอนตากฝนและอยู่ตรงนั้นเอง ไม่เห็นมีรถสีครีมที่ไหนเลย ถ้ามีเขาก็คงไม่ใจจี้ใจคำกับแกหรือคงช่วยแกไว้แล้ว “เออ! แล้วทำไมแกถึงลงไปนอนอยู่นั่นได้ล่ะ” พงษ์สันต์ถาม ผมจึงทบทวนเรื่องเล่าให้ฟังตั้งแต่ต้น พอเล่าจบ นางพยาบาลก็ถามทันที

“ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไรคะ?”

“งามขึ้นครับ” ผมตอบโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด เพราะกังวลในตัวผู้หญิงคนนั้นอยู่มาก ผมเห็นนางพยาบาลหน้าซีดริมฝีปากสั่น มือทั้งสองบีบกันแน่น...เธอขยับเข้ามาใกล้ผม

“ถ้าเช่นนั้น...ผู้หญิงคนนั้นก็มากับคุณจริงค่ะ.....”

“อ้าว แล้วทำไมผมพบนายวิทย์คนเดียวล่ะ” พงษ์สันต์ขี้ขิ้น

“ดิฉันกำลังจะเล่าให้คุณฟัง” เธอหยุดไปนึกคิดหนึ่งก่อนที่จะเริ่มเรื่อง ดวงตาเหม่อลอยไปเบื้องหน้า “เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ ๓ ปีที่แล้วมาแล้ว คินนั้นฝนตกพริ้ว ๆ..... เหมือนกับเมื่อคินนี้...คุณงามขึ้นกับคุณคินัยสามีของเธอขับรถสีครีมมาตามถนนสายเดียวกับคุณวิทย์ ทั้งคู่เพิ่งกลับมาจากงานพระราชทานเพลิงศพหลวงโรจน์กิจจิตร คุณคินัยได้พูดถึงกองมรดกซึ่งจะยกให้หลานสาว ภรรยาไม่ยอมเข้าใจว่าสามีเป็นชู้กับหลานสาว จึงทะเลาะกันอย่างรุนแรงถึงขั้นทุบตีกัน...ถนนลื่นมากและเนื่องจากรถขาดผู้บังคับ เมื่อถึงทางโค้งมัน

จึงเสียหลักพุ่งลงไปในคู...ทั้งคู่...จบชีวิตภายในรถคันนั้น...” เสียงเธอขาดหายไปในลำคอ
ผมแลเห็นดวงตาของเธอเป็นเงาริน

“หมายความว่า” พงษ์สันต์พูดเสียงแหบพร่า ส่วนข้าพเจ้าร่างขาไปทุกส่วน
มองเห็นนางพยาบาลก้มศีรษะรับ “ถูกแล้วค่ะ คุณกนัยและคุณงามขึ้นตายคาที่.....ที่ตึกนั้น
ทราบก็เพราะตึกนั้นเองเป็นหลานสาวของคุณงามขึ้น - เหตุการณ์ตั้งนี้เคยปรากฏมาแล้วครั้ง
หนึ่งก่อนหน้าคุณเพียง ๒ เดือน คุณเป็นรายที่ ๒ วิญญาณของคุณลงคุณบ้าของตึกนั้นคงจะ
วนเวียนอยู่แถว ๆ นั้นเอง...”

ร่างกายของ ผมคล้าย กับไร้น้ำหนักมัน เบาหวิวไป ตลอด ร่าง.....เสียงนาง
พยาบาลแว่วมาเหมือนอยู่ที่ไกลแสนไกล....วิญญาณของคุณลงคุณบ้าของตึกนั้นคงจะวนเวียน
อยู่แถว ๆ นั้นเอง.....

เงินอาจจะขอหมาคู่และสวยได้
แต่ไม่อาจขอการกระดิกหางของมันได้
(เจอช มัลลิ่ง)

สงสัย...?

เบญจะ

เมื่อก่อนนะ

ทุกครั้งที่พบกันเราทักทายกันด้วยยิ้มที่เปิดเผย..... สายตาที่แสดงความเป็นมิตร
....และคำพูดหยอกล้อโดยไม่ถือโทษโกรธกัน

เราช่างมีรสนิยมตรงกันเหลือเกิน...สิ่งใดที่ฉันชอบ.....เธอชอบ สิ่งใดที่ฉัน
เกลียด.....เธอเกลียด

ฉันบอกเธอว่า ฉันชอบดอกนกยูง..ชอบกลีบสีแดงที่ชูรับลม..อันเป็นสัญลักษณ์
แห่งอาณาจักร “ยูงทอง” ของเรา

เธอเห็นด้วย.....ข้ายังคงเก็บส่งให้ฉันทุกครั้งที่เราเดินผ่านต้นนกยูง...เธอบอก
ฉันว่าเธอ...จะให้ดอกนกยูงนั้นแก่ฉันคนเดียว....เธอเป็นผู้ให้ความอบอุ่น....ความมั่นใจ....
สำหรับฉันผู้ซึ่งใหม่ต่ออาณาจักร “ยูงทอง” แห่งนี้.....ฉันเคยบอกเธอว่า ..ฉันเกลียดคน
สังคมจัด...มีแต่คนวิพากษ์วิจารณ์...เมื่อเอ่ยชื่อขึ้นมา...เธอเห็นด้วยและคล้อยตามอีกเช่นเคย

เราไปไหนด้วยกัน....ทำอะไรก็ช่วยกันทำ...เราเคยทำงานร่วมกันเช่นนี้เสมอ...
ใคร ๆ พวกกันชมว่าเราทั้งสองเป็นเพื่อนที่เห็นอกเห็นใจ...สนิทสนมกันมากที่สุด

เธอจากลอนของใครมาจากไหนก็ไม่รู้.....ท่องให้ฉันฟังบ่อย ๆ “เรารักกันมัน
เหนียวดังกล้วยไหม มีดเล่มไหนเล่าจะตัดให้ขาดได้” ...ฉันก็ชอบและเห็นด้วยกับเธอ...ฉันรู้
ว่าเธอเป็นผู้ที่ชอบโคลงกลอนมาก...

ไม่นานมานี้

เราไม่ได้ ไปไหนมาไหนด้วยกันเหมือนเช่นเคย...ฉันและเธอต่างก็คร่ำเคร่งกับ
ตำรับตำรา...เวลาว่างฉันและเธอก็ไม่ค่อยได้พบกันเลย.....เธอเริ่มหลบหน้าฉันบ่อย ๆ จน
ผิดสังเกต...ถ้าครั้งใดเราพบหน้ากันจ้ง ๆ เธอยิ้มให้อย่างจืดชืด...รีบหลบตา...แล้วเดินหลีก
ไปทันที...ไม่มีคำใด ๆ ออกจากปาก

ฉันได้แต่แปลกใจในความเปลี่ยนแปลงของเธอ.....

๕
เดยวัน.....

ทุกครั้งที่เราพบกัน...เธอไม่เคยยิ้มให้...แม้ฉันจะพยายามยิ้มให้ก่อน เธอมองฉันด้วยสายตาเยาะเย้ย...แม้ฉันจะมองเธอด้วยสายตาแห่งความเป็นมิตรเช่นเคย....เธอไม่เคยทักทายพูดคุยยกมือทำให้ฉันกลัวเก้อที่จะทักเธอก่อน

บางครั้ง...เธอกำลังหัวเราะอยู่กับเพื่อน ๆ ของเธอ.....เมื่อเหลือบเห็นฉันเธอหยุดเปลี่ยนสีหน้าบ้างตึง

เธอทำให้เหมือนฉันเป็นสัตว์อะไรที่น่าขยะแขยงเสียเหลือเกิน !

ฉันไม่เข้าใจเธอเลย.....?

เดยวัน...ไม่มีคอกนกขยงจากเธออีกแล้ว

วันนั้น...เธอเดินผ่านคันทันนกขยง...ฉันเดินตามเธอไปข้างหลัง...เธอก็รู้

เธอเอื้อมเตี๊ยกคอกนกขยง...ขยจันแหลก....แล้วขว้างทิ้ง...หัวใจฉันเสียวูบ !.....

เธออยากให้ฉันรู้ว่า...สิ่งที่ฉันรัก...เธอเกลียด...กระนั้นหรือ ?

๕
เดยวัน.....เธอทำตัวเป็นคนสังคมจัด.....เป็นที่รู้จักทั่วไปในอาณาจักรยูงทอง

เธออยากรู้ว่า...สิ่งที่ฉันเกลียด...เธอชอบ ..กระนั้นหรือ ?

ฉันไม่เข้าใจเธอเลย.....?

เสียตาย.....ฉันเคยบูชาเธอว่าเป็นคนมีเหตุผล

เสียตาย.....ที่ต้องเสียเพื่อนที่ดีไปคนหนึ่ง

เสียตาย.....ระยะเวลาที่เรารู้จักกันข้างสั้นเหลือเกิน.....เพียงทอมเศษ ๆ

เท่านั้น !

เสียตาย.....มิตรภาพของเราต้องสิ้นสุดลง...ไม่มันเหนียวถึงเกลียวไหม เหมือน

เธอล่าว.....มีมีคตลิลลับเล่มหนึ่งกัดขาดได้เสียแล้ว

แล้วใครเล่าเป็นผู้ตัด...เธอ...หรือฉัน ?

๕
สงสัย.....

ฉันคงทำให้เธอโกรธ.....?

หรือว่า.....มีใครขยงเธอเพราะเราสนิทกันเกินไป ?
หรือว่า.....ฉันทำผิดร้ายแรงจนเธออภัยให้ไม่ได้ ?
หรือว่า.....ฉันเลวเกินกว่าที่จะเป็นเพื่อนของเธอได้ ?
หรือว่า.....? ? ?

โปรดเถิด.....

โปรดบอกให้ฉันหายข้องใจ.....

โปรดบอกสาเหตุที่ทำให้เธอมีมติงกับฉัน.....

บอกซิว่า...ฉันเลวอย่างไร !

แม่.....เพียงได้รู้ว่า.....เธอโกรธฉันเพราะฉันเลว

ฉันก็ยังดีใจที่ได้รู้สาเหตุ.....และดีใจที่ได้รู้จักมีดเล่มนั้น บอกฉันเถิด.....ถ้า
เธอล้ำพอกและเป็นคนจริง.....ถึงแม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่สะเทือนหัวใจของฉัน.....ฉันก็ยอมทุก
อย่าง...จะปล่อยให้ฉันสงสัยอยู่ทำไมกัน !! ?

การดำคืออาวุธของไพร่
(เอส จี กุควิช)

บ้า!! ๑ นาที

โดย สุภาพร

ฟังซิ ! ในรัตติกาล รัตติกาลที่เยี่ยมเย็น มีคสนิมเช่นนั้น เสียงเพลงที่ใครก็ไม่รู้เป็ทังเอาไว้.....เจ้าของเขาคงจะหลับไปแล้วกรรมัง.....“บุบเพสันนิวาส”.....“โลกนี้คือละคร”...“ม่านมงกळ”...“พรหมลิขิต”....พาให้หัวใจข้างกิกอย่างเราเคล็ดลืวไปกับเพลงด้วยก็ได้ เราคทที่จะกิดเล่น ๆ ไม่ได้ว่า

— ทำไม พระอาทิตย์ไม่อยู่กับเราตลอด ๒๔ ชั่วโมง เช่นบางฤดูของนอร์เวย์ล่ะ ? (สงสัย พระอาทิตย์หิวข้าว)

— ทำไม ผู้หญิงกับผู้ชายต้องรักกันด้วย (ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้รี ?)

— ทำไม บางอย่างผู้หญิงถึงทำอย่างผู้ชายไม่ได้ (คนเหมือนกันนะ)

— ทำไม ต้องแบ่งเป็นผู้หญิง ผู้ชายด้วยล่ะ (เป็น ๒ อย่างไม่ได้รี ?)

— ทำไม ผู้หญิงชอบกุหมอกุ (ทงที่บางทีก็รู้ว่าเขาหลอก)

— ทำไม ผู้ชายถึงชอบบอกว่า “ผมรักคุณคนเดียว” ความจริงหลายคนแล้ว

(ระวังนะจะตกกันทั้งเสีย)

— ทำไม ฝรั่งเศสไม่มาอยู่ใกล้ ๆ ไทยล่ะ (จะได้ดูเขานุ่งผ้าสมัยผ้าแพง)

— ทำไม จีนแดงไม่ปกครองระบอบประชาธิปไตยเสียที (เดี๋ยวออกตายหมด)

— ทำไม เวลาไม่หมุนกลับไปอีกล่ะจะได้กลับไปสอนเด็กที่เรารัก (จริงๆ นะ)

— ทำไม ไม่เลิกรบกันเสียที่เวียตนาม (ไม่เห็น่อยรี)

— ทำไม ชาวเวียตนามชอบเผาตัวเอง (สงสัยว่าไฟจะเย็นดี)

— ทำไม เราถึงพิมพ์เงินใช้เองไม่ได้ (จะซื้อลพบุรี ไปไว้ปราจีนสักที)

— ทำไม เราไม่ได้เป็นประธานาธิบดีอย่างอินทิดรา กานธีบ้าง (จะแจกโทรทัศน์

ให้คนละเครื่องนะ)

— ทำไม เราไม่ได้ กศ.บ เลยล่ะ ต้องมาเรียนด้วย (ยากจะตาย)

ที่สำคัญก็คือ

— ทำไม เราจะต้องเกิดมาเป็นเราด้วย ข้าใจตลอดกาลใครนะเป็นคนบงการ

(อย่างนี้ต้องจับไปสั่งสอน)

เวลาบ้าก็หมดกลาง จึงขอจบแก่น

ทั้งหมดนี้...เพื่อเธอ

โดย สมชาย กลิ่นจันทร์

ความเจ็บปวดในยามดึกและความมืดบนท้องฟ้าในคืนแรมข้างเหมือนกับความรักของชาติ ซึ่งได้สงบไปเหมือนคลื่นที่หายเข้าไปในฝั่ง สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความสุขของเขา ยังฝังอยู่ในความทรงจำของเขาเสมอ ภาพหญิงสาวยิ้มระรื่น นัยน์ตาคมกวีโค้งงอท่าภายในกรอบตงอยู่บนโต๊ะ ชาติหยิบมันขึ้นมาพิจารณา จนไม่รู้ว่า เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว ? เขาหยิบมันขึ้นมาพูดเหมือนกับจะทบทวนความหลังครั้งเก่า ๆ ที่ผ่านมา ดวงตาในภาพที่เมื่อก่อน เขาเคยมองและชมกับหล่อนว่าเป็นประกายสดใสเหมือนกับดาวประจำใจของเขา แต่เดี๋ยวนี้ เขากลับมองดวงตาทั้งสองในภาพนี้ เหมือนกับว่าเต็มไปด้วยเวาเยาะเย้ยและเหยียดหยาม เขาพลิกหลังภาพดูข้อความที่เขียนไว้

“แทนดวงใจที่มอบให้กับชาติคนเดียว”

รักชาติเสมอ

พร

เมื่อก่อนชาติมันใจและเชื่อใจเสมอว่า พรจะมอบดวงใจให้เขาคนเดียว แต่เดี๋ยวนี้แล้ว เขาไม่ทราบว่าจะนำดวงใจอันเป็นดวงเดียวกับที่มอบให้เขาไปมอบให้ใคร เขาไม่ได้โทษพรอันเป็นดวงใจของเขาหรอก เพราะสตรีสูงศักดิ์ผู้นี้ ไม่ใช่หรือที่คุกเข่าจุดเขาจากห้วงชีวิตที่โสมมให้กลับขึ้นมาเป็นนายชาติผู้ทรงองอาจอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่เขาก็กอบจะเสียคน

“ชาติคะ พรขอร้องนะคะ ถ้าชาติรักพร ชาติต้องไม่เที่ยวและขยันเรียน บุตรีพรก็ขอร้องให้ชาติเลิก”

มันเป็นพลังใจอย่างประหลาดที่ทำให้เขาทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคิดว่า เป็นความสุข ชีวิตของชาติในวิทยาลัยครู เขาเป็นผู้ชายที่ต่ำต้อยต้องอาศัยข้าววัดและเงินทางบ้านจนเจือเขาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะคุณพ่อของเขาเป็นคนจนแต่ก็พยายามที่จะส่งเสียให้เจ้าลูกชายได้ดิบได้ดีกับเขาบ้าง ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะมาสนใจโยติกับคนต่ำๆอย่างเขา นอกจากพร หล่อนเป็นทั้งเพื่อนที่ดีและเป็นเหมือนผู้ปกครอง ที่เห็นเขาเป็นเด็ก ๆ ต้องคอยสั่งสอนกัน

อยู่เสมอ เป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขา เขาต้องหนีจากหล่อนมาด้วยความเข้าใจผิด บางประการประกอบกับความคิดแปลก ๆ ของเขา เมื่อเขามาคิดได้มันก็หายไปเสียแล้ว เขาจะกลับไปฝั่งอนธะอีกนะหรือ ลูกผู้ชายที่ทรนงอย่างชาตินะหรือจะทำได้ มันจึงเป็นเหมือน สนิมที่เกาะกินใจ แต่เขาก็มีชีวิตอยู่ด้วยความสุขกับเด็กตาต้า ๆ ในหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้

เขานั่งเหม่อมองคูดวงตาแห่งสวรรค์ ที่กันด้วยม่านสีตำสนิทและเต็มด้วยแสงสี แห่งดวงดาวในคืนข้างแรมที่ไร้ดวงเดือน ยิ่งขับให้แสงดวงสกลไสยงขึ้น สายลมในยามตึก พากันวิ่งมาปะทะร่างของชาติ ทำให้เขารู้สึกหนาวสะท้าน เขาพยายามที่จะข่มตาให้หลับ แต่ก็ไม่สามารถจะหลับลงได้ เขายังเฝ้าครุ่นคิดถึงพรอยู่เสมอ ศักดิ์ไต้เดือนเขาอยู่บ่อย ๆ ว่า

“ชาติเอ๋ย พรนะเขาสูงกว่าแกมากนะ ถึงเขาจะรักแกในวันนี้ แต่แกคิดหรือว่า ในวันต่อไป เขาจะรักแก เขาคงคิดว่าแกเป็นตัวประกอบคนหนึ่งที่ยืนมาแสดงละครชีวิต ของเขาและมันก็จบไปแล้ว ผลลัพธ์ล่ะจะทำให้ตัวประกอบอย่างแกนะเป็นเช่นไร”

ชาติไม่ได้คิดว่าพรจะไม่รักเขา แต่คิดถึงความสูงศักดิ์ของพร ถ้าพรตัดสินใจ มาร่วมเดินทางชีวิตกับเขาแล้ว เขาคงต้องเป็นคนที่ยืนพรให้ลงมาเลือกกลั้วกับคนต่ำเช่น เขา เขาทำไม่ได้ เขาอยากจะได้เห็นพรมีความสุขมากกว่าที่จะมาร่วมชีวิตกับคนต่ำ ๆ เช่นเขา

ความรักสอนให้ชาติรู้จักเสียสละ เขาจึงตัดสินใจออกจากวิทยาลัยครู แต่ปี ๒ เท่านั้น โดยที่ไม่ได้รำลาพร ให้เธอต้องเสียหน้าตาเพราะมันจะเป็นภาพที่ทรนมาใจ อันอาจ ทำให้เขาต้องล้มเลิกความตั้งใจเดิมของเขาเสียก็ได้ เขาคว่าประกาศนียบัตรเร็วอนมาจนถึง หนองคำ

โรงเรียนถึงแม้จะไม่ใหญ่นัก แต่เขาก็มุ่งมั่นที่จะสร้างเด็ก ๆ ในหมู่บ้านนี้ ให้ ฉลาดขึ้น พรอาจจะคิดว่าเขาใจดำที่ต้องจากหล่อนมาโดยไม่ได้รำลาเลย เขาก็จะยอมรับ เสมอ แต่ถ้าเธอเข้าใจในเจตนาอันบริสุทธิ์ของเขาแล้ว หล่อนคงไม่คิดเช่นนั้น

ชาติ หยุกความระลึกถึงเรื่องเก่า ๆ ไปพร้อม ๆ กับความรู้สึทง ๆ ที่ยังกอด รูปนั้นแนบอยู่นอก

“สวัสดิ์ครับครูใหญ่”

“สวัสดิ์ชาติ เอนี่ชาติผมมีทั้งข่าวดีและข่าวร้ายที่จะบอกกับคุณ ข่าวร้ายคือ ผมถูกย้ายไปจากที่นี่ และข่าวดี ก็จะมีครูใหญ่มาใหม่เป็นผู้หญิงเสียด้วยนะ”

ชาติไม่พูดได้แต่นั่งฟังเฉย ๆ

“ดูเหมือนจะชื่อพรหรืออะไรนี่แหละผมจำไม่ได้”

ชาติสะทึงสुकตัวลุกพรวดเตียวถึงตัวครูใหญ่ ตามด้วยเสียงระร่ำระล่ำว่า “ชื่ออะไรแน่ะครูใหญ่”

“ถ้าจะสนใจละซิเนะ ครูใหญ่ผู้หญิงสาวและสวยเสียด้วย คุณเอาเองซิ” พุทจนครูใหญ่ส่งกระดาษสีขาวตราครุฑให้ชาติ เขาอ่านทวนคำนั้นอยู่จนแล้วจนรอด แต่ก็มันก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปเลย พรพรรณ ทีเลิศ ครูใหญ่ใหม่ เขาเผ้าทวนคำว่าพรพรรณอยู่หลายครั้ง

ชาติใจที่จะได้พบพรพรรณอีก แต่เขาจะล้มเลิกความตั้งใจเดิมของเขาแล้วหรือ ความตั้งใจของเขากลับกลายเป็นความมกั้มใจ

ในเช้าวันรุ่งขึ้น ชาติได้จากหนองคำไปเสียแล้ว ทั้งไว้แต่จดหมายฉบับหนึ่งไว้แทนตัวเขาเพื่อพบกับพรพรรณเท่านั้นเอง

ชาติ ตีใจมากในตอนแรกที่จะได้พบคุณ แต่หัวใจของชาติคงทนไม่ได้ที่จะไม่รักคุณ ชาติทราบดีว่าพรก็คงอยากพบชาติเช่นเดียวกัน แต่ชาติทำไม่ได้ ชาติมีเหตุผลที่ไม่สามารถจะบอกคุณได้

พรจำ อย่าโกรธชาติเลยนะ ขอให้คุณลืมชาติ ผู้ชายที่ต้อยต่ำคนนี้เสียเถิด แล้วคุณจะมีความสุข

ลาก่อนสุดที่รัก

ชาติ เขิงชาย

พรชบหน้ากับจดหมายฉบับนั้นและร้องไห้โฮออกมา ชาติชายในดวงใจของหล่อน ซึ่งปรารถนาที่จะพบมานาน ครั้นได้พบก็พบแต่จดหมายเท่านั้น พรไม่เข้าใจในเหตุผลของชาติที่ต้องหนีหล่อนไป แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ นางสาวพรพรรณผู้ย่างเข้าสู่วัยกลางคนก็ยังไมทราบเหตุผลของชาติ และไม่เคยพบชาติอีกเลย

ลำน่านี้...ไม่มีชื่อ

เรา.....เธอ...และ...ฉัน

เคยมาแล้ว.....สนิท.....จนเกือบจะคิดว่าเข้าใจ

เป็นมาแล้ว.....โกรธ.....แทบจะเลิกมองหน้ากัน

แต่แล้ว.....ก็กลับคืนดีได้

× × ×

น้ำทะเล.....

ซัดหาด.....กระทบฝั่ง.....แล้วหายไป.....

ไม่ตรี.....เธอหยิบยื่น.....แล้วคืนกลับ.....

ผิอะไรรักเล่า..... กับคลื่นกระทบฝั่ง.....

× × ×

ไม่เสียดาย.....วาทะไร้สัจ.....ที่เธอพูด

เพราะ.....ไม่เคยมีผลแก่นั่นเลย.....ในทุกทาง

ไม่อวรณ์.....กับหัวใจที่แบ่งแยก.....จนเกินจะนับส่วนของเธอ

เพราะ.....ไม่ต้องการส่วนแบ่ง.....ที่แสนจะยับย่อนั้น

เศร้าใจอยู่นิดเดียว.....ตัวของตัว.....โง่จนकुณไม่ออก

× × ×

สงสัย.....

อะไรทำให้มีคำว่า “ลา” สำหรับเรา.....

อาจจะงุนงงเต็มที.....กับการลาที่ไม่เคยรู้ตัวมาก่อน

ไม่เสียใจ.....ไม่อาลัย.....แต่สงสัยในสาเหตุ.....

× × ×

และแล้ว.....ทุกอย่าง.....ก็เปิดเผยตัวของมันเอง.....

เธออ้างว่า.....ต้องทำตามสัญญา.....ที่ให้ไว้กับ.....ใครคนหนึ่ง

ฉันตกตลิ่งจนพูดไม่ออก.....นี่ก็อศัจจรัยใจอยู่ครามครัน..

นอกจากจะเคยเป็น...ผู้กำกับการแสดงฝีมือเยี่ยม.....
เธอยังแสดงละครเอง.....ได้สมบทบาทเป็นที่สุดอีกด้วย

x x x

ฉันไม่เชื่อหรอกว่า.....

จะมีใครทำตัวให้น่าสมเพช ถึงขนาดขอร้องให้ใครเลิกติดต่อกับใครไม่ว่าจะ...
เพื่ออะไรก็ตาม

เรื่องนี้ผู้เขียน เขียนไปเรื่อย ๆ ถ้าจะเปรียบกับคนเดินทางก็เหมือนไม่มีจุด
หมาย ชื่อเรื่องจึงไม่จำเป็น และกับเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องอย่างนี้ นามปากกาก็ไม่สำคัญอีก
นั่นแหละ

ยื่นตาบนขาของตัวเอง
ยังดีกว่ามีชีวิตอยู่ด้วยการคุกเข่า
(เบนจามิน แฟรงคลิน)

ครูภารดี

“วนาลัย”

ในที่สุดผมก็ออกฝึกสอนอีกเป็นครั้งที่สอง และบางทีการฝึกสอนครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมจะฝึกสอนก็ได้ เพราะปีหน้าผมคงต้องสอนจริง ๆ ปฏิบัติหน้าที่และรับผิดชอบงานต่าง ๆ อย่างจริงจัง ไม่เหลวไหลเหมือนกำลังปฏิบัติอยู่ขณะนี้

โรงเรียนวินิตศึกษาเป็นโรงเรียนที่ผมออกฝึกสอน ตั้งอยู่ในบริเวณที่คับแคบ ติดอยู่กับโรงเรียนเทศบาลวัดกวีศราราม หน้าโรงเรียนมีถนนผ่าน ถึงแม้จะไม่ใช้ถนนใหญ่ แต่...รถก็วิ่งขวักไขว่อย่างไม่หยุดหย่อน ขณะที่ผมเดินผ่านหน้าประตูโรงเรียน เดินผ่านอาคารหลังใหม่ที่สร้างเสร็จเมื่อไม่นาน

ผมรักครูภารดีมากที่สุด...หนูก็รักครูภารดี...ผมก็รัก.... หนูก็รักครูภารดีที่สุด..... ผมก็รักครูภารดีมากที่สุดในโลก เป็นคำกล่าวของเด็ก ๆ ในโรงเรียนนี้ ซึ่งผมได้ยินเป็นประจำทุกคืน ตั้งแต่ออกฝึกสอนเกือบสองอาทิตย์มาแล้ว จนบางครั้งผมยังนึกอิจฉา และบางครั้งผมก็แอบไปดูเขาสอนบ่อย ๆ ครูภารดีหรือครูแจ้สเป็นชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งในจำนวนนักเรียนฝึกสอนที่ไป รุปร่างลำสัน สูงโปร่ง อุปนิสัยชอบดนตรีเป็นที่สุดและบ่อยครั้งที่ผมได้ยินเขาพูดเสมอว่า

“กันรักคนตรีมาก รักยิ่งกว่าชีวิตอีก” และก็เกือบทุกครั้งที่เขาสอน เขามักชี้ดนตรีเป็นเครื่องช่วยในการสอน เด็กเพลิดเพลินสนุกสนาน ทั้งนั้นจึงไม่แปลกอะไรเลยที่เด็ก ๆ จะพากันรักครูภารดี เขาสนใจกับเด็ก ๆ มาก เขาอุทิศวันเวลาทั้งหมดให้กับเด็ก ๆ ทำทางและหน้าต่างของเขาว่าแจ่มใสเบิกบานอยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่กับเด็ก ๆ เขามักจะมีเรื่องเล่าให้เด็กฟังสนุก ๆ เสมอ เป็นทั้งความรู้ ความบันเทิง เขาเป็นทั้งสุครึ้น...สุดหวง...สุดบูชาของเด็ก ๆ ที่เดียว แต่เมื่อยามที่เขาอยู่คนเดียว ไม่ว่าจะในห้องพักครูหรือที่ไหนก็ตาม เขามักจะทำหน้าเศร้า และแอบถอนใจกับตัวเองเสมอ ๆ.....ครูภารดีเป็นอะไร ? ทำไมเขาจึงดูเศร้าโศก ? และบางครั้งเขามักจะเหม่อมองไปทางโรงเรียนเทศบาลวัดกวีศร ๖ เสมอทำไม ? ทำไมเขาจึงเป็นเช่นนั้น ? ทำไม...ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ได้ประเคประคังเข้ามาในสมองของผม

ผมเป็นเพื่อนสนิทของเขาคคนหนึ่ง ซึ่งผมก็รับว่าผมรักเขาไม่น้อยไปกว่าเด็ก ๆ ที่รักเขาแน่ ดังนั้นผมจึงอทรนทนไม่ได้ ปัญหาต่าง ๆ จึงถูกคลี่คลายออก เมื่อผมคุยกับเขาในวันหนึ่ง

“กันยินดีด้วยนะที่เด็ก ๆ พวกนี้รักแกหมดทุกคน”

“ขอบคุณ...แต่ไม่ทุกคนหรอกเพื่อน ยังมีอีกคนหนึ่ง”

“เอ๊ะ ! ใครกันที่ไม่รักแก”

“ราตรี.....ราตรีเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่มีวันรักกันเลย...”

“ไม่เข้าใจ ทำไม ราตรีจึงไม่รักแก ในเมื่อกันเห็นว่าเด็กทุกคนรักแกทั้งนั้น”

“เพื่อนไม่มีทางเข้าใจกัน มีกันคนเดียวเท่านั้นที่รู้และเข้าใจ.. กันคิด...กันคิดทุกอย่าง...คิดอย่างน่าละอายที่สุด กันทำบาปกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งจะไม่มีวันรักครูคนหนึ่งของเขาเลย เอาละไหน ๆ กันก็พูดมาถึงเพียงนี้แล้ว ขอให้กันระบายความในใจที่อัดแน่นมาเป็นเวลานานออกเสียที ไม่งั้นกันคงเป็นบ้าตายแน่...บางทีกันอาจสบายใจ ถ้าได้ระบายเรื่องนี้ ให้แก่รับรู้ก็ได้

.....เมื่อครั้งที่กันอยู่ปี ๒ ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของการเรียน ป.กศ ต้น กันก็ได้ออกฝึกสอน ตอนนั้นกันได้มาฝึกสอนที่โรงเรียนเทศบาลวัดกวีศราราม ซึ่งอยู่ติดกับโรงเรียนวินิตาณีเอง...กันบอกแก่ตรง ๆ ว่า...ในตอนนี้กันไม่รักอาชีพนี้อย่างไรเลย กันเกลียด...เกลียดจริง ๆ...เกลียดแม้กระทั่งหน้าเด็กไร้เดียงสาที่พยายามเอาอกเอาใจ โดยการซื้อขนมมาให้กัน แต่ก็ถูกกันดุกกลับไปทุกครั้ง...จนเด็กทุกคนกลัวและไม่กล้ามาสูงส่งกับกัน...กันใช้งานเด็กทุกอย่าง.....เท่าที่เด็กจะทำให้ได้ และวันหนึ่งหลังจากที่กันกินอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว กันก็เหลือบเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง นอนอยู่บนโต๊ะ

“ราตรีวันนี้เธอไม่ออกไปทานข้าวที่บ้านหรอกหรือ

“ไม่ค่ะ”

“ไปซื้อน้ำแข็งให้ครูหน่อยสิ”

“หนูปวดศรีษะค่ะ” เสียงพูดของหนูน้อยสั่นเครือ

“อะไรปวดหัว ไหนลองลุกขึ้นเดินสิ ไหวไหม.....ที่ไหวนี้”

“ไป.....ไปซื้อให้ครูหน่อย” ใบหน้าเด็กน้อยแดงกล้าและเต็มไปด้วยคราบน้ำ

ตา และทันทีที่หน้าตาของเด็กน้อยไหลซึมออกมาอีกครั้งหนึ่ง

“ไปซิ...ยังมาทำสำออยอยู่อีก เร็ว ๆ หน่อยนะ” เด็กน้อยพาตัวเองเดินลงบันไดไปอย่างเชื่องช้า พร้อมกับคว้าน้ำตาที่อาบแก้ม

โครม ! โอ๊ย....ครูหนึ่งต่อมากันได้ยินเสียงรถยนต์ซึ่งวิ่งเข้าชนรั้วของโรงเรียน และเสียงร้องของเด็กด้วยความเจ็บปวด ใจกันหายวาบ นึกถึงเด็กผู้หญิงที่ชื่อราตรีขึ้นมาทันที โดคก้าวดียวลงมาถึงพื้นถนนและวิ่งออกไปยังถนนข้างโรงเรียนทันที กันสะอื้นสุดตัวเมื่อเห็นร่างหุ่นน้อยที่ชื่อราตรีนอนจมกองเลือด และที่มือเด็กน้อยกำสตางค์ ๑ บาท ที่กันเพิ่งให้ไปเมื่อครูไว้แน่น

“โธ่...ราตรี...ราตรีเรียกโทษให้ครูด้วยนะ ครูไม่เจตนาฆ่าเธอเลย” กันพูดได้เพียงนี้ แล้วกันก็พูดอะไรไม่ออกอีกเลย.....

จนกระทั่งพ่อแม่เด็กวิ่งมาถึง และตรงเข้ากอดร่างลูกและร้องไห้โฮอย่างน่าสงสาร ซึ่งเป็นภาพที่สะเทือนใจกันอย่างยิ่งที่สุด รู้สึกปวดแปลบไปถึงขั้นหัวใจ แม้กระนั้นเดี๋ยวนี้ ขณะนี้ ภาพเหล่านั้นก็ยังติดตาของกันอยู่ตลอดเวลา กันเลวจริง ๆ เพื่อน...กันเลวอย่างที่สุด กันไม่ยอมรับความผิดทุกอย่างที่กระทำ กันปั้นเรื่องใหม่อย่างน่าละอายที่สุด กันเลว...เลวเหลือเกิน

“แฉะ ! แฉะ แกเป็นอะไรไปหน้าแกซีดลงจนขาวอย่างเห็นได้ชัด ปากสั่นเทา ขณะที่เล่าให้กันฟัง แกไม่สบายแล้วละ อย่าเล่าต่อเลย คิดเสียว่าเป็นกรรมของเด็กก็แล้วกันเพื่อนรัก”

“...เพื่อนเชื่อไหมว่าสองปีเต็มแล้ว กันยังไม่เคยลืมเหตุการณ์ในวันนั้นเลย มันยังติดตรึงใจกันอย่างไม่มีวันลบเลือน กันบาป...บาปมากเหลือเกิน เพื่อนเชื่อไหมว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กที่น่าสงสารที่สุด...เพราะวันนั้นแกไม่ยอมมาโรงเรียนเลย เพราะคุณพ่อคุณแม่ของแกทะเลาะกัน แกบอกคุณแม่ของแกว่า แกอยากอยู่บ้านสักวัน แต่...คุณแม่ของแกกลับตีและไล่ให้ไปโรงเรียน...กันเห็นแกนั่งซึมทั้งวันเลย จนกระทั่งกันใช้ให้ไปซื้อของและก็...เพื่อนเห็นใหม่ว่ากันเลวแค่ไหน เลวอย่างที่สุด...มันเป็นบาปอย่างมหันต์ที่ไม่อาจลบล้างได้ กันละอายแก่ใจเหลือเกิน กัน.....

“แกอย่าคิดอะไรมากเลย...รู้หรือเปล่าว่าแกกำลังไม่สบาย หน้าแกซีดมากรู้ไหม ไปพักผ่อนเสียเถอะ กันเข้าใจทุกอย่าง คนเราย่อมทำอะไรผิดพลาดด้วยกันทุกคน และมันก็เป็นเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว...มันจะไม่มีวันกลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง และแกก็กำลังลบล้าง

บาปนั้นแล้ว โดยการที่ทำหน้าที่ครูอย่างดีที่สุด ให้ความรู้เด็กและปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ด้วยดี และเด็กทุกคนก็รักแก่ ควรจะภูมิใจและจงทำหน้าที่ครูที่ดีต่อไป กันคิดว่าราตรีคงยกโทษให้แก"

.....ยกโทษให้กัน ไม่มีวันเสียละ...ราตรีคงไม่ยกโทษให้กันแน่...ราตรีจะต้องเกลียดกัน...ไม่รักกัน...อย่างที่ทุกคนรักกันขณะนี้...

หลังจากที่ครูภารตีได้เปิดเผยเรื่องราวให้ผมทราบแล้ว เขาก็ยังคงทำหน้าที่ครูที่ดีทุกอย่าง แม้กระทั่ง เติบโตขึ้น ขณะที่เขากำลังจะจากศิษย์ของเขาไป ของขวัญจากศิษย์วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะมากมาย พร้อมภรรยาฉันก็เห็นครูภารตีนั่งหน้าเต้าเหมือนจะร้องไห้อยู่ที่โต๊ะ

"คุณครูเป็นอะไรไปคะ คุณครูจะร้องไห้หรือคะ"

"คุณครูไม่อยากจากหนู คุณครูรักหนู"

"คุณครูรักพวกหนูจริงหรือเปล่าคะ"

คำถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า ครูภารตีเงยหน้าขึ้นพยักหน้าให้เด็กขณะที่เด็กทุกคนกำลังล้อมรอบตัวครูภารตีอยู่แล้ว และกำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าตาที่ไหลออกมา...เสียงสั่นดังจนได้ยินชัด

"ครู... ..ไม่ไปไม่ได้หรือคะ....."

"ครูไม่ไปไม่ได้หรอก ครูยังมีงานทำอีกมาก เธอไม่ต้องเสียใจหรอกครู ขอให้เธอจงเป็นเด็กที่น่ารัก และตั้งใจเล่าเรียนหนังสือให้เก่ง ๆ ทุก ๆ คน ๆ คนก็แล้วกัน

เท่านั้นเอง.....ครูภารตีก็เดินออกจากห้องไปอย่างไม่ยอมเหลียวหลังกลับมามองเด็กนักเรียนอีกเลย มีโยที่เด็ก ๆ จะพากันร้องเรียกให้กลับมาก่อน เพราะเขาเกรงว่าเด็กจะเห็นหน้าตาที่กำลังไหลซึมออกมา...ไม่มีใครจะรู้หรอกว่าหัวใจเขากำลังปวดร้าวแค่ไหน เขากำลังคิดอะไร...นอกจากตัวเขาเองเท่านั้นให้รู้ดี

รักที่ผ่านขยับไปกับเท้า

“ข้อขยับพฤษ”

“เธอคนเดียวเท่านั้นฉันเคยรัก
เธอคนเดียวที่ฉันรักก็มอบรักให้
เธอคนเดียวเกี่ยวข้อห้องหทัย
เธอนั้นไซ้ ใ้ใจมันฉันไปครอง”

ได้อ่านกลอน แต่...เธอละเมอฝัน
เป็นอาถรรพ์แคลงจิตพิชสนอง
ปวดแปลบแปลบในดวงจิตฤทธิ์เศร้าครอง
เธอนั้นต้องเป็นอื่นชมชื่นใจ

คราวประสบพบอักษรกลอนบทนี้
ดวงฤดีแทบหักลงทักษ์
เพราะเธอนั้นมอบฤทัยแก่ใครไป
คนนั้นไซ้ ไม่ใช่ฉันเหมือนบั้นจันต์

ไอ้อนาถวาสนานิจจาเอ๋ย
กระไรเลยเปลี่ยนใจหทัยสิน
มาตัดรักตัดอาลัยไม่ยลยิน
เธอนั้นสิ้นเมตตาสาแก่ใจ

ไอ้สุตรรักสทอาลัยดวงใจแปลบ
เหมือนเหล็กแหลมปวดซ้ำซ้ำแค้ไหน
เพ็งรูซึ่งถึงรักเคยบักใจ
เชิญทราวม้วยไปเกิดน้องหากต้องการ

แล้วอย่าชมซานกลับมารับผิด
จงอย่าคิดใฝ่ฝันถึงวันวาน
ฉันไม่มีเศษใจจะให้ท่าน
รักที่ผ่านขยับไปกับเท้า

แมวน้ำอยุธยา

ไชยาพร

คุณเป็นคนอยุธยาหรือเปล่าครับ ? อาจจะไม่ใช่เพราะนับตั้งแต่กรุงศรีอยุธยาเสียกรุงแก่พม่า ชาวอยุธยาก็ก็นี่หายไปเสียหมด ไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อสืบลูกหลานต่อมาอย่างภาคภูมิใจเลย แล้วคุณเคยเรียกชาวอยุธยาว่า “แมวน้ำ” หรือเปล่าครับ ? ถ้ายังไม่เคยจะทดลองดูก็ได้ เป็นได้ ไกรชนาตคตัญญาตชาตสวาทกันเลย ทำไม่ถึงเป็นเช่นนั้น ?

จะกล่าวกันตามหลักภูมิศาสตร์แล้ว อยุธยาก็เป็นจังหวัดที่มีความสำคัญในการคมนาคมทางน้ำมากที่สุดจังหวัดหนึ่ง มีแม่น้ำลพบุรีมาบรรจบกับแม่น้ำเจ้าพระยาที่ตำบลบ่อมเพชร เรือแพไกรจะขึ้นจะลง ไม่ว่าจะขนทรายไปส่งนครสวรรค์หรือชยันนาท หรือบรรทุกข้าวล่องมาจากสระบุรีขึ้นดินสอพองมาจากลพบุรี จะไปกรุงเทพฯ เป็นต้องผ่านอยุธยาทั้งนั้น ถ้าผ่านกลางวันก็แล้วไป แต่ถ้าเป็นเวลากลางคืนมาจอดเรือนอนอยู่แถว ๆ ริมตลิ่ง แมวน้ำชอบนัก

ข้าง ๆ บ้านผม มีตาแก่ปุ่น ๘๐ ปีเศษอยู่คนหนึ่ง ชื่อตาเคลิ้มนับว่าแกเป็นแมวน้ำชั้นครู หรือจะพูดอีกทีก็ตั้นตระกูลแมวน้ำแหละครับ ศาสตราจารย์เคลิ้มแห่งมหาวิทยาลัยโจกรกรรมศาสตร์ (บัณฑิต) นี้ มีลูกศิษย์ลูกหาอยู่มากมาย ถ้าจะเล่าอย่างไม่อายนแล้ว ผมเองก็เคยไปสอบกับเขาเหมือนกัน แต่ว่าจะเป็นเพราะไม่มีเส้นสาย หรือโชคไม่ดีก็ไม่ทราบ ผมสอบสัมภาษณ์ตก อาจารย์เคลิ้มไม่ยอมรับเป็นเพชรวิ (Frerhy) ของท่าน

ตาเคลิ้มหากินมาตั้งแต่หนุ่ม ๆ พอแตร่มลมตกตาเคลิ้มก็จะไปตุลาตเตาไว้ก่อนว่าในบรรดาเรือทั้งหลายที่จอดกันอยู่เป็นแพ ๆ เพื่อคอยการลากจูงต่อไปในวันพรุ่งนี้นั้นลำไหนดูท่าทางจะมั่งมีกว่าเพื่อน พอหมายตาไว้แล้วตกลางคิน ตาเคลิ้มก็เปลื้องเสื้อผ้าออกจนหมด แล้วก็ค้ำน้ำแข่งกับปลาไปเกาะแคมเรือที่หมายตาเอาไว้ ถ้าเห็นว่าเจ้าทรัพย์หลับก็แล้วก็ย่องขึ้นไปค้นหาข้าวของประคามี เสร็จแล้วก็แกะเชือกเรือเล็ก (ซึ่งเรือฟ่วงทุกลำจะมีไว้ เพื่อไว้จ่ายกับข้าวและชิ้นฝิ่ง) ถือวิสาสะพายกลับบ้าน ของก็ได้ เรือก็ได้ แต่ถ้าเจ้าของไม่หลับ ตาเคลิ้มก็จะฉกฉวยเอาบรรดาเสื้อผ้าที่เขาตากไว้ในเรือหรือของอะไรที่อยู่ใกล้มือเอาคือ ๆ แล้วก็ค้ำน้ำหายไป ต่อคำถามที่ว่าทำไมเวลาทำงานต้องทำตัวเปล่าโดยไม่

มีเสื้อผ้าพันกายอยู่เลย ตาเคลิ้มตอบว่าเผื่อบางทีเวลาขึ้นไปค้นหาข้าวของเขาเพลินอยู่นั้น ถ้าเจ้าของเขาตื่นขึ้นมาเห็นซีเปลือยเข้า ก็จะถูกใจจนพูดไม่ออก กว่าจจะร้องไวยวายได้ เราก็กำนำหยาไปไหนต่อไหนแล้ว

ตาเคลิ้มก็ประกอบบอสมมาอาชีพของแกมาด้วยความปกติกที่อยู่ จวบจนวันหนึ่ง แกชะล่าใจมากพอค้ำน้ำไปถึงเรือ แทนที่จะเกาะกราบเรือकुลาคลาก่อน แกกลับโหนตัวขึ้นไปบนเรือเลยทีเดียว เผอิญก็ไปประจัญหน้ากับลูกสาวเจ้าของเรือ ซึ่งตื่นขึ้นมาเพื่อปลดเปลื้องทุกข์ขนาดเบาพอดีด้วยความตกใจที่เห็นซีเปลือย โพล่พรวดจากน้ำขึ้นมาข้างข้าง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนกำลังทำธุระอยู่ ก็เลยลืมตาคว้าไม้ตีพริกที่อยู่ใกล้มือ หวดโครมไปที่หัวตาเคลิ้มเต็มแรง อาศัยที่ไซค์ยังที่ตาเคลิ้มจึงอุตสาห์ลอยไปติดกระโถก้าน้ำหน้าวัด ลูกศิษย์วัดจึงนำขึ้นไปปฐมพยาบาลชุบชีวิตได้

หลังจากบวชเพื่อล้างความอับมงคลแล้ว ตาเคลิ้มก็เริ่มวิธีใหม่เป็นชั้นโจรกรรมมหาบัณฑิต ตะแกเอาคันเบ็ดขนาดยาว ๆ มากันหนึ่ง หาเชือกยาว ๆ มาต่อเข้าเอาแมวธรรมดา ๆ มาผูกเข้าไว้ตรงปลายตัวหนึ่ง พอค่ำ ๆ ก็แอบไปที่ชายตลิ่ง เอาคันเบ็ดที่มีแมวเป็นเหยื่อล่อขึ้น ยื่นออกไปที่เรือ ย่อนเชือกกลงไปพอเท่าแมวแตะสิ่งของที่ต้องการเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ ยกคันเบ็ดขึ้น อันธกรรมคานัน แมวก็ยอมมีสันชาติญาณอยู่อย่างหนึ่งคือเมื่อรู้ตัวว่าจะถูกยกขึ้นเหนือพื้นดิน ก็ยอมจะพยายามใช้เล็บขยุ่มสิ่งที่อยู่ใกล้เท่าที่สุดเอาไว้อย่างแน่นหนา วิธีนี้ข้าวของจากเรือก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นมาบนบกทีละชิ้น ๆ ถ้าเจ้าของเรือเผอิญตื่นขึ้นมา ก็จะเห็นแต่แมวตัวหนึ่งพอขยับจะไล่หรือจะตี แมวตัวนั้นก็จะหายวับไปกับตา หายตัวไปไม่หายเปล่า ข้าวของยังติดเท้ามันไปต่อหน้าต่อตาเสียด้วย

นี่แหละครับ ถึงได้เรียกกันว่าแมวหน้า ผมไม่ทราบว่าเป็นจะนี้ ตาเคลิ้มจะได้โจรกรรมศาสตร์कुษฎีบัณฑิตแล้วหรือยัง หรือจะไปดูงานที่ห้องกรงแล้วก็ไม่ทราบ

ในฐานะที่เป็นเชื้อสายแมวหน้าคนหนึ่ง ขอจบเกร็ดประวัติศาสตร์กรุงศรีอยุธยาตอนหนึ่งไว้ด้วยความยินดีเพียงเท่านี้ ถ้าผ่านไปมาอยุธยาละก็แมวหน้ายินดีต้อนรับเสมอครับ

ส่วนดีของเรื่องนี้ ผู้เขียนขอมอบให้กับคุณอาชินตันตำหรับแมวหน้า

แต่...ความเศร้า

“ดอกตะแบก”

ท่ามกลางแสงแดดที่แผดกล้า แสงสะท้อนบนพื้นถนนระยิบระยับจับจันต์ตา... เพราะแดดที่แผดเผา...ความร่ำร้อนสุมกายจนระอุไปถึงทรวง นานครึ่ง.....สายลมจึงโฉบมาเพียงเบาบาง.....แต่...สิ่งที่ผมกำลังนึกขอบคุณอยู่ขณะนี้.....ที่ได้ช่วยผ่อนคลายความร่ำร้อนให้เหือดหายไปสิ้น.....ร่มเงาที่ร่มรื่น และดอกสีม่วงสดชูช้อลล์มร้อนอยู่ขณะนี้.....หยิ่ง.....และทรงงเสียเหลือเกิน ไม่เกรงแม้กระทั่งแสงแดดที่แผ่ความร้อนเข้าครอบคลุมตัวเจ้า ผิดกับต้นไม้อื่นที่สลัดใบเหลืองแต่ความอ่อนแอให้เห็น.....

ลมพัดโฉบมาแผ่วเบา.....แต่มีวายุที่จะหอบเอาไอร้อนมาต้องผิวกาย ร้อนผะผ่าวไปทั้งร่างกาย.....ดอกตะแบกสีม่วงสดดอกหนึ่งถูกปลิดชิวด้วยสายลมอ่อน ๆ หลุดจากต้นอย่างอ่อนระโหยโรยแรง หลังจากที่มันได้ชูช้อรับความร้อนเพียงพอตามกาลเวลาแล้ว มันชบนิ่งกับลานหญ้านี้ นาน.....

จวบจนนักศึกษากลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา... ..ทำข้างหนึ่งในจำนวนหลายคู่เหยียบย่ำกลีบสีม่วงลงไปกับพื้นหญ้า กลีบสีม่วงที่แผ่ความเศร้าไว้มากพออยู่แล้ว กลีบต้องชอกช้ำ เพราะแรงเหยียบย่ำเหล่านั้นอีก “สีม่วงสดต้องชอกช้ำ” ใจผมหายวาบพร้อมกับความปวดแปลบไปถึงขั้วหัวใจ.....เออ ! ทำไมนะ ดอกสีม่วงของเจ้าและการปราศจากการเหลียวแลของผู้ใดก็เศร้าเพียงพออยู่แล้ว แต่...คราใดที่เจ้าร่วงหล่น ความเศร้าของเจ้าก็เพิ่มทวีมากขึ้นด้วยการเหยียบย่ำซ้ำเติมจากฝ่าเท้า....สิ่งที่เจ้าจะได้รับมีเพียงความเศร้าเท่านั้นหรือ ?

ทำไมนะดอกตะแบกไม่ใช่ดอกไม้ในรั้วเทพ ๆ อย่างนั้นหรือ ? เจ้าผิดกับดอกยุงดอกชงโค ดอกกัลปพฤกษ์และดอกไม้อื่นตรงไหนกันเล่า..... จึงปราศจากการสนใจใยดีทั้ง ๆ ที่เจ้าก็ให้ความร่มเย็นในคิมหันต์ฤดูที่แสนหดหู่ใจ.....

ผิดอะไรกับคนเรา เมื่อมีสิ่งที่พิการหรือช้ำใจตลอดจนการตกอับ และปมค้อยที่ค้อยกักร่อนหัวใจอยู่แล้วก็ตาม.....แต่ก็มีวายุที่คนจะเหยียบย่ำและซ้ำเติมอีก.....ผลิดอกให้เต็มต้นเถิด เพื่อประกาศความดีให้ชาวโลกรู้ แม้ไม่มีใครเห็นคุณค่าของเจ้าก็ตามแต่...อย่างน้อยที่สุดก็ยังมีชานี้แหละที่เห็น หากชาติหน้ามีจริง.....เจ้าอาจจะเกิดเป็นดอกยุงที่สูงส่งก็ได้.....เพราะซากแห่งความเศร้าของเจ้าได้ถูกย่ำมิดปนไปกับดินแล้ว

รักแรกพบ

โดย เอ็มดาว นภาดล

๒๕ ธันวาคม ๒๕๐๕ มีความหมายสำหรับฉันเหลือเกิน วันนี้ฉันไปโบสถ์พร้อมพ่อรักขิต แม่มาณีและน้องมาลีนี้ วันนี้พี่มารุตไม่ได้ไปด้วย เหมือนทุก ๆ ปี เพราะเมื่อวานนี้ที่โรงเรียนเซนคาเบรียลจัดงานและพี่มารุตต้องอยู่ร่วมงานด้วย แต่ถึงอย่างไรพี่มารุตก็ได้สัญญากับฉันไว้ว่า เราจะพบกันที่โบสถ์ ระยะทางจากวงเวียนใหญ่ถึงพระประแดงไม่ไกลกันมากนัก แต่วันนี้ทำไมฉันถึงง่วง คงจะเป็นเพราะว่าเมื่อคืนนอนตึกนั่นเอง ฉันตื่นตื่นทุกครั้งถึงวันคริสต์มาส เมื่อคืนนี้ฉันออกส่าห้ช้อแถมโมลุกสวย บรรจงใช้สีแถมวาดเป็นรูปหน้าผู้หญิง ซึ่งฉันคิดว่ามันสวยเหมือนกับหน้าของฉัน

เมื่อถึงพระประแดงก็พบกับธाराและไข่วัญญ์ ฉันจึงหยุดคุยกับเพื่อนทั้งสองปล่อยให้พ่อ, แม่และน้องเข้าโบสถ์ไปก่อน

“เมื่อกลางวันเธอเป็นคลีโอพัทรา เยี่ยมจริง ๆ มน” คำแรกฉันก็โดนสัพยอกถึงเรื่องเล่นละครงานวันคริสต์มาสของโรงเรียน เมื่อกลางวัน

“ฉันก็ว่าดีนะมน” ธาราเสริมคำพูดของไข่วัญญ์ให้เป็นจริงขึ้น จนฉันไม่สามารถจะเถียงได้ เพราะใคร ๆ ที่ไปชมก็ว่าเช่นนั้น

“นั่นพี่ชายตัวใช้ใหม่มน” ธารากลมเสียงดังพร้อมทงษ์มือให้วุ่น
“ใช่ซิ” ไข่วัญญ์ตอบแทนฉันเสียเสรีจ “หุ่นเท่ห้อออกอย่างนี้ เอ! เดินมากับใครนะหล่อเสียด้วยซิ เหมือนใครนะ อ้อ...ชนะ ศรีอุบล พระเอกหนังไทยโง่งล่ะ”

ก่อนที่ไข่วัญญ์จะพรรณาอะไรต่อไป พี่มารุตก็เดินยิ้มเข้ามาหา

“สวัสดิ์ครับคุณธारा คุณไข่วัญญ์” เมื่อทักตามมารยาทเรียบร้อยแล้วก็หันมาแหย่ฉันจนได้ “ไม่ได้เห็นน้องมน ๒ วัน ใจพี่แทบขาดแน่ะ”

“มนก็รีบมาหวังพบหน้าพี่รุท เพราะว่าถ้ามาพบช้ากว่านี้มนคงตายแน่ล่ะ”

“สำคัญนะน้องเรา แม่ดีไปไหนจ๊ะ”

“พอบพบหน้าก็ถามหาแม่ดีเชียวนะคะ ลูกชายคนโปรดของแม่ดี”

“ยายแม่ไม่มาหรือจ๊ะ” พี่มารุตแกล้งไกลไปเรื่องอื่นเสียนี้

“ยายแม่บอกน้องมน่ว่าแก่แล้วไม่ยอมมาอยู่ตึก ๆ ค่ะ เทียวจะเพี้ยเลยสวด
อยู่ที่บ้านค่ะ” ขณะที่ฉันกำลังพูดกับพี่มารุตนั้น ดูเหมือนพี่มารุตจะฟังนึกถึงเพื่อนที่มา
ด้วยได้จึงหันไปหาเพื่อน

“แหม ! พี่ลืมเสียสนิทเลย” พี่มารุตหันมาทางพวกเรา “ธราศย์นี่น้องสาวของ
ผมมณฑิรา แล้วนี่เพื่อน ๆ ของเธอ ธารา ไช้ขวัญ นีเพื่อนพี่จะ ธราศย์ ปราวภากร”

“ยินดีครับที่ได้รู้จัก”

“ยินดีเช่นกันค่ะ”

“ที่ซึ่งตากครูสัจจังงานหรือเปล่าครับ” พี่มารุตคงบอกเพื่อนของพี่มารุตเป็นแน่
มีฉะนั้นเขาจะรู้ได้อย่างไรว่าฉันเรียนอยู่ซึ่งตากครูสคอนแวนต์

“ไม่จัดได้หรือคะ” ไช้ขวัญเพื่อนข้างพูดของฉัน บอกเขาโดยฉันสะกิดไม่ทัน
“มนทิราเป็นคสิโอพัตราเซียวนะคะในงานวันคริสต์มาส”

“เล่นดีด้วยนะคะ” ธาราสนับสนุนเช่นเคย

“ยินดีอีกครั้งครับ ที่มีโอกาสรู้จักกับคสิโอพัตราคนสวย”

ขณะที่คิดฉันกำลังจะโต้ตอบไปนั้น แม่ณีก็ได้กวักมือเรียกให้เข้าไปหา ขณะ
ทุ่มครึ่งแล้ว คนเริ่มทยอยกันมาแน่นโบสถ์ทุกที ๆ

๒๐.๐๐ น. ตรง เสียงนำสวดก็ตั้งขึ้น

เดชะ.....อาร์เมน.....”

ฉันชำเลืองไปดูที่นั่งข้าง ๆ ฉัน ซึ่งก่อนนั้นพี่มารุตนั่งอยู่ แต่ขณะนั้นไม่ทราบ
ว่าพี่มารุตหายไปไหน ปล่อยให้ธราศย์ ปราวภากร มาสังสถิตย์แทน ใจฉันเริ่มวอกแว่ก
ทั้ง ๆ ที่พยายามระงับใจให้สงบ แต่ก็ไม่เป็นผล พระแม่มารีกรลงโทษฉันเป็นแน่แท้ที่
ฉันสวดโดยไม่ตั้งใจ ฉันขอได้โทษครั้งนี้ด้วยเถิด

เมื่อสวดเสร็จก็มีการรับประทานของว่าง ของหนักกันตามเรื่อง และมีการจับ
สลากแลกเปลี่ยนสิ่งของกัน พอจวนเที่ยงคืนฉันก็ขอตัวไม่ร่วมสนุกกับเพื่อน ๆ หลีกหลบ
ผู้คนไปอยู่กับแม่ณี ซึ่งกลุ่มนั้นมีแต่ท่านผู้ใหญ่ทั้งนั้น เคียวฉันรู้ตัวแล้วว่าฉันอายุย่าง ๑๖
ปี และกำลังเริ่มเป็นสาว ขณะนี้มีชายแปลกหน้านามธราศย์ ปราวภากรตัวอยู่ ณ ที่นี้ ฉันจึง
บอ้งกันการโดนแกล้งอย่างรอบคอบและผู้ใหญ่อื่น ๆ คงจะไม่ทันสงสัย แต่ฉันรู้ว่าแม่ณี
จับตาดูฉันตลอดเวลาและทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ดี

พอนาฬิกาตี ๑๒ ที่ เสียง Merry Christmas ก็ดังแซ่ดไปทั่ว ธรรมชาติมีโอกาส
เพียงแค่ว่าจับมือฉันบีบเบา ๆ แล้วกล่าว "Merry Christmas" เท่านั้น

พระแม่มาเรียเอาใจช่วยฉันเต็มที่ในการสอบ ทำให้ฉันสอบเข้าเตรียมอุดมได้ด้วย
คะแนนนำลี้ นอกจากนั้นฉันยังได้กำลังใจจากคน ๆ หนึ่ง กอช่วยอยู่เบื้องหลัง เพราะ
ว่าคืนหนึ่งพี่ตุ๊กก็ผลุบเข้ามาในห้องของฉัน แล้วปีคประทุเสียสนิท

"น้องমনมานี่ พี่จะบอกอะไรให้"

"มีอะไรคะ ทำตกใจหมด"

"มีคนฝากของมาให้หน่อย" พี่มารุตพูดพร้อมกับส่งกล่องของขวัญเล็ก ๆ กล่อง
หนึ่งให้ฉัน "นี่จดหมายเขวฝากมาด้วยกัน"

"ใครคะ"

"อ่านดูสิ"

ฉันแกะห่อของขวัญออกด้วยมือสั่นนิดๆ เมื่อกล่องเปิดออกฉันก็ต้องตะลึง เพราะ
สิ่งที่อยู่ในนั้น คือไม้กางเขนทองคำขาว ผังพลอยแดงเล็ก ๆ น่ารักพร้อมคำว่ "Happy
birthday to you"

"มนตราทรม"

ขอให้ผมเรียกคุณอย่างนี้เถอะนะครับ มารุตคงไม่โกรธหรอก ผมเสียใจมากที่
ไม่มีโอกาสได้มาในงานวันเกิดของคุณเมื่อวานนี้ จึงขอฝากของมาแทนใจ และดีใจด้วยครับ
ที่สอบได้ รู้ไหมครับว่าผมสวดอ้อนวอนเพื่อเราทุกคืน แล้วพระเจ้าก็ช่วยเรา ผมเข้า
แพทยศาสตร์ได้ ขณะเดียวกับที่คุณเข้าเตรียมอุดม มนตราทรมเตรียมตัวให้พร้อมด้วยนะ
ครับ เพราะผมหากฤกษ์เรียบร้อยแล้ว จะให้ป้าและแม่มาหมั้นคุณในเร็ว ๆ นี้แหละครับ
ขอให้พระเจ้าคุ้มครองคุณ

รักคุณสุดชีวิตของผม

ธราศัย ปราคภากร

ฉันสำเร็จพาดิษยการชั้นสูงพร้อมกับที่เขาได้เป็นนายแพทย์ ธราศัย ปราคภากร
แล้วไม่ช้าการแต่งงานก็เริ่มขึ้น

๒๓.๐๐ น. เป็นฤกษ์ส่งตัวฉันไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกใหม่ที่สุกสำหรับฉัน วินาทีแรกที่ฉันได้อยู่กับเขาตามลำพัง เขากอดฉันไว้แนบแน่นพร้อมทั้งพรวด

“รู้ไหม ผมคอยวันนีมานานนับปี อยากกอด อยากจูบคุณ ก็ทำไม่ได้เพราะคุณไว้ตัวกับผมเหลือเกิน”

“อ้อ.....เดี๋ยวนี้มันใจง่าย ปล่อยตัวกับคุณซะไหมคะ” เสียงฉันขุ่นนิด ๆ

“เปล่าครับไม่ใช่อย่างนั้น” เขารีบแก้ตัวเร็วปรือ แล้วกลับเคลื่อนโดยการพูดเรื่องอื่นเสีย “คุณรู้ไม่ว่าผมรักคุณตั้งแต่เมื่อไหร่”

“จะไปทราบหรือคะ”

“รักตั้งแต่พบคุณครั้งแรก เมื่อวันคริสต์มาส ๕ ปีที่แล้ว”

“รีคะ” ฉันแก้งถาม “ความรู้ใหม่สำหรับমনคะ”

“เขาเรียกว่ารักแรกพบไงครับ”

“รักแรกพบ” ฉันกระซิบทวนคำเขาเบา ๆ พร้อม ๆ กับที่หน้าของเขาก็มต่ำลงมาทุกที ทุกที

Mr. Bumble: Mr., why is your dog watching me while I eat ?

Mr. Bee: Maybe it's because your're eating out of his dish,
Mr. Bumble.

คนอย่างฉัน

อมรमान

เฟิ่งรุ้.....

เธอเห็นฉัน.....เป็นเพียง.....ตัวสำรอง

ตัวจริง.....เธอมีแล้ว.....หลายคนพูด

ฉันเป็นเพียง.....เครื่องมือ.....ที่เธอใช้ประชดเขาเท่านั้น

เคียวัน.....

ดูราวกับว่า.....ฉันคือสิ่งสำคัญสำหรับเธอ

เป็นนางเอก.....ไม่ใช่นางรอง.....

ก็เธอทำอย่างนั้น.....ไม่ใช่หรือ ?

แต่นั้นแหละนะ.....

ฉันไม่โกรธเธอหรอก.....

คนผิดหวัง.....ย่อมต้องการที่ยึดเหนี่ยว.....

แม้ ไม่ตรงความต้องการของใจ.....

แต่ผิดเสียแล้ว.....ที่เธอจะเลือก.....ตัวประกอบอย่างฉัน.....

.....คนที่หยิ่งอย่างเหลือร้ายนี้.....เพราะ.....

ถ้าไม่ได้เป็นนางเอก.....ฉันก็จะไม่ยอมเป็นนางรองของใครเหมือนกัน

ที่รัก

ขโรชิน รัชฎา

ที่รัก.....

เธอเข้าใจฉันผิดถนัดทีเดียว.....เข้าใจหาคำมาเปรียบเทียบ.....

ฉันรู้.....เธอทำเช่นนั้น.....เพราะอะไร ?

ไม่โกรธ.....ไม่เกลียด.....หากหัวใจเธออบอุ่นอย่างนั้น

ไม่คิดเลยว่า.....เธอก็คือตัวประกอบ.....“ในละครชีวิต” ของฉัน

ขอตรึก.....

เธอไม่ใช่ “ศาลาพักใจ” เพื่อคลายร้อนของใครทั้งสิน^๕

แต่เป็น.....ปราสาทรัก ที่ฉันฝากหัวใจไว้ให้เพียงผู้เดียว

รู้ไหมว่า.....อัญมณีอันล้ำค่าสำหรับฉันขณะนี้.....คืออะไร.....

ก็เธออย่างไรล่ะ !

แต่.....

สุดที่รัก.....

นิสัยอันเจียบขี้น.....และการไม่แสดงออกของฉัน.....

กลับกลายเป็นมีตสองคม.....ที่หันมารีดใจตนเองให้ปวดร้าว.....

เธอคงไม่รู้หรือว่า.....ฉัน.....เจ็บปวดเพียงไหน.....

เมื่อ.....คำ^๕ของเธอ.....แว่วมาตามสายลม.....

ปริทรรศน์กนกนคร

ประทีป พุกขากิจ

โดยปกติแล้วผู้ที่ใฝ่ใจในวรรณกรรมทั้งหลาย ย่อมกระหายที่จะอ่านหนังสือต่าง ๆ อยู่เป็นนิตย์ และเป็นสิ่งธรรมดาเหลือเกินในข้อที่ว่า ผู้สนใจในวรรณกรรมเหล่านั้นย่อมจะจำถ้อยคำสำนวนที่ไพเราะ หรือที่เป็นคติต่าง ๆ ได้บ้างไม่มากก็น้อย ซึ่งถ้าหากจะกล่าวถึงคำประพันธ์ตอนหนึ่งว่า

“หญิงไม่ยอมมีสามี
อันพวงบุปผามาลัย
ควรจำธรรมทานาไว้
ฉันทโศขาทานารี

หาในโลกนี้หาไหน
เกลียดแถมลงภูไชรักฎามี
จักไม่รับไถไซ้ที่
พึงมีสามีแนบตัว”

เพียงเท่านั้นหลายคนก็คงจะบอกได้ทันทีว่า อยู่ในหนังสือเรื่องอะไร หรือถ้าหากว่ายังไม่รู้จักคงจะรู้ในไม่ช้า เพราะต่อไปนี้จะเป็นการกล่าวถึงที่มาของคำประพันธ์ตอนนั้น โดยเฉพาะ เพื่อเป็นการแนะนำให้ผู้ที่ยังไม่เคยอ่าน หรือยังไม่สนใจที่จะอ่าน ได้รู้จักกับเพชรในวงวรรณกรรมอีกเล่มหนึ่ง

ที่มาของคำประพันธ์ดังกล่าวคือ กนกนคร พระนิพนธ์ของกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ หรือที่มีพระนามเดิมว่าพระองค์เจ้ารัชนี้ แจ่มจรัส ซึ่งเรารู้จักกันในนามของ น.ม.ส

เรื่องกนกนครนี้ น.ม.ส. ทรงนิพนธ์เป็นกลอนหก โดยใช้เวลานิพนธ์เกือบ ๗ ปี กล่าวคือเริ่มนิพนธ์ในตอนกลางปี พ.ศ. ๒๔๕๘ จบในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๕ สำหรับสาเหตุในการนิพนธ์ก็เนื่องจากว่า หลังจากที่ทรงนิพนธ์เรื่อง “พระนลคำฉันท์” จบแล้วก็ทรงถนัดในคำประพันธ์ประเภทฉันท์มาก จนกระทั่งนิพนธ์คำประพันธ์ประเภทอื่นไม่ค่อยได้ เป็นต้นว่าในขณะที่ทรงนิพนธ์โคลงหรือกลอน ก็มักจะกลายเป็นฉันท์ไปหมด จึงเกิดพระทัยมานะที่จะนิพนธ์คำประพันธ์ประเภทกลอนให้จงได้ ซึ่งก็คงจะคล้ายกับที่สมเด็จพระมหาดสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรสทรงเกิดความรู้สึกว่า “โดยมุนานะ

หฤทัย อคสูคุชชัย กวีฤาแล้งแหล่งสยาม” ทั้งนี้พระองค์จึงทรงอ่านเรื่อง “เมืองทอง” ในกถาสวัสดิศกร ซึ่งเป็นวรรณคดีสันสกฤตแต่งโดยพราหมณ์ชื่อ โสมเทว ในระหว่าง พ.ศ. ๑๖๐๖ ถึง พ.ศ. ๑๖๒๔ สำหรับเป็นเครื่องสำราญพระราชหฤทัยของพระนาง สุรวดีมเหสีของพระมหากษัตริย์ทรงนาม อนันต แห่งแคว้น กัศมีร์ แต่เรื่องเมืองทองในกถาสวัสดิศกรนี้ พระองค์ทรงเห็นว่าเนื้อเรื่องรุ่มร่าม ตัวอย่างเช่นการยกย่องพราหมณ์มากเกินไป เป็นต้น ทรงเห็นสมควรที่จะคัดแปลงแก้ไขหลายอย่าง ก็พอดีพบเรื่องเมืองทองที่แปลงรูปไว้เสร็จแล้ว เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งกล่าวว่าแปลมาจากหนังสือภาษาสันสกฤตชื่อ ตริวิกรมโรคาศุระ หลังจากนั้น น.ม.ส. ก็ทรงเริ่มนิพนธ์เรื่อง กนกนคร โดยอาศัยเค้าเรื่องจากเรื่องเมืองทอง และตริวิกรมโรคาศุระ ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงแก้ไขโดยพระองค์เองด้วย และโดยที่เรื่องกนกนครนี้ น.ม.ส. ได้ทรงแถลงไว้ว่า “ได้ตั้งใจอย่างพิถีพิถัน” ทั้งนี้จึงเป็นที่หวังกันได้ว่า พระนิพนธ์เรื่องนี้คงจะมีความไพเราะ และมีคุณค่าควรแก่การประดับโลกวรรณกรรมได้เป็นอย่างดี

สำหรับเค้าโครงเรื่องกนกนครนี้ แบ่งออกเป็น ๓ ภาคคือ ภาคบนฟ้า ภาคบนดิน และภาคบนยอดเขาไกลาส

ภาคบนฟ้า เป็นเรื่องราวของพญากมลมิตรที่เพียรบำเพ็ญตบะ ทรมานร่างกายอยู่นานถึง ๑๐๐ ปี จนรูปร่างซูบผอมซีดเซียว พระอิศวรจึงทรงประทานพรให้ โดยที่พญากมลมิตรทูลขอชายาที่มีลักษณะดังพระนิพนธ์ที่ว่า

“ขอนางพางจันทร์ขวัญใจ	งามใสเนตรสองส่องฟ้า
เหมือนสีพระศอทรงศักดิ์	เหมือนจันทร์อันบ่กเกศา
ได้แนบงคราญกานดา	ภริยาเยาว์ชวนครครอง
ยามพิศเนตรนางพางเห็น	ศัมภูผู้เป็นเจ้าของ
จักร์นอามณ์สมปอง	เพิ่มภักดิ์รักถองบพมาลัย”

การที่พญากมลมิตรทูลขอนางที่มีรูปร่างงดงามเนตรสีคำ เหมือนศอพระศิวะ และมีส่วนขาวของดวงเนตรเหมือนพระ

จันทร์ที่เป็นปิ่นปักผมของพระศิวะนี้ พระศิวะทรงเห็นว่าจะเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี แต่ก็จำต้องประทานให้ เมื่อพญากมลมิตรกลับมาที่อยู่ก็พบนาง อนุศยินี ในอุทยาน

มีลักษณะดังที่ได้ทูลขอไว้ เมื่อได้นางเป็นชายาแล้ว พญากมลมิตรก็เกิดความเห่อเหิม เหลือกำลัง เทียววอกคนอื่น ๆ ว่า ชายาของตนสวยกว่านางอื่นใดในสามโลก จนกระทั่ง เพื่อนคนธรรพ์รู้สึกชังหน้า

วันหนึ่งพญากมลมิตร ได้ไปวอกความงามของนางอนุศยินี ในนครรัฐสโมสร ของพวกคนธรรพ์ เพื่อนคนธรรพ์ก็กล่าวเตือนสติว่า

พอกแก้พอไขได้บ้าง	“โรคในโลกนี้มียา
งูกัดรัดรีงตริงตรา	แยบอย่างเขื่องยกรักษา
ยังหาโอสถปลดได้	กลดกล้าเพราะฤทธิ์พิษเร้า
แรงฤทธิ์ปลิดปล้นบรรเทา	มีมารากไม้ ใบเถา
แต่ชายอันพิชความสวย	งูเห่าพิษร้อนผ่อนร้าย
โรครักโรคหลงทรงกาย	กคินันจักป่วยท่อนหาย
	จักคลายความร้อนห่อนมี”

ยิ่งกว่านั้นพวกคนธรรพ์ยังชี้แจงต่อไปด้วยว่า ชนเชื่อว่าผู้หญิงแล้วก็ ย่อมสวยด้วยกันทั้งนั้น แต่สวยไม่เหมือนกัน บางคนสวยที่หน้าตา บางคนสวยที่แก้ม บางคนสวยที่คอ แต่แทนที่พญากมลมิตรจะเกิดความคิดด้วยคำเตือนของเพื่อนคนธรรพ์ ด้วยกัน กลับรู้สึกโกรธเป็นกำลัง และหาว่าพวกคนธรรพ์อื่น ๆ โง่ ไม่รู้จักความงาม ในที่สุด พวกคนธรรพ์ก็ยั่วให้พญากมลมิตรไปทดลองกับฤาษีปาปะนาศน์ ซึ่งบำเพ็ญตบะ อยู่ที่ไหล่เขา โดยที่พญากมลมิตรเอาหัวของตนเองเป็นประกัน ถ้าหากไม่สำเร็จ ในการ พนันครั้งนี้ นางอนุศยินี ไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่ก็อยากจะทดลองดูว่าฤาษีปาปะนาศน์ จะมี ตบะแก่กล้าสักเพียงไหน และเพื่อป้องกันไม่ให้นักอื่นว่าตนไม่สวย ก็เลยไปยั่วชวนฤาษี ปาปะนาศน์ ฤาษีปาปะนาศน์ โกรธก็เลยสาปให้ทั้งสองลงไปเกิดเป็นมนุษย์ และให้เลิกร้าง กันไปอย่าได้มีที่สิ้นสุด พญากมลมิตรรู้สึกผิดก็ขอโทษฤาษี และวิงวอนให้มีเวลาสิ้นคำสาป บ้าง ฤาษีกำหนดเวลาสิ้นสุดว่า เมื่อทั้งสองลงไปเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชาย ก็ตาม ฆ่าอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจะพ้นจากคำสาป แล้วก็ให้มาเกิดบนสวรรค์ครองรักกันต่อไป ตามเดิม

ในขณะที่ทั้งสองลงมาเกิดนั้น พระอิศวรทรงเห็นว่า ทั้งคู่ไม่มีความผิด เพียงแต่พญากมลมิตรหลงใหลในความงาม จนลืมตัวไปชั่วขณะเท่านั้น ก็ทรงมีพระทัยกรุณา เอาคอกบัวปักบนดิน กลายเป็นเกาะน้อยลอยอยู่กลางน้ำ มีปราสาทเป็นทองอยู่บนเกาะนั้น

ภาคบนดิน นางอนุศยีนี จุตกลงมาเกิดเป็นนางกนกเรขา ราชธิดาแห่งท้าวชัยทัต ผู้ครอง อินทிரาลักษณ์ และไม่ยอมอภิเษกสมรสกับใคร นอกจากผู้นั้นจะรู้เรื่องเมืองทอง ท้าวชัยทัตก็ทรงให้ข้าราชการบริพาร บ่าวประกาศหาชายที่รู้เรื่องเมืองทอง โดยจะแบ่งราชสมบัติ ให้ครอบครอง และจะพระราชทานนางกนกเรขาให้เป็นมเหสีด้วย

ฝ่ายพระยากมลมิตร จุตกลงไปเกิดเป็นพระราชโอรสท้าวธรรมราช ผู้ครองนคร อลงกา ทรงพระนามว่า อมรสิงห์ ซึ่งก็ไม่ยอมอภิเษกสมรสกับใครเช่นเดียวกัน จนพระราช บิดาทรงพระพิโรธ ให้เอาตัวไปจองจำไว้ อมรสิงห์เสด็จหนีมาถึงเมืองอินทிரาลักษณ์ ทรงได้ ยินประกาศหาชายที่รู้เรื่องเมืองทอง ก็เข้าไปหานางกนกเรขา แต่เล่าเรื่องไม่ถูก เพราะไม่ เคยเห็นมาก่อนเลย จึงถูกไล่ออกจากวัง แต่อมรสิงห์ทรงเกิดความรักขึ้นเสียแล้ว จึง พยายามค้นค้น เพื่อสืบหาเมืองทองในระหว่างทางก็พบกับรากษส ซึ่งแปลงเป็นโยคีมาล่อ หลอก และถามปัญหาเกี่ยวกับทางโลก ทางหญิง และทางนิพพาน ตอนหลังถูกอมรสิงห์ ตักถล่มขาด จึงอาฆาตเค้นเป็นอันมากและได้หายตัวหนีไป ต่อจากนั้น อมรสิงห์ ได้พบกับ นางเทศย์ ซึ่งได้พยายามยั่วยวนอมรสิงห์ต่าง ๆ นานา จนในที่สุดแกลังทำเป็นร้องไห้หน้า ท่วมป่า อมรสิงห์ก็ทรงบ่นหน้าขึ้นไปบนหน้าผาสูง เพราะทรงเห็นว่าเป็นต้นไม้เนื่องจาก มารยาของนางเทศย์ ตอนหลังทรงได้รับความช่วยเหลือจากหงส์สองตัวผัวเมียพาไปเมือง ทอง เมื่อถึงกนกนครแล้วก็ทรงเพลินดูจนพลัดตกจากหลังหงส์ ต่อจากนั้นทรงได้รับความ ช่วยเหลือจากปลา ซึ่งความจริงแล้วคือพาหนะของพระวรุณ พาไปสู่เมืองทอง เมื่อถึงเมือง ทองทรงพบร่างอันไร้วิญญาณของนางอนุศยีนี ก็เข้าใจว่าเป็นนางกนกเรขา จึงเศร้าโศกเสีย พระทัยมาก ครั้นทอดพระเนตรเห็นพระองค์เองเประอริบือน จึงลงสรลงน้ำในสระทองคำ ก็รู้สึกพระองค์ว่ากลับมาอยู่ที่เมืองอินทிரาลักษณ์อันเป็นเมืองของนางกนกเรขาอีก ยิ่งกว่านั้นก็ ยังได้ยินเสียงประกาศหาตัวผู้รู้เรื่องเมืองกนกนครอยู่อย่างเดิม ก็ทรงเข้าไปเล่าเรื่องให้นาง กนกเรขาฟัง นางกนกเรขา ก็ทรงระลึกชาติได้ รับสั่งให้อมรสิงห์ตามไป แล้วนางก็สิ้น พระชนม์ วิญญาณกลับไปเข้าร่างที่เมืองทอง เมื่อมีเรือพ่อค้าผ่านมา นางจึงขอโดยสารมา

ด้วย ระหว่างทางต้องป้องกันตัว เพราะพ่อค้าเกิดเห็นความงามของนางจนคลั่ง พอรอดตัว ก็กลับต้องพบกับความคลั่งรักของกษัตริย์ นาครัฐ แต่พระนางก็เสด็จหนีเข้าป่า โดยได้รับความช่วยเหลือของมเหสีของกษัตริย์นาครัฐ ก็กลับไปพบพวกภิลล ซึ่งเป็นคนป่าที่ดูร้าย พวกนี้หลงรักพระนางจนเกิดฆ่าฟันกันตาย และนางรอดพ้นมาได้ แต่ก็กลับต้องพบกับนางแทตย์ซึ่งเมื่อรู้เรื่องราวของพระนาง ด้วยความโกรธที่มีต่ออมรสิงห์ และด้วยความอิจฉาในความงามก็ล่อหลอกต่าง ๆ นานา เช่น ทำรูปร่างให้น่ากลัวบ้าง แปลงตัวเป็นอมรสิงห์เข้าเคล้าเคลียพระนางบ้าง จนกนกเรขาทรงมีสติวิปลาศ เมื่อพบอมรสิงห์จริง ๆ ก็คิดว่า เป็นนางแทตย์เข้าอีก จึงวิ่งหนี ไปจนตกหล่มรากษสแกลงทำเป็นเสื่อจะเข้ากักนาง อมรสิงห์ก็ทรงพันด้วยพระขรรค์ แต่กลับกลายเป็นพันถูกนางกนกเรขาถอดขาด ทั้งสองเลยพันคำสาป กลับไปบนสวรรค์เหมือนเดิม

บนยอดเขาไกลาส พระอิศวรทรงแสดงความยินดีที่พญากมลมิตร และนางอนุศยีนีพันคำสาป จึงทรงพระสรวลตั้งลั่นจนกระทั่งชาวโลกคิดว่าฟ้าร้อง

ในเรื่องกนกนครนี้ นอกจากจะให้คติเตือนใจต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังจะได้รับความเพลิดเพลินจากเนื้อเรื่อง ได้รสความไพเราะจากคำประพันธ์ เป็นต้นว่า

“จักชูแสงฉายพรายแพรว	สองแก้วใสจริงยิ่งสินธุ์
สายส่องผ่องพันมลทิน	แสงเนตรสินิลแปลกนัก
โชติช่วงคังดวงเดือนฉาย	แลลม้ายพระศศิมศักดิ์
เป็นที่จำเริญเพลินรัก	ต่างนั่งตงพิศตรรกาศ”

ในตอนที่กล่าวถึงความทุกข์ของนางกนกเรขา ก็ทำให้เราพลอยรู้สึกโศกเศร้าไปตามลีลาการประพันธ์ด้วย โดยกล่าวว่

“โฉมยงทรงรำกำสรวล	แสนสลดโศกสิ่งยิ่งสู
โหยหวนครวญครางกลางภู	คืออยู่กองเพลิงเรงเร้า
แตกเที่ยงเบียงผ่นร้อนหาย	แตกบายเบียงถอยน้อยเข้า
สายันต์หัลลนงศ์นงเยาว์	ยิ่งเร้ารุ่มอกหมกไฟ
แรงโรยโหยหวนครวญหา	นัยนานองน้ำคร่ำให้
เหนื่อยอ่อนนอนเศร้าเปล่าใจ	หลับไหลอยู่ตงองค์เดียว”

และ.....

“งามจันทร์คั่นฟ้ากล้าแสง
นางท่องช่องทางกลางไพร
เดินพลางนางชเง้แลเหลียว
รำพึงถึงองค์ทรงยศ

แซ่แข่งรังสีศรีใส
อำไพเคือนเพ็ญเห็นมด
แสนเสียวใจซ้ำกำสรด
ยิ่งสลคจิตต์หลาบบาปแรง”

เมื่ออ่านเรื่องกนกนครจบแล้ว เราอาจจะติ๊กนอย่น้อยหนึ่งในข้อที่ว่า มีศัพท์
ที่ยาก ๆ มาก แต่ น.ม.ส. ก็ทรงเฉลงไว้ว่า เนื่องจากจะต้องทำตามข้อบังคับที่พระองค์
เองตั้งใจไว้หลายอย่าง ทำให้แต่งยากต้องใช้ศัพท์มาก ซึ่งพระองค์ก็ได้ทรงอธิบายศัพท์ไว้
ข้างท้ายด้วย นับว่าให้ความสะดวกแก่พวกเราผู้อ่านเป็นอย่างมาก.....

อาลัย “แม่ยุ่งทอง”

โดย ... เหมียว

ช่างงามเหลือเมื่อมอง “ยุ่งทอง” แก้ว
สีเสดกแพรวเพิงทองคำเลิศล้ำค่า
บรรจงหยิบขึ้นอิงแอบแนบอุรา
ดูงามตาน้ำตมค่อมถนอมรัก

นี่ “ยุ่งทอง” ต้องอ่อนสะท้อนจิต
เคยแนบชิตเซยชมภีรมย์สลัก
ลูกเคยอิงเคยชบอบอุ้นัก
ต้องร้างรักแรมไกลอาลัยลา

“ยุ่งทอง” เอ๋ยอีกเมื่อไรจะได้กลับ
ไซ้เกลี้ยงลับแม่ไปให้โหยหา
ลูกอยู่ใกล้ “แม่ยุ่งสุข” ทุกเวลา
อนิจจาต้องนिरาคอนาถใจ

ลูกขอวอนเทวาผู้อาร์ักษ์
ช่วยปกปักรักษ์ “แม่ยุ่งทอง” ให้ผ่องใส
แม้ลูกยงจะต้องพรากจากแม่ไป
แต่ดวงใจลูกไม่จากยากจะลืม

บันทึกรักจากลูก

โดย น. ฌ วังเหนือ

พ่อเป็นคนชอบกินเหล้า ทุก ๆ เย็นลูกของพ่อจะได้ยินเสียงกลอนยี่เกของพ่อ
ดังแว่วมา ทำให้ไอ้สุนัขที่เลี้ยงไว้ในบ้านพากันวิ่งหอนเห่าออกไปรับพ่อข้างนอกบ้าน
เพราะมันจำเสียงของเจ้าของมันได้ พ่อเมาเหล้าก็จริง แต่พ่อของลูกไม่เคยเकेกะ
ระรานใครก่อน หรือเอะอะกับใคร พ่อเป็นครูประจำบาลชั้นจัตวาแก่ ๆ มาแต่
ไหนแต่ไรแล้วพ่อสอนนักเรียนจนลูกศิษย์ ได้ดิบได้ดี ไปแล้ว แต่พ่อของลูกก็ยังเป็นครูที่
เขาเปรียบว่าเรือจ้างนั่นเอง พ่อไม่เคยสนใจว่าใครจะว่าเป็นเรือจ้าง เรือพาค้าย เรือเร็ว
อะไรทำนองนั้นเลย เนื่องจากพ่อทำงานมานานจึงทำให้พ่อมีเงินเดือนพอใช้จ่ายเลี้ยงครอบครัว
และส่งลูกชายคนเดียวของพ่อเรียน เวลาพ่อเมามาแม่ไม่ไหวบ่อย แต่ทุกครั้งแม่ก็จะ
ต้องหัวเราะออกมาทั้ง ๆ ที่ไม่ไห เพราะพ่อเป็นตัวโจ๊กที่จะทำให้แม่หัวเราะทุกที และทำให้
ลูกต้องพลอยหัวเราะไปด้วย บางครั้งเมื่อพ่อเมาพ่อก็มักจะเรียกลูกไปสอน ว่าลูกเอ๋ยพ่อนะ
เปรียบเหมือนไม้ไผ่กลัดฝัก วันใดก็ไม่แน่ที่จะต้องจากลูกไปพ่อไม่มีอะไรจะให้ลูกหรอก นอก
เสียจากความรูที่เจ้ารำเรียนอยู่ขณะนี้ เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่จะมอบให้เจ้า จากนั้นพ่อก็จะ
พูดอะไรต่อมิอะไรยืดยาว แต่ทุกครั้งพ่อชอบพูดถึงความตายเสมอ ๆ ทั้งที่พ่อก็ยังแข็งแรง
อะไรเล่าจะทำให้พ่อตายเร็ว

ทุก ๆ เย็นลูกชอบออกไปนั่งรับพ่อที่ข้างนอกรั้วบ้านก่อนใคร ลูกดีใจที่เห็นพ่อ
กลับมาจากสอนนักเรียนโดยสวัสดิภาพ และเย็นนี้ก็อีกเช่นเคย ลูกก็ออกมารับพ่อ แสง
ตะวันค่อย ๆ ลับขอบฟ้าสีแดงจากแสงตะวันที่สาบจำไปทั่วท้องฟ้าค่อย ๆ จางลงทีละน้อย ๆ
บุยุเมฆสีเทาจับกันเป็นกลุ่ม ๆ ค่อย ๆ ลอยไปตามกระแสลม ท้องฟ้าเริ่มสลัว ๆ ลงมามาก
แล้ว เสียงระฆังดังแว่วแหวกความเงิบมาตามกระแสลมเป็นระยะ ๆ และแล้วสายลมก็พัด
กระโชกแรงผึคปกติ ใบไม้ไหวซู่ซ่ากิ่งไม้แห้งหล่นเกรียวกราวลูกของพ่อสะกึ่งสุดตัว เมื่อ
เสียงสุนัขเจ้ากรรมกันหอนรับกันเป็นทอด ๆ มาตามสายลม เป็นที่น่าวังเวงยิ่งนัก ขณะนั้น
ลูกของพ่อเหินวาบหวิวไปทั่วกาย ขนลุกซู่ไปทั้งตัว ท้องฟ้ามืดลงมากแล้ว แต่พ่อของลูกยังไม่กลับ

เสียงสุนัขหอนรับกันเป็นทอด ๆ อีก เหมือนกับจะบอกกลางว่าจะมีเหตุเกิดขึ้น
และแล้วลูกก็เห็นเงาของพ่อตะกุ่ม ๆ ไกลเข้ามา เงานั้นโชเซแบบคนเมาตามที่พ่อเคยเดิน

ลูกดีใจเมื่อเห็นพ่อกลับมาแล้วคิดจะวิ่งไปหา แต่อีกใจหนึ่งอยากจะให้พ่อเข้ามาใกล้อีกสัก
หน่อย และแล้วในบัดดลนั้นเอง สิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น พ่อล้มพับไปข้างทางนั้นเอง ด้วย
อาการตกใจทำให้ลูกวิ่งเข้าไปประคอง มือข้างหนึ่งของลูกไปจับเอาส่วนของขาของพ่อไว้ รู้สึก
ว่ามันเป็ยกและเหนียว ลูกชும்มือขึ้นมาดูแล้วลูกก็ต้องตกใจสุดขีดนั้น ๆ มันคือเลือด โอ้พ่อ
จำพ่อเป็นอะไร ? พ่อพูดเหมือนกับคนจะสิ้นลม ลูกเอ่ยอย่าลืมคำเตือนของพ่อที่สอนไว้นะ
อุทิศให้เรียน พ่อบุญน้อยที่ไม่ได้เห็นลูกได้เรียนสำเร็จเสียแล้ว พ่อลาก่อน แผลที่ขาพ่อ
นั้น พ่อถูกงูกัดเมื่อก่อนเอง พ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าลูกเสียแล้ว โอ๊ย พ่อลาก่อนจากนั้น
พ่อก็สิ้นใจ ลูกของพ่อร้องไ้คำเดียวว่าพ่อ ! แล้วก็ปล่อยโฮออกมาสุดเสียงทำให้แม่ต้องวิ่ง
ออกมาดู เมื่อแม่ของลูกเห็นพ่ออยู่ในสภาพนั้น แม่ก็ปล่อยโฮออกมาสุดเสียง แม่ร้องไห้
เพราะเสียใจมาก ลูกสงสารแม่เหลือเกิน แต่การร้องไห้ของแม่ก็มีได้ช่วยให้พ่อฟื้นขึ้นมาอีก
พ่อจำลูกยังไม่ลืมพ่อ วิญญาณของพ่ออยู่แห่งไหนขอ ขณะนี้วิญญาณของพ่อคงเป็นสุขแล้ว
เพราะลูกได้ทำตามคำสั่งที่พ่อเคยสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ซึ่งขณะนี้ลูกจะจบหลักสูตร ป.กศ. สูง
ของวิทยาลัยครูแล้ว วิญญาณของพ่อคงจะดีใจที่ลูกจะได้สำเร็จออกไปดำเนินอาชีพเรือจ้าง
ต๋ยจากพ่อ

สายลมค่อยพัดเฉื่อยและกรรโชกแรง ทำให้ลูกของพ่อตื่นจากภวังค์อีกครั้ง แต่
ครั้งนี้ไม่ใช่เย็นวันที่พ่อตาย แต่บรรยากาศมันทำให้ลูกคิดถึงเย็นวันนั้น จึงทำให้ลูกต้อง
เขียนบันทึกนี้ไว้เป็นที่ระลึกแห่งใจ

จากลูกแต่วิญญาณของพ่อที่สว่างลับ

น. ณ วังเหนือ

ไอ้ควายแก่

วนาลี เทวินทร์

ถูกละ.....ใครต่อใครที่พบเห็นต่างเรียกขานว่า “ไอ้ควายแก่” ซึ่งมันก็สาสมแล้ว กับสารรูปร่างอย่างช้า ทำอย่างไรได้เมื่อโชคชะตาและเคราะห์กรรมมันอยากส่งให้ช้ามาเกิดอยู่กับปลัดโกลนทกมกลืนกองฟางเช่นนี้ ตั้งแต่ลืมตาขึ้นแลโลกครั้งแรกช้าก็คิดว่า มันช้าจรีนรมย์แสนสบายน่าจะมีอายุให้ยืนยาวสักล้านปี แต่เมื่อรู้ตัวว่าเข้าใจมันผิดในแง่ที่จนเกินไปช้าก็มีชีวิตทนทุกข์ทรมานมาจนแก่เสียแล้ว

ทุ่งนาฟ้ากว้างสมัยช้ายังไม่มีฉายอันเพราะพริ้งว่าไอ้ควายแก่นั้น ในน้ำมีปลาในนามีข้าวสมกับเป็นแผ่นดินของไทยจริง ๆ ช้าภาวกฎมิหยิ่งทะนงกับสายเลือดแห่งชาวสยาม ผั่งไว้กลางกมลสันดานของช้า แม้ความโง่ของช้าจะไม่มีส่วนสร้างความเจริญแก่ประเทศชาติได้เท่าที่ควร มันก็คงไม่มีส่วนทำให้บ้านเมืองฉิบหายเหมือนมนุษย์ชาติชั่วบางคน

ช้าคุยอวดสรรพคุณตัวเองจนน่าเขม่นทั้ง ๆ ที่ตั้งใจเพียงจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้าพรของช้าเพื่อเป็นข้อคิดสำหรับชีวิตสืบไป เจ้าพรมันไม่หล่อเหลาเช่นพระเอกหนังทั้งหลาย แต่ช้าก็ยอมรับว่ามันหล่อกว่าช้า คงเพราะกลัวมันจะต้องมามีอาชีพเป็นกระดูกสันหลังของประเทศอย่างปู่ของปู่ของพ่อมัน แม่เป็นจึงส่งมันเข้าไปเรียน ป.กศ.

“ฉันไม่อยากจากบางตะไคร้ จากพ่อกับแม่ไปเลย”

“เพื่ออนาคตของเอ็งนะเจ้าพร เทพสตรีคงจะช่วยชักเกลตาให้เอ็งเป็นคนดีมีหน้ามีตาขึ้นกว่าอยู่บางตะไคร้”

“ฉันจะพยายามจะแม่”

“ขึ้นไม่พยายามช้าจะได้แผ่นดินบาลเอ็งนะซี ช้ามีลูกคนเดียวก็น่าหวังจะให้เอ็งได้ดิบได้ดีเป็นหลักเป็นฐาน เราเป็นคนจนเอ็งสิรู้ เงินทุกบาททุกสตางค์ใช้มันอย่างกระหน่ำกระเห่หม่นน้อยนะเจ้าพร”

“จ๊ะแม่”

เจ้าพรเด็กกลางทุ่งจึงต้องกลายเป็น ยุงทองล่องฟ้ากับ เขาอยู่ในรั้วกรมท่าเขียว
คู้ย ครั้งแรกข้าก็ได้ข่าวว่ามันขมมันขมิบตั้งอกตั้งใจเรียนที่อยู่หออก ต่อมาชิมันริเที่ยวกลาง
คืนตามคลับตามบาร์ แดมโกหกมาทางบ้านว่ามันเป็นกิจกรรมร่วมหลักสูตรเขาจัดทัศน-
ศึกษานอกสถานที่ แม่เป็นเคยก๋าหลายหนมันก็ทำเป็นหูตาดมเสีย

“ข้าส่งเองไปเรียนหนังสือนะเจ้าพร”

“ฉันทึเรียนหนังสือนะซี ไอ้อย่างอื่นนั่นมันเป็นการชีวิตพิเศษเขาเรียกว่าหา
ประสบการณ์ แม่รู้จักคำว่าประสบการณ์ไหม”

“ข้าไม่รู้”

“ถูกแล้ว แม่ไม่จำเป็นต้องรู้หรอก เพราะมีหน้าที่ส่งเงินให้มันไปเรียนเท่านั้น
แม่เชื่อเถอะว่าฉันต้องนำใบประกาศกลับมาอวดแม่จนได้”

แม่เป็นไม่รู้จะเถียงยังไง พอกล้อยหลังเจ้าพรแกกั๊งร้องให้ ข้าส่งสารอย่างจับ
ใจอยากจะทำอะไรก็ได้ ให้เจ้าพรมันเจ็บตัวได้สำนึกเสียบ้าง แต่ข้าก็ออกทนต่อไปด้วยความ
มีขันติจนกระทั่งข่าวล่ำสุดลูกทิดจួយข้างบ้านมันไปเป็นนักเรียนนายสิบที่ลพบุรี พบเจ้าพร
กำลังเมาเหล้านั่งกอดผู้หญิงอยู่ กูซิ.....ข้าแค้นใจจริง ๆ

อุกส่ำล่ำบากลำบาก กั้มหน้า ทำงานหาเงิน ให้มัน เรียนตัว เป็นเกลียวกลับเป็น
อย่างนี้ ไป ได้ คิดแล้วมันทำให้ข้าไม่อยากจะออกไป โดนาเลย แม่เป็นก็เอาแต่กั๊งร้องให้ ไม่
รู้ว่าแกจะร้องให้น้ำตามันแรมมิทำอะไรขึ้นมาได้ และในที่สุดผลกรรมความเลวที่มันลงทุน
สะสมไว้ก็สำแดงให้ชัคประจักษ์แก่มนุษย์ชนทั่วบางตะไคร้

เจ้าพรถูกรึไทร.....!

ข้าไม่เข้าใจภาษาฝรั่งหรอก แต่รู้ว่าเจ้าพรมันต้องออกจากสถาบันการศึกษา
ชั้นสูงแห่งนั้นเพราะเขาได้มัน แน่นอน มันสามารถนำไปประกาศ ๆ กลับมาบ้าน แต่มัน
เป็นของ มศ. ๓ ไม่ใช่ของ ป.กศ. อย่างคนอื่นเขา แม่เป็นรู้เข้าถึงกับเป็นลมล้มทั้งยืน
หัวฟาดคันโถสมองทะเลสักตายคาที่ ส่วนข้าแทบจะกลืนใจตายไปเสียเดี๋ยวนั้น

เจ้าพรเดินมานั้นแล้ว...ข้าเกลียดหน้าหน้ามันยิ่งกว่าไส้เดือนกึ่งก็อ มันเมาเหล้า
เดินโซเซเซมากับเพื่อนที่คงจะร่วมเลวมากับมันนั้นและคิดถึงความชั่วร้ายของมัน คิดถึงแม่
แบ่นที่ต้องจากไป ทำให้ข้าล้มตัวเดินล้มเข้าใส่เจ้าพรอย่างคร่ำ

“บั้ง ! บั้ง !!”

กระสุนปืนจากเพื่อนเจ้าพรสองนัดพุ่งกลางแสงหน้าข้าด้วยความแม่นยำ ข้าไม่
ตายทันทีหรอก ยังมีโอกาสมองเห็นว่าเจ้าพรมันขาดใจต่อหน้าข้าก่อน เพราะเขายาวโจ้ง
ของข้าพุ่งเข้าเสียบทะลุร่างของมัน !

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าแม้แต่ควายมันก็ยังมีความคิด

Mr. Bee: What are you doing with a pencil and pawner, Mr. AA .

Mr. A0: I'm writing to my brother.

Mr. Bee: You are joking, Mr. AA ! You don't know how to write.

Mr. AA: That makes no difference. My brother doesn't nowk
how to read !

พ่อของฉัน

โดย... พ. เพ็ชรเจริญ

พอพูดถึงพ่อของฉัน ใครใครในละแวกบ้านนั้นจะต้องรู้จักพ่อของฉันดี เพราะพ่อของฉันมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อชาวบ้านเหล่านั้นจนเหลือที่จดจำ พ่อของฉัน...มีรูปร่างสูงโปร่ง ยิ้มเก่ง ตาคม คุยตลก มีอารมณ์ขันเสมอ.....

พ่อของฉันชอบแต่งชุดสีทึบก็ พ่อของฉันมีปืนทันสมัย มีทั้งปืนสั้น ปืนยาว ฉันก็อ่านชื่อไม่ออกเสียด้วยสิ รองเท้าที่พ่อของฉันชอบใส่คือ รองเท้าผ้าใบ พ่อของฉันชอบอยู่ตามชนบทจะใส่รองเท้าหนังราคาแพง ๆ ก็เสียประโยชน์เปล่า ๆ พ่อของฉันจะใส่รองเท้าหนังตอนเข้าเมือง แต่งตัวเต็มยศ พ่อของฉันจะเข้าเมืองในวันสิ้นเดือน เพื่อรับเงินเดือน ก่อนจะกลับบ้าน พ่อของฉันจะต้องซื้ออาหารแห้งต่าง ๆ รวมทั้งสิ่งที่ฉันชอบ ฉันโปรดมากก็คือ "....." พ่อของฉันมักจะมีคอลงในหนังสือพิมพ์รายวัน ไม่เว้นแต่ละวัน.....เวลากลางคืนพ่อของฉันไม่เคยนอนอยู่บ้านเลย พ่อตกเย็น พลบค่ำ พ่อของฉันจะออกเดินไปเรื่อย ๆ ขึ้นเหนือบ้าง ล่องใต้บ้าง ตะวันออกและตะวันตกบ้าง กว่าพ่อของฉันจะไปกลับบ้าน บางวันก็ใกล้รุ่ง บางวันก็สว่าง.....ฉันเคยถามพ่อของฉันด้วยความฉลาค้น้อยว่า "พ่อไปไหนมา" พ่อของฉันก็ตอบว่า "ไปเพราะอาชีพ" ฉันก็ยังไม่เข้าใจอาชีพของพ่อฉันอยู่นั่นเอง อาชีพของพ่อฉันทำอาชีพอะไร...เป็นโจรหรือ ?...ฉันชั๊กกลัว เพราะเป็นโจรไม่ว่ารายไหน รายนั้น จะต้องจบชีวิตลงอย่างไม่เป็นสุข...ไม่...ฉันไม่อยากให้พ่อของฉันเป็นเช่นนั้น มันน่าหวาดเสียวอยู่น้อยเมื่อไรละ...แล้วทำไม...ฉันเริ่มสงสัย พ่อของฉันมีอาชีพอะไร.....

ต่อมาเย็นวันหนึ่ง อย่างที่พ่อของฉันและฉันไม่เคยคาดคิดกันไว้ก่อนเลย ขณะที่ฉัน พ่อของฉันกำลังนั่งรับประทานอาหารกันอยู่ที่นอกชาน พ่อของฉันและฉันก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะอะไรท่านทราบไหม ? เสียงปืนโงละ.....มันดังรัวถี่ขึ้นไม่ไกลจากบ้านของฉันเท่าไรนัก มันไม่ใช่เสียงปืนกระบอกเดียว.....แต่มันเป็นเสียงของปืนซึ่งฉันคะเนได้ว่า.....มันจะต้องไม่ต่ำกว่าสิบกระบอก.....ด้วยสัญญาณการป้องกันตัว ฉันรู้ทันทีว่านั่นคงมีการปล้นเกิดขึ้นแน่แล้ว.....พ่อของฉันทะเล็งพรวดลุกขึ้น แต่งตัวทั้ง ๆ ที่รับประทานข้าว

ได้เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น...ฉันเห็นพ่อของฉันคว่ำกางเกง เสือสีเทาที่ท่านชอบใส่อย่างรวดเร็ว ฉันก็เป็นคนช่วยเตรียมบัน เติมขัดซึ่งบรรจุกระสุนครบบริบูรณ์ รองเท้าไฟฉาย ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพ่อของฉันมาก ฉันเคยทำแบบนี้ทุกครั้งเมื่อพ่อของฉันจะจากบ้านไปในตอนกลางคืน ฉะนั้นการกระทำของฉันจึงไม่ซุกซน...พ่อของฉันแต่งตัวเสร็จ ก็วิ่งนำหน้าลูกน้อง ๗-๘ คนหายไปทางหลังบ้าน.....ความสงสัยในอาชีพของพ่อฉัน มันผุดขึ้นมาในสมองอันน้อย ๆ ของฉันอีก วันนั้นฉันจะต้องตามไปคูชิว่า...พ่อของฉันไปทำอะไรบ้าง...ฉันวิ่งตามพ่อไปห่างๆ....ฉันเห็นแสงไฟแลบออกมาจากกระบอกปืนนับสิบของโจร...พ่อของฉันก็ยิงกับเขาบ้างเหมือนกัน.....ฉันหมอบคูพ่อของฉันอยู่ไม่ไกลนัก ฉันเห็นพ่อของฉัน วิ่งพลาง.....หมอบพลาง พร้อมกับนั้นก็มီးแสงไฟแลบออกมาจากปืนพ่อของฉันเหมือนกัน บางครั้งพ่อของฉันก็ต้องล้มตัวกระแทกพื้นโดยแรง ฉันเห็นภาพของพ่อฉันล้มลงที่ไร ใจของฉันมันเสียวแปลบขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก พร้อมกับนั้นก็รู้สึกเจ็บแทนพ่อของฉันไปด้วย ฉันทนคูต่อไปไม่ไหว จึงพับหน้าลงกับพื้นดินหมอบนิ่งอยู่เป็นนานจนเสียงปืนสงบฉันจึงลุกขึ้นเพื่อจะคูชิว่า พ่อของฉันอยู่ไหน กำลังทำอะไร นั่นไง ! ฉันเห็นพ่อของฉันยืนถือปืนคูอยู่ข้างหลังพวกโจรซึ่งถูกใส่กุญแจมืออยู่นั่นไง ฉันเข้าใจอาชีพของพ่อฉันทันที....

เ ื่อ

ปฏิเสธวาจານัยน์ตาแจ้ง
มันแสดงแจ่มนักประจักษ์หนา
พ้องตัวเองมันอยู่มีรูตา
ทำอวตว่าลืมนาน่าเศร้าใจ

เสียงเพลงไม่มีวันกังวานซึ้ง
สุดคณิ่งสุดผินนิกับหู
เคยฟังไหมแก้วตาแม่ตราตรู
จงยื่นสู่อีกครั้งเคยพลงตรม

จำไม่ได้หรือเจ้าโคนเขาทำ
ทั้งย่ำย่ำยี่ชีวิ ไหว
ใช้ล้นหลอกปลอกปลิ้นพินพิไร
ทั้งฤทัยให้ยับแทบกับชนม์

ทะนงตนหน้อยซีไ้อีที่รัก
ความหลังหักสั่นสูญอาตุรชม
คิดเสียวว่าเหมือนคลื่นครันตามลม
แล้วฝันข่มชลนัยน์ ไหลแอบทรวง
บอกเพราะรักบ่กันสุขศุขบุชา
ไม่อยากเห็นขวัญตายออกแหนหวง
ต้องถูกซักถามกลั่นขึ้นแค้นดวง
จึงอาจลวงเอ้อมล้ำฝากคำเตือน

นั่งตาลอยปล่อยจิตพิชความหลัง
ล้นประคังทั่วทรวงทุกห้วงหน
เก็บไว้เตือนน้ำตาอย่ารินรน
จะถูกคนนิยมหยามประนามนา

ธฤดีนิ

ฟังเราเตือนสักหน้อยนะกลอยขึ้น
ความรักขึ้นร้าวรวดปวดผวา
ยิ่งเขานนล้นเหน็บเจ็บวิญญา
โปรดจงอย่าพ่นเพื่อเกื้อชีวิ

ที่ใจง่ายผลอมานปล่อยผ่านไป
ฝั่งซ่อนไว้กว่าล้นกับเป็นผี
สี่เท้ายังรู้พลาดปราชญ์กวี
เราเท่านั้นคราวผิดคิดเป็นครู

เขา

ทำเอ๋ยปากฝากขานให้มานไหว
ว่าแจ้งใจแจ่มนักประจักษ์หนา
พลิกความหลังให้ป่วนกวนฤยา
อนิจจาตัวเจ้าสิเฝ้าแต่

เสียงเพลง “ไม่มีวัน” กังวานซึ่ง
กงตราตรีง ซึ่งชกคนนอกแผล
“กระต่ายโง่” เล่าเอาใหม่ ไซถึงแกล
หรือฟังแต่ “...อย่าคิดถึง” กงตรีงทรวง

จำไม่ได้ว่าเคยเห็นเจ็บในอก
จำไม่ได้ว่าเคยฟกอกเป็นแผล
จำไม่ได้ลั้นไต่หลอนจนกลอนแค้น
จำได้แต่ทำเจ้ายับ แทบกับชนม์

ความทระนงเป็นของเรามานานเนิ่น
คุดกึ่งหงส์ผกผืนสู่แดนสรวง
เยื้องฟ้าท่าทังลมที่พรมลวง
รอดจากบ่วงร้ายรุกสุยินดี

เหตุที่นั่งตาลอยปล่อยดวงจิต
ไซ้เกิดพิชชิมทรวงทุกห้วงหน
หากว่าลึกถึงคนเห็นเจ็บกมล
ว่าร้อนรน ร้าวฉาน สักปานใด

เขาบอกรักกับกนุชจนสุดอก
เขาทนฟกใจเตือนมิเป็นอนัน
เขาทนเศร้าร้าวรวดปวดชีวิต
เพียงเพื่อหวังเสียงนี้ได้ “ขอบคุณ!”

ถึงเพียงนี้แล้วสิเจ้ามิเข้าจิต
อวดทำฤทธิ์เตือนเราเฝ้าขานไซ
ว่าความรักหนอจักทำให้ซ้าใจ
ช่างกระไร ไยลืมิเศร้า ลืมเงาตน

เสกิดดาว

ที่ใจง่ายเปลอมาปลดปล่อยผ่านไป
อย่าจ่ายใหม่ตรองตรีงให้ลึกลั้น
ก้าวดีดี อย่าให้พลาดบาทกมล
จงฟังเรา อย่าเฝ้าบ่น จะเป็นแค้น

ชีวิตคือละคร ที่ตัวเอง เป็นผู้แสดง เป็นทั้งตัวเอก
ตัวรอง ตัวประกอบแล ผู้กำกับการแสดง มีทั้งบท
ที่ต่อสู้ผจญกับชีวิต บทที่พบกับความสุข ความ
ทุกข์ ความสมหวังและความไม่สมหวัง เราต้อง
ต่อสู้และแสดงบทบาทอย่างไม่มีกติกากลางนี้ ตลอดไป
ตลอดจนวาระสุดท้ายของชีวิต เมื่อวาระนั้นมาถึง
ละครของชีวิตก็จะปิดฉากลง

ไครลิต ***

“การดี”

ชีวิตของคนเรานั้นบางครั้ง ก็มีชีวิตอยู่เพื่อการรอคอย รอคอยความสมหวัง
และความผิดหวังที่จะมีมาสู่ชีวิต แต่ทั้งความสมหวัง และความผิดหวังเหล่านี้ ไครเล่าจะ
เป็นผู้บันดาลให้กับชีวิตของเรา พ่อแม่หรือที่บันดาลสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ให้กับเรา เปล่าเลย
ท่าน ! พระคุณของพ่อแม่มีมากเหลือล้นต่อลูก ๆ ทุกคน เรามีชีวิตยืนหยัดอยู่ได้จนถึงบัค
นี้ ก็เพราะพ่อแม่มิใช่หรือที่ต้องการให้ลูกมีชีวิตและอนาคตที่รุ่งโรจน์ อบรมสั่งสอนให้ลูก
ประพฤติในสิ่งที่ดีงาม ให้รู้จักรับผิดชอบตนเอง เพื่อกำรงเกียรติของวงศ์ตระกูลให้ยั่งยืน
แล้วไครเล่าที่จะเป็นผู้บันดาลสิ่งต่าง ๆ ให้กับชีวิตของเรา ครูอาจารย์ที่ได้สั่งสอนให้ความ
รู้จนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดใช้ใหม่ที่บันดาลสิ่งต่าง ๆ ให้กับชีวิต เปล่าอีกเช่นกัน ท่าน
เป็นเพียงส่วนประกอบของชีวิตที่สามารถให้เรา มีวิชาความรู้ ต่อสู้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบัน
นี้ได้ หรือว่าเทวดาและพระพรหมเบื้องบนเป็นผู้วางแนวทางชีวิตของเรา เปล่าอีกเช่นกัน
ไม่มีไครหรอกที่จะบันดาลความสำเร็จ ความสมหวัง และความผิดหวังที่เรารอคอยอยู่นั้น
ได้ดีเท่ากับตัวเราเอง พ่อแม่ ครูอาจารย์และเพื่อน เป็นเพียงส่วนประกอบของชีวิตเท่านั้น

ที่มีส่วนช่วยนำไปสู่สิ่งที่รอกอย ถ้าหากส่วนประกอบของชีวิตดี แต่ตัวของเราเองไม่ดี เราก็ไม่สามารถจะดำเนินแนวทางชีวิตที่ดีได้ เราจะต้องให้มีส่วนประกอบชีวิตที่ดี และตัวของเราเองก็ต้องดีตามด้วย จึงสามารถดำเนินแนวทางชีวิตที่ดีได้ แต่ชีวิตของคนเราเลือกที่เกิดไม่ได้มิใช่หรือ บางคนก็เกิดอยู่ในที่ยากจนข้นแค้น บางคนก็อยู่ในที่สูงส่งมีอำนาจวาสนา ถึงแม้เราจะเกิดอยู่ในสภาพใดก็ตาม ยังไม่สำคัญเท่าตัวของเราเอง

กัปตันเรือ คือผู้ที่พาเรือไปสู่จุดหมายที่ต้องการ การเดินทางจะเร็วหรือช้า จะเดินทางอ้อมหรือทางตรง ก็อยู่ที่ไหวพริบของกัปตันผู้ควบคุมเรือ ซึ่งก็เปรียบได้กับชีวิตของเรา ตัวของเราเองก็เปรียบได้กับกัปตันเรือ ที่จะพาไปสู่จุดหมายสูงสุดของชีวิต การที่จะพาตัวของเราไปสู่จุดหมายที่ต้องการนั้น ก็จะต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ มากมายที่จะนำไปสู่จุดหมายของชีวิต ในการทำงานแต่ละครั้งนั้น จำเป็นต้องมีแผนงานที่จะดำเนินงานไปสู่จุดหมายขั้นสุดยอกของงานนั้น ชีวิตของคนเราก็คงเช่นเดียวกัน จำเป็นต้องมีจุดหมายสุดยอกของชีวิต ทั้งนี้เพื่อกำหนดแนวทางชีวิตให้ไปสู่จุดหมายได้อย่างสะดวก ชีวิตที่ไม่มีจุดหมายก็เหมือนกับเรือที่ไม่มีหางเสือ ซึ่งจะไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการได้อย่างยากลำบาก ดังนั้นเราควรวางจุดมุ่งหมายขั้นสุดยอกของชีวิตไว้ แล้วกำหนดแนวทางชีวิตให้ไปสู่จุดหมายขั้นสุดยอกของชีวิต เช่น บางคนคิดว่า เกิดมาแล้วควรมีปริญญาประดับเกียรติ เพื่อแสดงว่า เป็นผู้เฉลียวฉลาด มีสติปัญญา และตั้งใจไว้ว่าชีวิตนี้ต้องมีปริญญา พ่วงท้ายกับเข่าบ้าง จะเห็นว่าปริญญาเป็นจุดหมายของชีวิต ดังนั้นก็ต้องใฝ่คว้าปริญญาให้ได้ แต่การที่จะดำเนินชีวิตให้ได้มาซึ่งจุดหมายสูงสุดของชีวิตนั้น ก็ยอมแล้วแต่วิธีการของแต่ละคน ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่บอกกล่าวไว้ในที่นี้ เพราะแต่ละคนมีวิธีดำเนินชีวิตเป็นแบบของตนเองไม่ซ้ำแบบกัน

ความเพียรพยายามเป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ ผู้ที่มีความอดทน และมีความพยายามในสิ่งที่ตนประสงค์ย่อมประสบความสำเร็จ ไม่มีสิ่งใดหรอกที่จะเกินความสามารถและความพยายาม แต่การที่จะได้มาซึ่งความสำเร็จนั้น ต้องฝ่าฟันกับอุปสรรค และความปวดร้าวขมขื่น ทั้งที่เราทำเองและคนอื่นทำการที่เราต้องต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ นั้น ทำให้เป็นผู้มีความเข้มแข็งและอดทน ในปัจจุบันนี้ ผู้ที่มีความเข้มแข็งและอดทนเท่านั้น จึงจะดำเนินชีวิตอยู่ในโลกแห่งความวุ่นวายนี้ได้อย่างดี ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ นั้นจงอย่ากลัว

ว่าจะทำได้ ไม่สำเร็จ หรือเกรงว่าจะเกิดการผิดพลาดขึ้น การทำงานทุกชนิดย่อมต้องมีความผิดพลาดบ้างเป็นธรรมดา และเราเองก็มีความสามารถไม่สูงไปกว่ามนุษย์เยี่ยงปฤชุนเท่าใดนัก ดังนั้นการผิดพลาดก็ย่อมมีบ้าง อีกสิ่งหนึ่งที่ควรปลูกฝังให้ติดเป็นนิสัย ก็คือความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งอาจจะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้ ผู้ที่ทำงานด้วยความเชื่อมั่นของตนเอง ย่อมจักถึงความสำเร็จในงานนั้น และอย่ากลัวเขาเมื่อจะทำสิ่งใด เมื่อเห็นดีและถูกต้องแล้ว จงทำไปเถอะ เขาจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จงเชื่อในความสามารถของตนเอง เขาทำได้เราก็คงทำได้เหมือนกัน และอาจทำได้ดีกว่าเขามากด้วย แต่ก็จงฝึกให้รู้จักหัวเราะเยาะตนเองเสียบ้าง เมื่อการทำผิด แล้วจงพยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองกับการกระทำผิดนั้น ๆ เสีย มนุษย์บางคนขาดความรับผิดชอบในตนเอง ไม่ยอมปรับปรุงแก้ไขตนเอง ทอดอาลัยกับชีวิต ถ้าผู้ใดกำลังตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ก็อย่าเพิ่งคิดว่ามันสายเกินแก้ไขแล้ว **“ชีวิตนี้ ไม่สายเกินไปหรอก สำหรับการปรับปรุงแก้ไขตนเอง”** การที่จะปรับปรุงแก้ไขตนเอง ใ้ได้นั้น ต้องอาศัยตนเองเป็นสำคัญ จงพยายามบังคับจิตใจของตนเอง อย่าให้มีจิตใจต่ำจนเกินไป คำเตือนของผู้อื่นเป็นเหมือนกระจกส่องเงาให้เห็นการกระทำของเราเอง บางครั้งเรากระทำสิ่งใดลงไป เราก็มองไม่เห็นว่ามันดีหรือเลวอย่างไร เราไม่ค่อยมีความสามารถที่จะดูตัวเองว่ากระทำไม่ตัวอย่างไร มนุษย์มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่ง คือชอบเป็นผู้เข้าข้างตนเอง จะทำสิ่งใดก็เห็นว่าตนเองทำดีทั้งสิ้น มนุษย์เช่นนี้หากความเจริญใส่ตัวได้ยาก จะต้องเป็นผู้มีน้ำใจหนักแน่น พอที่จะรับคำติชมจากผู้อื่น เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดีขึ้น

จงต่อสู้กับชีวิตไปเถิด วันนี้เราผิดหวัง แต่สักวันหนึ่งข้างหน้าเราอาจหัวเราะให้ก้องโลก เยาะเย้ยให้กับความผิดหวังในอดีต สิ่งใดทำให้ชอกช้ำ หรือผิดหวัง จงคิดเสียว่ามันเป็นบทเรียนอันล้ำค่าของชีวิต ที่จะนำไปแก้ไขปรับปรุงตนเองต่อไป แล้วก็จงอย่าให้บทเรียนแบบเดียวกันนี้ ได้เยื้องกรายเข้ามาในชีวิตเป็นครั้งที่สอง เพราะมันจะทำให้ทอดอาลัยกับชีวิต ไม่อยากหาความก้าวหน้าให้กับชีวิตต่อไปอีก ชีวิตนี้ก็คือการต่อสู้ ต่อสู้อย่างไม่มีกติกา ในชั่วชีวิตนี้เราต้องผจญกับปัญหา และอุปสรรคนานประการ ซึ่งต้องอาศัยความเข้มแข็ง และอดทนเป็นสำคัญ การมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ก็เหมือนกับการเดินทางที่เต็มไปด้วยขวากหนาม และหลุมพราง หากเดินไม่ดีก็ต้องบาดเจ็บ และชอกช้ำ—ช้ำทั้งกาย และช้ำทั้งใจ จะต้องเดินทางของชีวิตให้ก้าวไปข้างหน้าเสมอ ก้าวไปด้วยความเชื่อมั่น ผู้ที่

ทำตัวให้ถอยหลังไม่คิดจะก้าวหน้า ก็เท่ากับคนที่ตายไปแล้ว จะหาความเจริญใส่ตัวไม่ได้
อีกแล้ว เมื่อทำสิ่งใดก็จงทำสิ่งนั้นต่อไป ทำด้วยความมานะพยายาม เพื่อให้ได้มาซึ่งความ
สำเร็จ จงนึกเสียว่าลำบากก่อนแล้วจึงสบายเมื่อปลายมือ ดีกว่าสบายเสียต้นมือ ข้าพเจ้า
มีความเชื่อว่า การทำในปัจจุบันเป็นเครื่องทำนายชีวิตและอนาคตได้อย่างดี ซึ่งก็สมกับ
คำที่มีผู้กล่าว “จงจัดการกับปัจจุบันให้ดีไว้เกิดแล้วอนาคตก็ปล่อยให้มันรักษาตัวมันเอง”

หลักสำคัญในการที่จะเป็นผู้ลิขิตชีวิตของตัวเอง ก็คือตัวของตัวเองนี่แหละ
เป็นสำคัญไม่มีใครจะลิขิตชีวิตของท่านได้ดีเท่ากับตัวของท่านเอง

Ding: I fell over fifty feet this morning.

Dong: You did! Weren't you hurt?

Ding: No, I was just walking through a crowded trolley car.

สังคมปี ๑

ชีวิต รายงาน

เด็กนักเรียนชั้นประถมหลายคนเข้ามาหาครูฝึกสอนหนึ่งในจำนวนนั้น เป็นที่
ที่ต้อใจ **คุณอภิญา** ใครอยากรู้ตามเจ้าตัวเขา **สันติ** มีพี่ชายตัวละ

อีกครั้งเด็กนักเรียนชั้นประถมคิดว่า **คุณปรีชา โกวัดระกูล** เป็นเพื่อนเขาเสีย
อีก (เมื่อไรจะโตเสียที)

คุณสุรพงษ์ โสคานินทร์ และ **คุณอุงเงิน** เก่งจังลงสนามที่ไรทุกคนในสาย
วางใจได้ทีเดียว มีพี่หรือยัง.....เห็น **คุณยงพร** สดชื่นมากนั้ ชักสงสัย เพราะอะไรบอก
หน่อยได้ไหม.....เทเบิลเทนนิสที่เซอูล คราวนี้คงจะมี ๓ สาว **สรวงสุดา พจน์ย์** และ
เบญจมาศ ติดไปด้วยแน่.....เพราะ **ปรางทิพย์** ถูกลวงล้าอำนาจอธิปไตยบ่อย ๆ จึงมีคน
เตือนมาว่า "เค้าหวง".....**คุณสุรินทร์ ตีคำ** มาอยู่เทพสตรีใครคนหนึ่งแห่ง ร.ร. บ้านหมอ
มักจะเขียนจดหมายมาเตือนความทรงจำบ่อย ๆ.....เจ้าอ้วนหรือ **สุนัย** บอกกับพี่ **สุภาพร**
ว่า "พี่ครับมาทุกวันไม่เบื่อช่างขยันจริง" ฮะแอม ! เจ้าอ้วนจะประจบเอาอะไรนะ ? อนาคต
นักฟุตบอลที่ ไปไกลก็คือ **คุณสันติ** ปีน้ามีหวังได้แข่งกีฬาเขตแน่ ๆ.....ถ้าใครไปโรงครัว
ตอน ๒ หุ่่ม จะต้องพบ **นภาเพ็ญ ศิริพร** และ **อภิญา** ทุกคืนไปทำไมจ๊ะ.....ทั้งชั้นเชิง
และใบหน้าอันละม้ายคล้ายใครคนหนึ่งของ **คุณชูชีพ ชนะมาร** ทำให้พี่ดำปี๋ ๔ สนใจเอา
มาก ๆ อยากรู้ใหม่ว่าอะไร...เพราะเทอมนี้พี่กลับมาจากชนบทแล้วทุกคนจึงไม่เห็น **ศรีไพร**
ไปวิ่งแถวคันเฟื่องฟ้าในตอนเช้ามีอีก...ใครๆ ก็คิดใจฝีมืออันยอดเยี่ยมของ **คุณสามเกลียว**
ทุกคน เอ้าเพิ่มให้เป็นที่เกลียวเลย.....คนเขียนสงสารจึงเมื่อได้ยิน **คุณสัมฤทธิ์** บ่นเทอม
ทันแย่งได้แค่ ๒.๘ เท่านั้น เทอมหน้าสี่แน่ ๆ ชาวสาย ๒ ช่างไม่สงสาร **คุณเจตนาพร**
เสียบ้างเลย ไร้อุทิศเล่นอย่างถวายหัวทีเดียว ช่วยลงสนามบ้างได้ไหม

ชีวิตขอบแก่นี้ ถ้าใครไม่พอใจขออภัยให้ชีวิตด้วย

สังคม ปกศ. จุ่มจิม

วชร

หวัดดีครั้งแรกชะที่พบกัน.....๑ คนตกใจง่ายแต่ปากแข็ง ปฏิเสธว่าไม่กลัว แต่เจอผีหลอกถึงกับช็อค คือ **คุณจินตนา** เชื้อเล่นเอาเพื่อน ๆ แยะ.....๑ พอบอกว่าให้เตรียมตัดชุดทำไว้ใส่ได้แล้ว **คุณสุรีย์รัตน์** เป็นต้องร้องว่า “อย่าพูดซี พี่น้อยเขาอยู่เวียตนามนี่”.....๑ เห็นครึ่งไร **คุณวินิจ** (เกษ) เป็นต้องนั่งกระเถิบใกล้ ๆ **คุณหมู** ทุกที่ระวังนะ “หน้อย” เขาเป็นนักมวย.....๑ ถ้าใครพูดว่า “ต้นปาล์มพุกใต้” **คุณดวงพร** เป็นเดือดร้อน เอ้าทำไมละ.....๑ บุคคลที่ชอบทำเสียงประหลาดโฆษณาขายน้ำปลา ถ้าอยากจะทำติดต่อกันที่ **คุณประดม**.....๑ ตั้งแต่มาอยู่ประจำ **คุณสุพัตรา** **คุณนนทรี** **คุณสังจากรณี** **คุณสีนวล** (วี) บำรุงใหญ่น่ากลัวจะชิงแชมป์อ้วนจากพี่มาลัย.....๑ คนชอบนั่งฝันพร้อมกันคือ **คุณวีรศักดิ์** กับ **คุณเพ็ญศิริ** ฝันเรื่องอะไรบอกเพื่อนมั่งซี.....๑ คู่แฝด คือ ลิขิต+มนตรี แต่เดี๋ยวนี้ได้ความว่า **คุณมนตรี** ได้อยู่ในโลกคนบ้าเสียแล้ว อ้าวแล้วอีกคนล่ะ.....เห็นท่าเดินของ **คุณขวัญชัย** นึกว่าไต่บันไดหลุดออกมาซะอีก.....๑ มีคนเชื่อว่า **คุณจำเนียร** คล้าย **คุณพรรณิ** แต่โบราณท่านว่าไว้อันบุคคลใดหน้าตากคล้ายกัน บุคคลนั้นจะเป็นเนื้อคู่กันแล.....๑ ถ้าใครคิดจะประกวดชิงแชมป์ “หลับในห้องเรียน” ต้องติดต่อกับ **คุณพูนศักดิ์**.....๑ นักจักรยานรูปหล่อของวิทยาลัย คือ **คุณประทุม** ซึ่งได้รับสมญาว่า Short Dark and Handsome.....เข่าว่ากันว่าเสียง **คุณสุภาภรณ์** ใครได้ฟังและติดใจ จริงหรือไม่ต้องถาม **คุณมงคล**๑ ผู้ที่ได้รับสมญานามว่า “พระเอกหน้าเต๋อ” คือ **คุณสุภกร** จริงหรือไม่ต้องไปกระซิบถาม **คุณราศี**๑ เวลา **คุณยนต์** พูดเป็นต้องร้อง “อืมม” และตาก็มองท้องฟ้าซังกสสัยซะแล้ว.....๑ ผู้ที่คุยกันถูกคอดีก็คือ **คุณวินิจ** กับ **คุณศิริวรรณ** ได้ความว่าคุยกันแต่เรื่อง “โคม” น่าอิจจา.....๑ มีหญิงสาวมาต่อว่า **คุณสุรินทร์** ซึ่ คงไปทำอะไรไว้มั้ง.....๑ จะหาพี่สาวที่รักน้องได้เท่า **คุณพรรณศิริ** กับ **คุณเฉลิมศิริ** หามีไม่ในวิทยาลัยนี้.....๑ ทุก ๆ เข้าหลังจากการวิ่งนักฟุตบอลรูปหล่อ **คุณเรวัต** เป็นต้องคอดเข้าไปในโรงครัว.....๑ เห็นพี่บ่น ๆ ว่า น้อง **วินัย** (หิรัญ) นั้นน่ารักอยากรู้ว่าพี่คนไหน นึกดูเอง.....๑ เกมส์ที่โปรดปรานของ **คุณกมล** คือการ

“ต่อหาง” ให้**คุณวัฒนา**.....๑ หนุ่มข้างฝันและเก็บตัวขี้มยาก ถ้าอยากทราบลองถาม
คุณสมยศ คุณ.....๑ ใครคนหนึ่งพูดว่า ถ้า **คุณसानิต** (ท่า) จะลดความคุดของดวงตา คง
จะ “ซิ่ง” อีกเยอะ.....๑ ถ้ามีการประกวดการพูดน้อยถึงพันจะต้องสู้กันอย่างคุดเดือด
ระหว่าง **คุณสุมนา** **คุณสรายุ** **คุณพิสิฐ** **คุณวินัย** (โสม).....๑ ถ้าใครจะปรึกษาเกี่ยวกับ
ปัญหาหัวใจกับ **คุณตรีนวล** (โต๊ะ) เป็นต้องถูกหาว่า “บ้า” ทุกคน อ้าวโหลงเป็นงั้นไป
.....๑ คนพูดน้อยแต่มีที่เด็ด คือ **คุณसानิต** (ขาว).....๑ คนงามประจิ่งเทพสตรี คือ
คุณวารุณี กับ **คุณราตรี**.....๑ **คุณมัญญ** ถ้าถอดแว่นแล้วคงหล่อกว่าเดิมอีกมาก ไร้ถ้า
ถอดคงไม่เห็น.....๑ อยากรู้จึ่งว่าใคร คือ ผู้โชคที่ทำให้ **คุณพิมพ์ใจ** เผื่อรอดหมาย
ทุกเที่ยวเมล์.....๑ ถึงผิวจะคล้ำ แต่ใจนั้นก็สอาดจ๊ะ เห็น **คุณครองอ่อน** เขาว่ามาอย่างนี้
.....๑ ถ้าถึงเวลาเรียนพีสิกส์ชั่วโมงไหน **คุณลักดา** เป็นต้องรีบมาก.....๑ หัวคิตีชะ
จนกว่าจะพบกันอีก

ชีวิตการเรียนในวิทยาลัย

“นิรันดร ปราสาททอง”

ก่อนอื่นผู้เขียนขอออกตัวก่อน เพราะข้าพเจ้ายังมีสภาพการเป็นนักเรียนดังนั้น ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ก็ย่อมไม่กว้างขวางเท่าผู้ที่มีประสบการณ์ในชีวิตมาก ๆ แต่จะขอเขียนเท่าที่มีความสามารถตามความรู้สึกที่เคยได้ยินได้ฟังมา และไม่จำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องมาเชื่อในความคิดเห็นของข้าพเจ้า เพราะมันเป็นความคิดของบุคคลเพียงคนเดียว ซึ่งอาจจะผิดหรือถูกก็ได้ แต่ข้าพเจ้าก็มีสิทธิ์ที่จะออกความคิดและให้ความคิดเห็น โดยที่มันไม่ละเมิดในสิทธิ์ของผู้อื่นมิใช่หรือ

การมีชีวิตนักเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล มาจนถึงชั้น ม.ศ. ๓ นั้น ส่วนมากแล้วเรากันเคยกับการเรียน ที่ทางโรงเรียนเป็นผู้จัดการการสอนให้เรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในวัยนั้น ยังมีความเป็นตัวของตัวเองน้อย และยังขาดความรับผิดชอบในตนเอง เมื่อข้าพเจ้าได้อย่างก้าวเข้ามาสู่ชีวิตในวิทยาลัยครู ในปีการศึกษา ๒๕๐๗-๒๕๐๘ ก็ยังพบกับการเรียนแบบที่ทางวิทยาลัยเป็นผู้จัดการการสอนให้เรียน ในความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่อง ที่วิทยาลัยเป็นผู้จัดการการเรียนการสอนให้เรียน เป็นความสทวอย่างยิ่งกับผู้ที่ยังใหม่กับชีวิตในวิทยาลัย ซึ่งไปเกิดปัญหาที่เรียนไม่จบใน ๒ ปี แต่ละคนที่เรียนในรุ่นนั้นสามารถเรียนจบหลักสูตร ๒ ปี ได้เกือบทุก ๆ คน เว้นเสียแต่ผู้ที่เรียนไม่ถึง ๒ หรือต้องซ่อมในวิชาที่ตกเท่านั้น ทุกคนสามารถเรียนได้ครบหมดทุกวิชาภายในระยะเวลา ๒ ปี และการตัดเกรดในระยะนั้น ก็ยังใช้คะแนนดิบอยู่ ซึ่งจะทำการตัดให้ได้ A นั้นยากนัก เพราะต้องทำคะแนนให้ได้ถึง ๙๐-๑๐๐ จึงจะได้ การตัดเกรดอื่น ๆ ก็ลดลงมาตามลำดับชั้นของคะแนนที่ทำได้ สิ่งเหล่านี้เป็นอดีตที่หลายคนได้ผ่านมาแล้ว แต่ในปัจจุบันนี้เราก็กำลังพบและคุ้นเคยกับระบบการเรียนการสอนแบบใหม่ ซึ่งนำเอาแบบอย่างมาจากต่างประเทศ ในเรื่องของการศึกษานั้น เมืองไทยเรากำลังเจริญรอยตามอารยะประเทศที่เราได้เจริญรุดหน้าไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพื่อพัฒนากำลังคนของประเทศ นิสัยของคนไทยอย่างหนึ่งที่ยังไม่ทิ้งก็คือ การเอาแบบอย่างผู้อื่นซึ่งเห็นว่าดีกว่า สามารถนำความเจริญก้าวหน้าได้เป็นอย่างดี บางครั้งเรารับเข้ามาโดยมิได้คำนึงถึงความแตกต่างของสภาพบ้านเมือง และลักษณะนิสัยของคนไทย การ

กระทำอย่างนี้จะโทษใคร ? มันก็ต้องเอาโทษกับลักษณะนิสัยที่บรรพบุรุษของคนไทยทิ้งไว้ให้ และระบบการศึกษาในเมืองไทยขณะนั้นก็กำลังอยู่ในสภาพเช่นนี้เหมือนกัน ชีวิตของนักเรียนอาจเป็นเครื่องมือการตลาดทางการศึกษา แต่ชีวิตก็มีใช้เครื่องทดลองมิใช่หรือ ในด้านของการศึกษาอาจไม่มีผลร้ายสิ่งใดเกิดขึ้น มันอาจช่วยเพิ่มเติมให้ได้มีวิชาความรู้สูงขึ้นก็ได้ ในด้านฝึกหัดครูครึ่งหนึ่งข้าพเจ้าได้อ่านพบข้อเขียนเกี่ยวกับการฝึกหัดครู ซึ่งเป็นเรื่องการโจมตีกิจการด้านฝึกหัดครู เมื่อข้าพเจ้าอ่านแล้วก็มีความเห็นคล้อยตามกับผู้เป็นเจ้าของความคิดนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาความรู้ ที่ผู้สำเร็จการศึกษาในชั้น ป.ก.ศ. นั้นมีความรู้ไม่เท่ากับนักเรียนในชั้น ม.ศ. ๔-๕ เรื่องนี้ทุกคนลองสำรวจตัวเองดูก็แล้วกันว่าเป็นอย่างไรร

ในขณะที่เราทุกคนกำลังพบกับระบบการศึกษาระบบใหม่อีกระบบหนึ่ง คือระบบการลงทะเบียน ซึ่งเป็นระบบที่สร้างความปวดหัว และก็สร้างความสนุกสนานให้กับเราที่พอสมควร นับแต่การจัดตารางสอนการเรียนของแต่ละคนนั้น เป็นระยะเวลาซึ่งสร้างความปวดหัวให้ เพราะจะต้องวางแผนการเรียนไว้ตลอดปี จะต้องเรียนวิชาไหนบ้าง จะเรียนให้ครบหน่วยกิตที่ต้องเรียนได้อย่างไร ผู้ที่เพิ่งผ่านจาก ม.ศ. ๓ มาใหม่ บางคนถึงกับต้องร้องไห้ ไม่ทราบว่าจะจัดอย่างไร ใจหนึ่งก็เกรงว่าจะเรียนให้จบใน ๒ ปีไม่ได้ ครั้นถึงเวลาแห่งการเลือกวิชาสมัครกับอาจารย์ผู้สอน ตอนนี้เป็นช่วงที่สร้างความเห็นตเห็น้อย และต้องออกกำลัง ทุก ๆ คนต้องคำนึงถึงประโยชน์ของตัวเองเป็นใหญ่ ความเห็นอกเห็นใจกันตอนนั้นต้องพักไว้ชั่วคราว เราจะต้องออกกำลังขาคั่งแต่สนามหน้าตึกขึ้นไปจนถึงตึก ๓ ชั้น จากชั้น ๑ ของตึกไปสู่ชั้น ๓ จากชั้น ๓ มาสู่สนามเบื้องล่าง เวลานั้นทุกคนต้องเป็นตัวของตัวเอง และก็อยู่ที่ไหวพริบของแต่ละคน เพราะสถานที่สมัครวิชานั้น อยู่แยกกันไป ตั้งแต่หอประชุมสนามหน้าตึก จนถึงตึก ๓ ชั้น ถ้าจะกล่าวกันแล้วนักเรียนในวิทยาลัยนี้ มีความเห็นแก่ตนเองมากที่สุดตอนสมัครวิชาเรียน บางคนแข่งคิวอย่างหน้าตาเฉย โดยมีได้คำนึงว่าผู้อื่นเขาก็คอยคิวอยู่เช่นเดียว บางรายถึงกับต้องจับฉลากเข้าคิวก่อนหลังก็มี ตามตึกและตามสนามจะมีผู้ซึ่งสมัครวิชาเรียนวิ่งกันขวักไขว่ ช่างน่าสนุกสนานยิ่งนัก บางคนที่มีความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมาก ๆ หรือวิ่งแย่งไม่ทันก็ถึงกับนั่งร้องไห้ เพราะสมัครวิชาได้เพียง ๑๒ หน่วยกิต ๑๕ หน่วยกิต หรือได้จำนวนหน่วยกิตน้อย เมื่อสมัครวิชาเรียนได้ตามต้องการก็ถึงเวลาการลงทะเบียน ทุกคนต้องไปลงทะเบียนที่ห้องวิชาการ

ก่อนจะลงทะเบียนก็ต้องมีตัวหนังสือผ่านทางว่า "ชำระเงินแล้ว" ผู้ใดมีตัวหนังสือเหล่านี้
ประทับอยู่ในใบลงทะเบียนวิชา ก็เป็นอันว่าสามารถลงทะเบียนได้ หลังจากนั้นก็จะมีเวลา
ที่จะ drop วิชาที่ตนไม่ต้องการเรียน โดยเกรงว่าจะติด E หรือจะเรียนไม่ได้ก็

ระบบการลงทะเบียนนี้เป็นระบบที่นำเอามาจากต่างประเทศเช่นกัน ซึ่งเขาใช้
อยู่ในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ มีนักศึกษาเป็นจำนวนมาก และมีวิชาที่จะเปิดให้เรียนได้มาก
นักศึกษามีโอกาสที่จะเลือกวิชาเรียนได้ตามความถนัดและความสามารถของตนเอง เมื่อเรา
นำระบบการศึกษาแบบนี้มาใช้ในบ้านเมืองของเราแล้ว รู้สึกว่ามันจะไม่เป็นการเหมาะสม
เพราะวิชาที่เลือกเรียนก็ล้วนแล้วแต่วิชาที่บังคับให้ต้องเรียนทั้งนั้น ไม่มีวิชาที่จะเปิดสอน
ได้มาก ๆ เหมือนดังต่างประเทศ เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนมีน้อย เมื่อนำระบบนี้มาใช้มันก็
ไม่แตกต่างกันไปว่าระบบการจัดการการสอนให้นักเรียนเท่าใดนัก แตกต่างกันเพียงว่าจะเลือก
เรียนวิชาที่บังคับทั้งหลายนั้นเมื่อใดเท่านั้น และระบบการลงทะเบียนนี้ก็ยังต้องสิ้นเปลือง
อีกมากมาย เพราะจะต้องมีบัตรวิชาเรียนแต่ละวิชา บัตรการลงทะเบียน เงินที่ใช้ไปใน
การนี้ก็มากมายอีกโข ถ้าหากเราจัดระบบการเรียนการสอนแบบเก่า เงินจำนวนนี้ก็สามารถ
ที่จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านการศึกษาอื่น ๆ ได้อีกมาก อีกอย่างที่เป็นที่น่าวิตก
สำหรับผู้เรียนก็คือ เรียนไม่สำเร็จในระยะเวลา ๒ ปี บางคนต้องเรียนถึง ๒ ปี ๓ เดือน
หรือ ๖ เดือนก็มี ทั้งนี้เพราะไม่สามารถเลือกวิชาเรียนได้ครบตามหน่วยวิชาที่กำหนดไว้
การที่ต้องมานั่งเรียนกันอีก ๓ เดือน หรือ ๖ เดือนนั้น มันก็เป็นการสิ้นเปลืองโดยใช้เหตุ
ถ้าหากเราจัดระบบการเรียนแบบที่จัดการการสอนให้เรียน คงจะมีปัญหาในเรื่องนี้น้อย ทุกๆ
คนสามารถเรียนให้จบตามหลักสูตรได้ใน ๒ ปี เมื่อนำระบบการลงทะเบียนนี้มาใช้และเกิด
ปัญหาดังนั้นขึ้น ก็ควรที่จะได้รับการแก้ไข จากทุก ๆ ฝ่ายที่มีส่วนในการเกี่ยวข้อง เพื่อมิ
ให้เกิดปัญหาเช่นนั้นขึ้น แต่ส่วนตัวของมันก็มีเช่นเดียวกัน คือสามารถเลือกวิชาเรียนได้ตาม
ความสามารถของตนเอง และทำให้ฝึกนิสัยเป็นตัวของตัวเองมากยิ่งขึ้น

สำหรับผู้เรียน ก็ต้องทำทุกอย่างเพื่อความสำเร็จ และกำหนดในชีวิตการ
ศึกษาของตนเอง ซึ่งขบวนการสร้างความสำเร็จของแต่ละคนย่อมต่างกันไป ในชีวิต
ของการศึกษาความขยันหมั่นเพียรเท่านั้นที่นำความชื่นชมมาให้

ข่าวสังคมปี ๒

เป็นเวลานานแล้วที่มี ได้มาสะกิดพวกเราชาวปี ๒ แต่ต่อไปนี้และบัดนี้ผมก็จะ
มาทั้งแะทั้งเกาทั้งสะกิดที่เดียวนะชะ.....ถ้าใครยังไม่ทราบก็ขอให้ทราบกันเสียเดี๋ยวนี้เถิด
ว่า.....**คุณแจ้ว** (วัลลภ) ของเรากำลังเป็นคาราคัง ▲.....และอีกผู้หนึ่งก็เห็นจะได้แก่
คุณสหัส เป็นแน่.....มะกันจริง ▲.....**คุณนิรันดร**.....ชะ ขาหักแล้วยังไม่เจียม Body
อีกนะ โถ.....น่าสงสาร.....▲ ถ้าใครพบ.....มนุษย์ล่องหน **วีระ เขตรำพัน**.....ช่วยบอก
ทีชิวามีคนชมว่าหล่อ.....เอาเรื่อง.....▲ ทำไมนะ **คุณเพ็ญศรี จันทรวีเชียร** จึงบ่นถึง
Sol Me Si day สงสัยว่าคงสัญญากับใครไว้มั้งชะ.....▲ เฮอ ! น่าสงสาร **คุณลำรวม** จริง
ทีริจะเป็นนัก JB นื่อง แต่กลับโตนนื่อง.....โอย.....เดาะ.....▲ ผู้ที่ตรงต่อหน้าที่ของนัก
ดนตรีไทยเห็นจะไม่มี ใครเกิน **คุณสศุค** เป็นแน่ วันนั้นเห็นนั่งสี่ช้ออยู่หน้าห้องภทกรรม II
เบา ๆ หน่อยซีพ้อ.....▲ ขณะนี้ โลกวิถลยมีแต่คำวักีพา ผมจึงใคร่ขอแนะนำกีพาตัว
เกริงของสาย ๔ เธอผู้นักคือ **คุณวรรษนบูลย์**.....▲ ตั้งแต่เป็นคุณครูมานี้ **คุณสุภาพรณ**
สุภาพ.....เรียบร้อยขึ้นมาก.....สาธุด้วย.....▲ หมูนั้ฝนก็ตกเกือบทุกวันอากาศจึงเย็น ๆ
แต่ทำไมเวลาคุณโย่ง.....**บุษชาติ**.....เล่นบาส, จึงฟาวน์ ตัง ๕ ครั้ง ไปนิทราชะไป.....▲
อย่าบอกใครนะ **คุณเลื่อน รอดข้าง** มีชีวิตชีวาขึ้นแล้วนะ โธ.....▲ **คุณนิภาพรณ**
เดี๋ยวนี้รู้สึกว่แปลกไปมาก เวลาเจอหน้าเพื่อนฝูงชอบทำปากเบี้ยวชะเรื่อย.....เบิ่งนั้ไป
.....▲ ถ้าใครสังเกตที ๆ จะเห็นว่าระยนะ **คุณมนัส** มีสีหน้าเศร้า ๆ.....อย่าคิกอะไรมาก
เลยชะเรื่องเล็กน่อย.....▲ เดียวนี้ ถ้าใครพบ **คุณอรวรรณ** จะต้องบอกว่าสมบุรณขึ้น.....
จริง ๆ ชะผมเห็นด้วย.....▲ เมื่อสองสามวันที่แล้ว บังเอิญเดินผ่านไปทางสนามบาส,
เห็นคุณบี (**ประนอม**).....กำลังขับเคียวกับใครคนหนึ่งอย่างหนักหน่วง.....เอ.....ใครกันนะ
.....▲ ผู้ที่มีน้องมากที่สุดในวิทยาลัยปีนี้คือ **คุณจ๋านง ศรีสุข** ขอชักคนไม่ได้หรือโงะ
.....▲ ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งในการที่ **คุณนิภา ลิจุติภูมิ** มีอันต้องล้มหมอน
นอนฟูกไป แต่.....ก็คงไม่พัน ๓ กว่าอยู่นั้เอง แหมอิจจาจิงเลย.....▲ ช่วยด้วย ! ช่วย
ด้วยเจ้าข้า.....ช่วยตัดสินทีระหว่าง **คุณรัตนา** กับ **คุณประอร** ใคร taller.....▲ ประภาศ !
ถ้าใครพบเห็น **คุณประเทือง บินทอง** ช่วยถามทีชิว่า ปากยุงขาวิตามิน C หรืออย่างไร
จิงหายเงียบ.....แล้วก็โผล่.....แล้วก็หายเงียบไปอีก.....▲ ถึงแม้การเบื่ก็กีฬาสายจะ
ผ่านไปแล้ว แต่ความสวยของเทพีสาย ๒ ก็ยังไม่จางไป.....จิงมัยชะ **คุณสมจิตร เพชรรุ่ง**

สังคัมป์ ๔

๐ ลูกบอลกลม ๆ ลูกนั้นปลิวหรือเข้าประตูไปด้วยกำลังเท้าอันหนักหน่วงของ
คุณชโล วุฒินันต์ชัย.....เล่นเอาแฟน ๆ ตกตลิ่ง.....๐ ใครเขาจะไปหรือหากันที่ไหน
ซึ่งเขา คุณเอมอร บุญญนันต์ บอกว่าขออนอนดีกว่า.....ชะแอมม์จริงหรือเห็นนั่งยิ้มกับจดหมาย
ใครก็ไม่รู้ ๐ ใครก็สู้ คุณลัดดา จันท์ศรี ไม่ได้ ทำแต่ปลอกหมอนสีชมพูใบนั้น.....ใคร
หนอจะโชคดี ๐ พัม.....ลงนามในสมุดชุมนุมสุขุบบุหรีแล้วกราบ.....เสียง คุณบุญเกื้อ
แตกสนั่น พร้อมกับยกหลักฐานอุปการณให้เพื่อน ๆ ๓ ๐ ผู้ที่มีความสุขจากการสนทนา
เบา ๆ เห็นจะไม่มีใครเกิน คุณสำรวย ใจสนิท กับ.....แ่มแ่ม.....(คิดเอาเอง) น่าอิจฉา
จริง ๐ เมื่อครั้งไปเที่ยวหัวหิน คุณลัดดา สุวรรณฤทธิ มีบอรรถการ์ตคุมด้วย.....สุขมากไหม
ชะ ๐ บอกกล่าวทั่ว ๆ กัน คุณอิพร ศรียมก ขยายรูปใครก็ไม่รู้ใหญ่ใหญ่.....ฮิฮิ แต่คน
เขียนชอบเล็ก ๆ ๐ คุณวัชร กัญบุรินทร์ ได้ข่าวว่ามีน้องชายเป็นเจ้าชายผมทอง.....อะหา...
วันหลังติดต่อดีแสดงหนังการ์ตูนหน่อยเถอะ ๐ คุณวีระ มหาวิจิตร บอกใครก็ไม่รู้ว่ายังไม่มี
ทักษะเรื่องหัวใจ.....จริงหรือ.....สอนให้ไหมละ ? ผิดกับ คุณชูชาติ บุญชู บอกว่าใส่ตั้งหนึ่ง
.....เพราะเขาคอนันต์เรียบบร้อยจนตัวเองชักเกรง.....แ่มแ่ม จริงรีเปล่า.....๐ ไชโย ไชโย
เทพสตรีมีเหม่มมาเพิ่มอีกหนึ่งคนอย่าตกใจ คุณศรีอุบล จันเพิ่ม ใจละ.....เขาละ ๐
คุณเสถียร เทศรงทอง คุณใครคนหนึ่งแจเชียวนะ.....เอาเถอะน่าจะช่วย ๐ คุณมฤดี
พันธุ์ ษนิษฐ์ คุณสุนันทา ว่องเรืองอรุณ คุณหัสพร พรหมอินทร์ ร้องเสียงดังตั้งว่าผม
ของเราทรงพาดเนอร์แ๊ะ.....ฮิฮิ...น่าตาจุ่มจุ่มนี่ ๐ คุณวันชัย สันติสุวรรณ แม้จะจาก
ไปสอนโรงเรียนวินิต แต่ก็ฝากหัวใจไว้กับคนหอ ?.....ฮิฮิ ๐ แม้.....คุณพิชัย แยมละออ
นอกจากจะมีความคมคายแล้วยังมีอารมณ์เร็นเร็งแก๊งอีกด้วย ๐ คุณกัลยา เนตรทิพย์ ไว้ผม
ทรงใหม่ ไฉไลดีจัง ๐ สู้ คุณชวด เขี้ย ! คุณสุบิน บุญเรืองรอด ไม่ได้ ธนานัตเท่านี้รีบ
วิ่งแนบเขี้ยว.....แบ่งกันมั่งซี ๐ อัยยามีดีอะไรหนอ คุณบุญธรรม วารนุช จึงเพียรไปนั่ง
เพียรไปหนา ๐ ผู้ที่เะทำในการถ่ายภาพที่หัวหินเห็นจะไม่มีใครเกิน คุณสุนทรศักดิ์

สุขุขะโน เคียงข้างด้วย คุณจิ้งจอก เอ๊ย ! คุณบุญเน็น พวงศรี สะแอมมีใครอยู่ในรูปนั้น
ด้วยนะ...กระต่ายไซ้ไหม ? ๑ คุณอัสนีวรรณ ดวงศรี หมูนึกเงียบไป พาให้คิดถึงโบว์สวาท
.....ที่หายไปจิงเลย ๑ พอได้จินจดหมายร้อน ๆ จากอุตรดิตถ์เจ้าเท่านั้น คุณสุวิทย์ จิมเล็ก
เป็นต้องยิ้ม.....ยิ้ม.....แล้วบอกว่า.....ของเขาเอง ๑ คุณสุรินทร์ จิรวินธุ์ หมูมีลูกศิษย์
พิเศษข้างนอกไม่มีรถรับส่งเชียวนะ.....ที...จิงทำดีต่อไป ๑ คุณอร่าม แสงสว่างโชติ ชอบ
ทำหน้าที่แคงเมื่อเอ่ยถึงใครคนหนึ่งแห่งเพนทารี ฯ ๑ ขึ้นต้นจดหมายฉบับหนึ่งของคุณแม่
ทำให้ประเทืองอวตเพื่อนด้วยความครั้นใจ...ใครอยากรู้ถามตัวเอง ๑ คุณประวิทย์ อรรถวิเวก
หมูนึกอะไรดี ๆ นะแม่.....ไม่บอกกันมั่งเลยเชียวนะ ๑ หากเป็น คุณสุวิทย์ เพชรรุ่ง จิง
ร้องเพลงว่า ใช้รถใช้ถนนทุกคนต้องประมาท แต่วิทย์ฉลาดขี่เต่ามาทุกเวลา ๑ คุณมะลิ
จันทร์นิศ คุณทองหยิบ สะสม ตุ่มตีมเหลื่อเกินนะ ๑ วันนั้น คุณจามีกร รักผมแกละ คิด
ว่านางกว่าจากไหนเสียอีกละ ๑ คุณไพโรจน์ ชลารักษ์ ครัวญเพลงเบา ๆ ในใจว่า "เจ้า
ต้อยตีวิด เจ้าต้อยตีวิดบินมาสะกิดตรงหัวใจที่.....ผู้เขียนไต่ยินนะ ๑ ไต่ข่าวมาว่า คุณ
ประสิทธิ์ ดำรงจิตต์ หยุตแสดงละครของตน แต่กลับมาจับบทบาทของผู้กำกับการแสดง
.....ระวังหน่อยนะประเทียจะถูกสืบลจากผู้แสดงจะเสียเปรียบเขาไป.....หวังจิง ๑ เก่ง
เก่ง สีมโย แล้วเธอ คุณวิชัย ดังทรงจิต ครัวญเบา ๆ เมื่อผ่านหน้าเหล็น ๆ หน้านั้น
.....ระวังเถอะ หุคุณจะยานฮิชิ ๑ คุณทวีป คณิงคิด ตามเก็บเงินยันบ้าย.....คุณ สงสารมั่ง
เถอะ ๑ ใคร ๆ ว่า คุณปรีชาญ ชินพันธ์ เปลี่ยนไปจากเดิมบ้างไหม ? เปลี่ยนซิ...ผู้เขียน
บอกเอง ๑ คุณพรรทิทา แซ่ตั้ง สุภาพสตรีตัวเล็ก ฝึปากคม จนอาจเฉือนใจใคร ๆ ได้
ขณะนี้จะเฉือนใจใครเอ๊ย ๑ คุณนพพร หอมหวล ชอบตั้งคำถาม ตามอาจารย์ปัญหาสังคม
เสมอ.....คงมีปัญหามากนะ.....ดีชอบจิง ๑ คุณจำนงค์ ภูม่วง ขณะนี้หน้าตาผ่องใส ขึ้น
มีนใครอยากทราบ ถามผู้เขียนก็ค้าย ๑ คุณระม้อย คงเพชรศักดิ์ กอยเหลื่อบแลไปทาง
แปลงผักเสมอ...ไร้กี้จะคว่ำผัดแปลงนั่งงามหรือเปล่าเท่านั้น ๑ คุณสุรีย์ วงษ์ศักดิ์ ชมักเขม้น
ทำผ้าเช็ดหน้าอยู่หลายวัน ใครหนอ.....เป็นผู้โชคคี่คนนั้น ๑ คุณประไพ สงวนวงษ์ กับ
คุณวัชร เรื่องทรัพย์สิน มีลูกศิษย์มาหาบ่อย.....อย่าหลอกเต็กหน้า ๑ อารมณต์ดีถึงกับหัดร้อง
เพลงบ่อย ๆ คงไม่มีใครเกิน คุณสุศสาย เคือนเพ็ญ ไปไต่หรง ๑ เวลาทานข้าว
คุณชัยวัฒน์ นาคะบุตร ดูสุขกว่าใครใคร ๑ คุณวรชัย วันณะสุด ทักผมใหม่คู้เป็นหนุ่มน้อย

ดีจริงนะ ○ คุณจอมเทพ อ่อนน้อม พลาจากไปเขาสมคอนก็ไปสนุกที่สิงห์บุรี.....สขขึ้น
ใหม่ ○ คุณศรีพันธ์ เพิ่มพิบูลย์ หมุ่นดูหน้าตาสกลใจจริง ๆ มีอะไรก็บอกมังซี่ ○ คุณสมบัติ
ราชวงศ์ เปลี่ยนทรงผมใหม่.....ยังใจใสไม่หย่อนเลย ○ ใครสังเกตเวลา คุณนิรันดร์
ปราสาททอง ทานข้าวบ้าง.....อะไรก็ไม่รู้เป็นเงาแวบอยู่ที่หน้าก้อยนั้น.....ขอไม่ได้หรอก
○ คุณนิรันดร์ ปราสาททองแดง บอกว่าบีนเขาสมคอนไม่มีความหมาย เพราะไม่มีคนที่
ให้ตกอย่างคราวก่อน.....น่าเห็นใจจริงจริง ○ ยุงสัก ๕๐๐ มารุมครวญเพลงและฝากรักกับผู้
เขียนจนจะตกเก้าอี้ไปแล้ว เห็นท่าจะต้องพอสเสียที เพราะแฟนผู้เขียนหวงแม่กระทั่ง...ยุง !
สวัสดิ์ ○

ข่าวสังคม ป.ป.

โอมโด้ง

พวกเราขอเอาใจช่วย **คุณดวงฤทัย สุทธิสมณีย์** ในการสอบชิงทุนของสโมสร
โรตารี * ผู้มีมารยาทงามที่สุดของ ป.ป. คงไม่พ้น **คุณลัดดา วิถีกาล** และ **คุณดวงเดือน**
จาดกานนท์ แน่นนอน * แว่ข่าวว่า **คุณบุญชู แสงสว่าง** คงจะได้ต่อบินแน่นนอน ขอปรบ
มือให้ * เห็น **คุณบุศิมา ขาวสะอาด** เข้าห้องสมุดบ่อย ๆ พวกเราซักสงสัยว่าจะมีอะไรดี ๆ
อยู่ในนั้น * ตั้งแต่ปี ๔ กลับจากฝึกสอน เห็น **คุณเพชรวิทย์ เนียมสมบูรณ์** **คุณสัมฤทธิ์**
ท้วมวงศ์ และ **คุณสมนึก โตะนาค** สดชื่นแจ่มใสดีเหลือเกิน คนข่าวดีใจด้วยขอให้ยืดยิต ๆ
เนื้อ * **คุณสุจิต ข่ายบุญ** กับ **คุณสุเทพ** พี่น้องคู่นี้หน้าตาช่างคล้ายกันเหลือเกิน มีผู้สงสัย
กันหลายคน * วันนั้นเห็น **คุณพนิต อรศา** ไปทำอะไรที่อำเภอ.....ซักสงสัย * จอมคือ
แห่ง ป.ป. เห็นจะไม่มีใครเกินหน้า **คุณสง** ยิ้มเผล่ เอ๊ย.....ยิ้มไผ่ ระวัง ! จะโดนของแข็ง
นะ * ทาวดวงเด่นแห่ง ป.ป. **คุณลัดดา กาญจนรัตน์** มีผู้มากระซิบคนข่าวบ่อย ๆ ว่าทรง
ผมของคุณไปเซทมาจากบ้านไหน * นำสงสาร **คุณเสงี่ยม พินธุพันธ์** คงกลัวตายถึงกับรีบ
ศาลีตาเหลือกสมัครไปเพียงงานแม่บ้าน แต่ก็ต้องล้มเหลว * ยังไม่ทันถึงปีใหม่เลย **คุณบุญมี**
ก็เตรียมซื้อของขวัญให้น้องสาวแล้ว เตรียมรับด้วยนะครับ * เห็นหน้าน้อย ๆ ของ **คุณ**
ศรีสุวรรณ ที่ไหนจะต้องเห็นหน้า **คุณประจักษ์** ที่นั่นราวกับเราตามตัวเขียนนะ * ในตอน
เย็นเรามักจะเห็น **คุณสุรางค์ น้อยวงศ์** ไปรับอาหารว่างกับใครเป็นประจำที่แถว ๆ ประตู่
ทอง อาหารคงอร่อยมาก * พวกเราสนับสนุนที่เห็น **คุณสมใจ—คุณประมวล—คุณปทุมวัน**
—คุณจรัสศรี เตรียมลดน้ำหนักเพื่อเข้าประกวดในงานวชิราวุธ ไม่เป็นไรพวกเราจะหา
สปอนส์เซอร์ให้ * ผู้ที่ใจดีที่สุดคงไม่เกิน **คุณอุพา หงส์ประสิทธิ์** เห็นตอนเย็น ๆ เปลี่ยน
หน้าคนขี่จักรยานให้ซ้อนเสมอ * ยอดนักกึ่งประจำ ป.ป. ได้แก่ **คุณปรีชา** และ **คุณวิบูลย์**
ทับทิบทอง ใครจะแ่งกว่ากัน * เเทมนี้รู้สึกทว่าสาวชาวเหนือ **คุณอุมาพร จิระนนทรภาพร**
และ **คุณอรพินท์ ฉัตรคำ** เรียนดี ชื่น เห็นอาจารย์บางท่านชม * ม้ามีกเเทมนี้คงจะได้แก่
คุณมานะ กณทะ และ **คุณอนันต์ อ้วนเจริญ** แน่ * วันนั้นเห็น **คุณจ่านงค์ ไชยกุล** นั่ง
ยิ้มเกือบทั้งวันเขียนนะ ได้รับจดหมายของใครเอ่ย : จากยะลาเสียด้วย * ผู้นำแพะชันการ

หัวเราะแบบใหม่ไม่ซ้ำแบบใคร ได้แก่ **คุณกรรมิการ์ สิบโกหงส์** ผู้โศกโศกใจไปรทติดต่อกัน
ที่ห้อง ๓๐๓ เวลา ๑๕-๔๐-๑๖.๓๐ น. ๑ แม่บ้านที่ชำนาญที่สุดของ **คุณบุญมี** คือ.....
คุณอำนาจ ล้อมไว้ ๑ ยอกคอกุ้มกริมและจีบตะคองไม่มี ใครเกิน **คุณปฐม พงษ์สนธิ์** ๑ หมู่นี้
เห็น **คุณโทน ศรีมานพ** เรียบร้อยขึ้นมาก.....คงถูกใครปราบเข้าแล้ว ๑ วันนั้น **คุณสำราญ**
ชูชัยมงคล ร้องโวยวายขึ้นมา เล่นเอาเพื่อน ๆ ตกใจ ชักไปชักมาได้ความว่ากระจกแตก ๑
นักร้องที่มีน้ำเสียงแบบหน้าเซาะหิน ใครนะ อ้อ **คุณนิคตยา** นั้นเองแหละ แต่น้ำเสียงตายมี
คนควบคุมเสียงเสียแล้ว ๑ ได้ข่าวว่า **คุณสมพร สิบศรี** กำลังจะมีพี่ชายใหม่ แต่ส่งสารกลับ
เห็นน้องคนทางแถวซะแล้ว ๑ เมื่อไม่นานมานี้ **คุณกานดา** น้องสุดท้องของ ป.ป. ถึงกับล้ม
หมอนนอนเสื่อรู้หรือเปล่าพี่ชายเป็นห่วงมาก ถึงกับ.....ไม่ยากพูดเดี่ยวจะหาว่าคนชั่ว
ชอกแซก ๑ บิดทำยชั่วด้วย **คุณกัลยา ยิมอยู่** มักชอบพูดว่า ผู้ชาย ป.ป. ฉันเกลียดหมด
...ยกเว้นคนเดียวว่าคนชั่วปวตหัว ๑

ลาที่ปีเก่า

สุนทรภรณ์

ลาหนึ่งทีผ่านมาขอลาก่อน
ลาแล้วความสุขที่เคยสม
โลไม่อยากจะจากไป
จะเศร้าทรวงหวังถึงคนึงหลัง
จะหนาวใจใฝ่คิดทุกทิวา
ลาหนึ่งทีผ่านมาขอลาก่อน
ลาเก่าที่เคยทุกข์
ปีใหม่ ให้ โขกและลาทิว

ลาอำลาด้วยใจอาวรณ์อกสะท้อนอาลัย
ลาแล้วความรื่นรมย์ที่เคยได้
แต่ต้องจำไกลลิขิตทรวงไว้ละนั้นนา
จะโศกสุดเพราะผิดหวังได้เห็นหน้า
จะหนาวจิตผิดควรหาทุกราตรี
ลาอำลาด้วยใจอาวรณ์จิตสะท้อนฤดี
ลาแล้วความสุขที่เคยมี
จงสพโขกดีเป็นสุขดังปอง

อวยพรปีใหม่

สุเทพ-สวัสดิ์

สิ้นสุดที่ บ่เก่า เพื่อนจงรับเอาสิ่งอัปมงคลไป ฝากคำขำขอกหัวใจ
โลกอาลัย ไปกับน้ำและลม สวัสดิ์ปีใหม่ ฝากพรรักไป
ฝากใจฉันพรหม หากเมฆลอย เคลื่อนคล้อยกัน เมฆจงพรหมรัก
ไปฝังใจทุกคน

ปีใหม่เริ่มชีวิตใหม่ ยมย่องผ่องใสไร้กังวล อันทุกข์โศกสุขุมกลม
บัดไปให้หายกังวลใจ โอนเงินไกลห่าง อย่าเคืองระคาย อย่าอ้างว่างไป
สิ้นบ่เงินอย่าเสียใจ ไม่เป็นไรเพราะบ่เป็นทอง

ญ ระฆังเงินเพลินฟัง ยังหวานก้อง

ข ระฆังทอง สนองขึ้น จับใจนัก

ญ ระฆังแก้ว แว่วกังวาน หวานประจักษ์

ข ระฆังรัก สอดคล้อง ร้องเพลง อวยพร

สวัสดีปีใหม่

สุนทรภรณ์

ขับร้องหม่อม

สวัสดีปีใหม่แล้ว
ร่วมกันรับขวัญปีใหม่
สุขศรีปีใหม่หมาย
สำเร็จสำเร็จบันเทิงมัน
สิ่งที่ล่วงแล้วให้แล้วกันไป
จับมือกันไว้อวยชัยอวยพร
ความพลัดพลาดล่วงเกิน
รวมน้ำใจให้เกลี่ยวกลม
แย้มยิ้มยินดีปรีเปรม
เรามาตั้งต้นชีวิตกันใหม่
ประสานน้ำใจเราไม่ ให้ระคาย
มันรักกันให้คงมันทั่ว

มองไทยจงแคล้วปวงภัย
เกลิงฤทธิ์ไว้มัน
สุขใจและกายรวมกัน
สุขสันต์รับกันไว้ก่อน
อย่าได้ผูกใจอาวรณ์
สุขสโมสรเรียงรมย์
อย่าหมางเมินระทม
จงถืออารมณ์อภัย
สุขเกษมเปรมใจ
เราผูกใจไว้ ไมตรี
ตั้งต้นทุกทางอย่างดี
ร่วมกันรับปีใหม่เทอญ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ อักษรสัมพันธ์ 117-119/2 ถนนวิภาวดีรังสิต ถนนเฟื่องนคร
พระนคร โทร. 29732 นายประยูร พิศนาคะ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2510